Max Seltmann

Čudoviti prizori iz Jezusovega življenja

Apostol Janez

Vsebina:

Uvod

22. zvezek
Življenje apostola Janeza od 17. leta starosti, skupaj z Jezusom v Betsaidi na Genezareškem jezeru. Jezus je gospodar nevihte.

23. zvezek
Apostol Janez kot vodnik - Ljubezen zmaga 1

24. zvezek
Apostol Janez kot vodnik - Ljubezen zmaga 2

Uredil Janko Žagar
www.novorazodetje.si

Uvod

Max Seltmann (1881 – 1972)

Po poklicu je bil železničar in je delal v Sachsenu. Medialna nadarjenost je bila v družini prisotna že pri materi. Pri njem pa se je pričela vizionarska nadarjenost šele v pozni starosti po velikih predhodnih duševnih borbah. Ker je pri tem doživljal veliko nasprotovanj in skušnjav, se je vedno bolj zatekal v svoje notranje življenje. Kako je sprejemal notranje podobe in dogodke, opisuje takole:

»V meni so bili živi spomini in z osupljivo plastičnostjo in resničnostjo so se pred mojimi očmi vrtele slike in dogodki tako, da bi jih lahko ure in ure opisoval. V začetku nisem bil preveč navdušen in nisem namenjal temu veliko pozornosti, toda vedno znova so se mi odvijali isti prizori, zato sem se odločil, da bom vse zapisal. In ko sem vse doživeto zapisal, so se namesto opisanih pred mojimi duhovnim očmi začeli odvijati novi prizori. Tako so si opisani prizori sledili drug za drugim. Isti prizori so se pred mojimi duhovnimi očmi pojavljali toliko časa, da mi jih je uspelo zapisati. Potem so sledili novi.«

Nekoč so ga vprašali, kako ta razodetja sprejema. Odgovoril je: »Kar pišem, so dogodki in doživljaji v mojem notranjem svetu in to je v meni živo. Ne zavedam se ali to vidim, sanjam ali berem. To je, kot bi pred leti, tedni ali dnevi nekaj doživel in mi sedaj zopet prihaja v spomin tako živo, da je naravno oprijemljivo. Lahko rečem, da me to neizmerno osrečuje in povzroča v meni globok mir«

Prve zapisi so bili natisnjeni v prijateljskem krogu v Berlinu. Po drugi svetovni vojni pa je tiskanje prevzela založba Lorber Verlag v Bietigheimu. Izšla je 2. izdaja zvezkov z naslovom »Köestliche Scenen aus dem Erdenleben Jesu«. Originali niso v posesti založbe, in ni znano, kje se sedaj nahajajo. Po drugi svetovni vojni je moral Max Seltmann zapustiti svojo domovino in je odšel na zahod.

Malo pred svojim 91. letom starosti (28.6.1972), je smel v Neharwestheim Wirtemberg oditi v duhovno domovino.

22. zvezek

Življenje apostola Janeza od 17. leta starosti, skupaj z Jezusom v Betsajdi na Genezareškem jezeru. Jezus je gospodar nevihte.

Prevod: Sara Pavlič

Kazalo vsebine:

1. Sveta družina v Jeruzalemu na velikonočni dan
2. Jezus in Janez v Betaniji
3. Janez v Nazaretu priskrbi službo svojim tesarskim prijateljem
4. Janez reši svojega brata Jakoba iz vode in Jezus ga vrne v življenje
5. Viharna noč v Betsajdi in popravilo škode
6. Janez praznuje sabat z Jezusom na gori
7. Grkova pomoč oškodovancem viharja
8. Spoznajte Jezusa z vsem srcem v svoji notranjosti - Razgovori med Jezusom in Janezom
9. Janezova sprememba
10. Grkova bolezen in smrt
11. Jezus in Salome in nevihta v Kafarnaumu
12. Hermes, Grkov sin in prikazen na sabat
13. Janez Krstnik, Jezusov javni nastop in Janezovi učenci

Opis oseb:

Hermes - najstarejši sin Zebedejevega grškega prijatelja
Jakob - sin Jezusovega krušnega oče Jožefa
Jakob - sin Zebedejev in brat apostola Janeza
Joel - najstarejši Jožefov sin od njegove prve žene
Jožef - Jezusov krušni oče
Jonathan - ribič iz Betsajde, Zebedejev prijatelj
Lazar - bogati posestnik v Betaniji
Marija - Jezusova mati
Saloma - mati Janeza apostola
Sarah - prebivalka v Betsajdi
Simon (iz Kane) - ribič in Zebedejev prijatelj ter Jonatanov sin
Tobias - star človek, ki dela v Betsajdi
Zebedej - oče apostola Janeza iz Betsajde

1. Sveta družina v Jeruzalemu na velikonočni dan

1 V Lazarjevem gostišču v Jeruzalemu je vladala gneča, kot so jo bili navajeni samo ob velikih praznikih. Četudi je bil zakupnik ljubezniv in za strežbo vedno pripravljen človek, mu vendar ta dan ni bilo mogoče vsem željam pravično ustreči.
2 Poleg drugih so prišli tudi ribiči iz Betsajde, utrujeni in lačni in so bili zdaj izpostavljeni dolgi preizkušnji, preden so bili postreženi z malo kruha in soljo. Zebedej je bil nad tem res neučakan, toda njegova žena Saloma ga miri: »Kako moreš biti tako neučakan, saj vendar tudi drugim ne gre nič bolje; oglej si vendar Jožefa iz Nazareta, kako tiho sedi pri svoji ženi in potrpežljivo čaka!«
3 »Kje je on, stari zvesti Jožef? Jaz ga še sploh nisem opazil. To bi že bilo, če bi skupno potovali tu sem. Upam, da se bomo lahko skupaj vračali, kajti do njega imam vsemogoče želje.«
4 Zopet pripomni žena: »Zebedej, mi smo sedaj v Božjem mestu; ko smo tu, pustimo svoje osebne želje doma.«
5 Medtem se je večina že nasitila. Šele sedaj so se gostje pričeli ogledovati okrog in prisrčno pozdravljanje polno veselja nad srečanjem se je pričelo.
6 Saloma, ki Marijo, ženo starega Jožefa še ni poznala je bila presenečena nad milino, ki je izhajala iz te mlade žene in posledica tega je bila, da se ti dve ženi sedaj nista več ločili.
7 Zebedej je moral biti bolj potrpežljiv, preden se je lahko pogovarjal z Jožefom, kajti stari tesar je bil zelo poznana in priljubljena osebnost.
8 Tudi Jožefovi prijatelji so našli prijatelje, ravno tako tudi sinovi Zebedeja, zato pri pozdravljanju niso bili navzoči.
9 Zato je bilo že pozno, preden so večerjali, ker jih je bilo preveč, ki jih je bilo treba nasititi. Utrujeni so se polegli v odkazane sobe. Po dolgi hoji so čutili veliko potrebo po počitku.
10 Zgodaj zjutraj je bilo bolje in pri zajtrku so se že bolj po bliže spoznali. Jožef s svojo ženo, Jakobom in Jezusom, ter Zebadej s svojo ženo, Jakobom in Janezom. Oba Jakoba sta se kmalu zbližala, prav tako Jezus in Janez. Po zajtrku se obe družini odpravita, da gredo skupaj v tempelj in tako ostaneta skupini skupaj na poti do njihovega cilja.
11 Marija razodene Salomi svoje skrbi zaradi Jezusa, samo z velikim trudom ji je uspelo, da ga je pripeljala s seboj tu sem; Na splošno ji je vedenje in delo njenega sina velika uganka. On je v vsem poslušen in voljan, samo v stvareh verovanja ga ni mogoče razumeti, v tem ima On svoje lastne misli in tolmačenja.
12 Reče Saloma: »Toda Marija, On je vendar tvoj sin in mora vendar Jožefu biti omogočeno, da ga privede do poslušnosti! Kaj pa se bo zgodilo, če že sedaj z Njim ne pridete na čisto, kako pa si potem predstavljate prihodnost?«
13 Marija zajoče in reče: »Na to sploh ne smemo misliti, kajti kakor hitro hočemo uveljaviti naše mišljenje, nas pogleda s svojimi čistimi očmi, kot bi nas hotel predreti; nato pa gre večinoma iz hiše, nam pa prepusti skrbi okrog Njega.«
14 »Toda Marija,« se prestraši Saloma, »to vendar ne gre, kaj pa rečejo k temu vaši duhovniki?«
15 Marija: »Oni so prav tako nemočni kot mi, kdor poskuša pri Jezusu doseči nekaj s strogostjo, je kaznovan. O kakšno tarnanje je včasih in pri tem mislimo, Jehova ga je poklical za nekaj velikega. Kakšne čudežne stvari smo doživeli pri Njem, sedaj pa njegova usta ostajajo nema; samo Njegove oči govorijo toliko bolj predirajoče.«
16 Sedaj se že približujejo templju. Iz vseh strani prihajajoči ljudje se vsi drenjajo proti vhodu. Preddverje in prostori pred daritvenim oltarjem so prenapolnjeni. Obe družini sta bili izrinjeni

narazen. Jezus in Janez pa ostaneta skupaj. Jezus je že na poti v tempelj izrazil svoj gnus o početju templja, tako, da se je Janez prestrašil.
17 »Toda Jezus, pomisli vendar,« opomni Janez prijatelja, »Ti govoriš o templju, o hiši, kjer prebiva Jehova! Kako lahko tako neprijazno govoriš o duhovnikih?«
18 »Moj Janez, samo počakaj, da bova v templju. Potem ti bom odprl oči in ti pokazal stvari, ki tudi tebi ne bodo všeč.«
19 Tako je tudi bilo. Že vstop je bil vse drugo kot svetosten. Tu mukajo goveda, tam ovce in jagnjeta, po tleh pa leži nesnage, da ni bilo mogoče obdržati čistih nog. Končno sta oba prispela do daritvenega oltarja; tam pa je bilo prav grozno.
20 To niso bili nobeni duhovniki, temveč surovi klavci, ki so tam brez usmiljenja z njihovimi ostrimi noži rezali vratove prestrašenim ovcam in jagnjetom in potem trzajoča telesa umirajočih živali metali na ognjeni oltar.
21 Tu reče Jezus: »Janez, ali verjameš, da je to Jehovi všeč? - Najraje bi vsemu darovanju naredil konec; ali ne stoji zapisano: ¨Pravični se usmili svoje živali; toda srce brezbožnika je neusmiljeno?¨«
22 »Toda Jezus, to naju vendar ne sme skrbeti! Darovanje je vendar zapovedal Mojzes in to mora biti za nas mera darovanja. Kaj pri tem občuti posamezen človek, nam ne sme biti mar, kajti za to so odgovorni duhovniki in oni so namestniki Boga.«
23 »Janez, še te moram pustiti pri miru, toda vprašam te: kaj občutiš pri tem darovanju (žrtvovanju)?«
24 »Meni Jezus, bi bilo tudi ljubše, če bi tale naš obisk v templju sprožil posvečeno razpoloženje, toda to se ne nanaša na nas, temveč na izpolnitev Božje volje.«
25 »Jaz pa sem drugačnega prepričanja; na Gospodovih poteh Mi lahko naredi veselje samo tisto, kar je tudi Gospodu v veselje, prav tako bo tudi to, kar meni prinaša gnus, tudi Gospodu gnusoba.«
26 »Jaz te ne razumem, ljubi Jezus; kaj pa rečejo Tvoji starši k Tvojim pogledom?«
27 »Ljubi Janez, prav to je za Mene najbolj grozno, da o tem sploh ne smem govoriti. Če imam prošnjo, potem je to tale: Pridi, zapustiva tempelj! Midva bova že našla kraj, kjer nama bo bolj všeč.«
28 »Ne Jezus, če me oče in mati vprašata, kje in kako sva preživela ta dan, bosta resnično žalostna, če jima bom povedal resnico, lagati pa se ne morem.«
29 »Jaz te nočem siliti Janez, toda tukaj ne morem ostati, ker mi je vse to zoprno.«
30 Janez ostane torej sam, toda zanimivo: odkar ga je Jezus zapustil, je tudi njemu vse zoprno in tako prične iskati svoje starše. Dan se je že nagibal h koncu, ko jih je končno našel. Na poti proti gostišču ga vpraša Saloma, kje je Jezus?
31 »Ne vem, mati. Že dopoldne je Jezus zapustil tempelj z izgovorom, da mu je zoprno vse početje in da si bo poiskal kraj, kjer mu bo bolj všeč. Tu sem brez besed. Najprej se Njegovi starši podajo z Njim in Njegovimi brati na dolgo potovanje tu sem, potem pa si On išče kraj, kjer Mu bo bolj všeč.«
32 S sijočimi očmi pride Jezus k večerji; Marija molči, toda Saloma mu reče: »Ljubi Jezus, ti si sedaj v tej starosti, ko bi moral biti bolj razumen. To vendar ni način: najprej se podaš s svojimi starši in brati na dolgo pot, sedaj pa ti je tempelj kraj, kjer se ti vse gabi; Glej, da te Jehova ne bo kaznoval.«
33 »Mati Saloma,« odgovori Jezus, »Jaz verujem, da poznam Jehovo bolje kot ti in vi vsi; bilo bi bolje, da bi se bolj potrudili spoznavati voljo Jehove, kot pa za izpolnjevanje zakonov slepih duhovnikov, ki očitno voljo Jehove nič več ne poznajo.«
34 Tu pa reče Saloma: »O Marija, sedaj razumem tvojo stisko; toda za Jehovo voljo, kaj pa bo

nastalo iz tega? Jezus, prosim te, povej mi: kaj pa nameravaš? Ti vendar ne moreš biti tako zavržen, da ne bi občutil žalosti in stiske Tvojih staršev?«
35 »Bolj, kot vi vsi, ljuba Saloma, toda jaz moram biti bolj poslušen Bogu, kot človeku in se ne morem ozirati na slabosti Mojih soljudi, četudi so oni moji najljubši. V Meni je vse jasno in čisto; zato hodim svojo pot, ker ne morem drugače. Jaz pa nočem biti kamen spotike med vami, zato si bom poiskal ležišče, Jakob pa vam lahko marsikaj razjasni. Lahko noč in Gospodov mir naj bo z vami!«
36 Naslednje jutro se nihče ne dotakne razgovorov prejšnjega dne, samo Jezus reče Jožefu v prisotnosti drugih: »Jaz grem v Betanijo in ostanem tam. Ker pa vas vse vodi pot tam mimo, te prosim, oče Jožef, oglasite se tam, s tem boste storili Lazarju, ki ga ti zelo dobro poznaš, veliko veselje. Če je mogoče, pregovori tudi Zebedeja, da s svojimi dragi tam vstopi, Jaz vem: to bo vam in vsem za blagoslov.«
37 »Jezus, ker me prosiš, bom to naredil in ker občutim, da tudi ti potrebuješ veselje. Pojdi mirno pred nami in nas najavi.«
38 Tu pa se obrne Jezus na Salomo in reče: »Na tebe se obračam, mati Saloma, ali boš dovolila, da bi Janez že danes odšel z Menoj v Betanijo? Bodi tako dobra in izpolni Mojo prošnjo.«
39 Salom vpraša svoje ga moža, kaj on meni; on pa brez nadaljnjega reče ja, če Janez hoče.
40 In on hoče; zato se odpravita na pot. Janez vpraša: »Kje pa si bil včeraj celi dan? Jaz sem preživel v templju strašne ure.«
41 »Bil sem v Betaniji pri obeh sestrah, Mariji in Marti, ki sta Me prosili, naj vendar danes ponovno pridem, kajti Jaz tam nisem tujec.«

2. Jezus in Janez v Betaniji

1 Med razgovori sta bila kmalu v Betaniji, kjer sta bila dobrodošlo sprejeta. Sestri sta odpeljala oba v veliko sobo in rekli: »Ljuba brata, vidva se bosta morala medtem zadovoljiti z nama, kajti najin brat pride šele proti poldnevu nazaj. O Jezus, kako srečni sva, da si omogočil in naju tudi danes obiskal. Najin brat se bo razveselil.«
2 »Ja Marija in jutri pridejo še Moji in Janezovi starši. Jaz sem jih povabil, ker vem, da se bosta tega razveselili.«
3 »Jezus,« reče Marija, »moj brat ima do tebe posebno spoštovanje in to izhaja še od našega očeta naprej. Ali veš, da so bili Tvoji starši pred približno 10. leti s Teboj tukaj v Betaniji? Lazar pogosto govori o tem, zato se bo zelo razveselil, če se bodo tvoji starši tukaj oglasili.«
4 Janez tega kar ne more prikriti, tako je bil napolnjen z veseljem; toda kako se Jezus med obema dekletoma giblje, o tem mora razmišljati. Kakšen človek je vendar Jezus, je bila vedno njegova misel. Tudi to Janeza prav nič ne vznemirja, da se Jezus prav nič ne ozira nanj, nasprotno, bil je vesel, da ga je pustil v ozadju.
5 Že pred poldnevom pride Lazar; z dvignjenima rokama stopa proti Jezusu in reče: »Večjega veselja, moj ljubi Jezus, mi nisi mogel narediti, kot s Tvojim obiskom. In tako se počutita v Betaniji kot doma. Saj sta vendar tudi vajine starše povabila tu sem, kajti po starem Jožefu imam resnično hrepenenje?«
6 »Lazar, Jaz sem vedel, da boš vesel, zato sem povabil Moje in Janezove starše tu sem.«
7 »Jezus, ali lahko s Teboj govorim čisto odkrito, ker ne bi želel užalostiti Tvojega prijatelja.«
8 »Stori tako, ljubi Lazar, kakšna žalost vendar ne pride v poštev; kvečjemu bo v njem nastala še povečana razdvojenost, ta pa se lahko premosti.«

9 Reče Janez: »Ljubi Lazar, če se moraš z Jezusom kaj pogovoriti, stori to brez pomisleka; jaz se bom medtem ogledal malo okrog po Betaniji. Z Jezusom ne bom prišel takoj na čisto, On mi nalaga preveč ugank.«
10 Tu se Lazar zasmeje, mu položi obe roki na pleča in reče: »Moj mladi brat in tudi prijatelj, ti nisi edini, ki se mu tako godi: toda čas, veliki in silni, bo prinesel razjasnjenje. Misli na to, kaj ti danes govorim: Kdor ima Jezusa za prijatelja, ima zaklad v nebesih in na Zemlji.«
11 »Lazar, hvala ti za te besede, toda razumeti tudi tega še ne morem. To je nekaj čisto novega, kar jaz doživljam z Njim. Jaz občutim Njegovo ljubezen, mene to vleče k Njemu in to mi je nedoumljivo; ko pa ga poslušam govoriti, si ne upam ničesar odvrniti.«
12 »Janez, tako kot gre tebi, bo šlo še tisočim in zato pusti, da bo govoril čas, še je vse premlado.«
13 Lazar gre sedaj z Jezusom sam ven na plantažo. Janez pa ostane pri dekletih; v eni uri hoče biti Lazar zopet nazaj.
14 Reče Lazar: »Jezus, včeraj s Teboj nisem mogel govoriti o tem, kar me preganja. Šele to noč se mi je zopet vse povrnilo in zato Te vprašam: Ljubi Jezus, so Tvoje sposobnosti ostale, katere so se pokazale pred 10. leti v templju in pri Tebi? Prosim Te, bodi odkrit in ne dopusti, da bom v nejasnosti!«
15 »Lazar, ker si odkrito in pošteno prosil za odgovor, boš tudi dobil odkrit in pošten odgovor. Ja, sposobnosti so ostale, še celo povečale so se; toda poslušaj: Moj čas še ni prišel! V Meni se mora še veliko prečistiti in veliko oplemenititi - požlahtniti in se v Božje vrasti. Da pa boš dobil potrdilo za to, da sem tisti, na katerega tudi ti gradiš tvoje upanje, naj bo ves ta hrib poraščen z oljčnimi sadnimi drevesi! Tako, kot Jaz rastem v Mojo misijo, tako naj ta drevesa prineso prve plodove! Toda molči pred vsakomur in bodi že danes na čistem; kajti prihajajočo Mesija bo mnoge razočaral. Ti pa Mi verjemi že danes: Prihajajoči Mesija bo ustanovil kraljestvo, ki bo vsem ljudem za zveličanje. Če pa ti smem predložiti prošnjo, naj bo tale: Ničesar ne pričenjaj, da se ne boš izgubil, temveč ostani zvest Bogu in tudi sebi. Tudi z Mojim krušnim očetom ne govori o tem, ker je treba preprečiti vsako prisilo. Sedaj pa pridi in si oglej tvoj bodoči oljčni nasad, toda z nikomur ne govori o tem!«
16 Oba gresta sedaj na Oljčno goro. Grmovje tam je postalo bolj redko in vsepovsod stoje majhna oljčna drevesca natančno tako, kot si jih je Lazar že vedno želel; samo za izvedbo mu je manjkalo ljudi.
17 »Toda Jezus, to je vendar čudež, natančno tako sem si to vedno želel; kako ti je bilo vse to mogoče?«
18 »Lazar ne zaželi si predčasno vse vedeti, kajti, da bi vse to razumel, ti manjka še zrelost. Misli vedno na to, da pri Bogu ni nobena stvar nemogoča in tako se hočeva sedaj vrniti nazaj v hišo.«
19 Obe sestri sta že ogledovali za obema, kajti kosilo je bilo že gotovo in pripravljeno.
20 Janez se medtem ni dolgočasil, obe dekleti sta imeli toliko za povedati in vprašati o Jezusu, toda od njega nista zvedeli nič drugega kot: »Jezus je zame uganka.«
21 Po kosilu vzame Lazar oba gosta in ju popelje daleč ven na plantažo in z velikim zanimanjem sledita oba Lazarjevim izvajanjem. Ko pa pridejo do starega Tobijasa, ostanejo dalj časa. Janez se čudi, kako se ta že ostareli mož z Jezusom tako prisrčno povezuje. Hitro je minilo popoldne, ko pridejo zopet nazaj v hišo. Tedaj so prišli gosti, stari hišni Lazarjevi prijatelji.
22 Po večerji pa so živahno izmenjali mišljenja, katerim pa Janez ni mogel slediti. Vse to mu je bilo ali prevzvišeno ali preveč globoko. Čudil pa se je, da sta obe sestri kazali tako živahno zanimanje.
23 Naslednjega dne proti poldnevu prideta Jožef in Zebedej s svojima družinama. Veselje je bilo

pri vseh veliko, predvsem sta bili Marija in Saloma prijetno vznemirjeni zaradi skrbnosti, ki sta jih sta obe sestri vložili na ta dan. Lazar se je sedaj popolnoma posvetil obisku, spoznal pa je tudi takoj, da je Jožef postal drugačen. O pekočem vprašanju: Kaj se godi z Jezusom? z Jožefom sploh ne pride do razgovora, temveč dopusti Mariji pripovedovati, kaj vse je doživela v templju. Lazar je od tega obiska pričakoval več, toda en sam pogled Na Jezusa, mu je povedal več, kot vsi razgovori.
24 Potovanje nazaj domov je sprožilo mnogo spotik, ker se Saloma ni zadovoljila z mislijo, da bi Jezusu dovolili Njegov svobodni razvoj. Ona se je vedno držala tega stališča: Otroci se morajo podrediti staršem, Jezus pa se ne pusti podučiti.
25 Stari Jožef je bil srečen, ko je bil s svojimi zopet v Nazaretu in je dejal: »Nikoli več ne bom potoval v Jeruzalem, od tega potovanja sem si obetal več, toda tako mi je veliko bolje, če me vsi pustijo pri miru.«

3. Janez v Nazaretu priskrbi službo svojim tesarskim prijateljem

1 Pretekli sta dve leti, ko pride Janez v Nazaret, da bi govoril z Jezusom. Priliko mu je dala njegova mati Saloma. Govorice o Jezusu, temu neumnežu in idiotu, niso hotele utihniti. Ribiči so razširjali takšne govorice in najbolj neverjetne so se obdržale.
2 Silni vihar je močno poškodoval hišo in hlev Zebedeja in tako je poslala Saloma Janeza, kot poslanca v Nazaret, da bi prosil Jožefa, če bi prišel z nekaterimi njegovimi sinovi v Betsajdo.
3 Jožef privoli, vendar bo trajalo še nekaj časa, da bo tako daleč. Janez ostane dva dneva, toda v teh dneh mu je Jezus postal še bolj nerazumljiv. Zato reče Jezusu: »Jezus, jaz vendar nisem slep in vidim z odprtimi očmi, kako pri vas izgleda. Kako sem se veselil, ko me je moja mati poslala k vam, sedaj pa sem žalosten nad Tvojim ravnanjem. Zakaj ne govoriš? Tvoja mati trpi zaradi Tvoje molčečnosti in o Tebi se slišijo neverjetne stvari.«
4 »Ljubi Janez, ti sodiš po videzu in ne po resničnem bistvu.«
5 »Jezus, jaz nebi ničesar omenil, če bi pri vas našel vse v redu; toda ali ne vidiš, da Tvoja mati hrepeni po eni besedi od Tebe? Ti znaš govoriti; to sem doživel v Betaniji in tudi veselje si tam izkazoval. Zakaj si tukaj tako molčeč? Prosim, daj mi odgovor; jaz bi rad doma o Tebi podal dobro sliko, kajti pri moji materi ne vzbujaš prevelikega spoštovanja.«
6 »Moj Janez, kaj svet o Meni govori in sodi, mi je vseeno; toda ni vseeno, kaj Bog misli o Meni, in zato lahko ljudje govorijo kar hočejo, Jaz hodim po Moji poti, ki mi jo kaže Bog.«
7 »Toda Jezus, Ti vendar ne hodiš v nobeno sinagogo, ne prideš skupaj z nobenim duhovnikom; kakšne šole tudi nisi obiskoval; povej mi, kako hočeš pred Bogom in vsem svetom dokazati, da je Bog Tvoj kažipot? Jaz te ne morem razumeti. Ko sem doma, stremim, skoraj hrepenim po Tebi in sedaj, ko sem tukaj, me odbijaš s Tvojim bitjem, ker nočeš ugoditi željam tvoje dobre matere.«
8 »Moj ljubi Janez, Jaz ti ne morem povedati ničesar drugega, kot to, da še ni prišel čas, da bi o tem govoril. Srečen bi bil, če bi se ti potrudil, da bi Mene in Moje obnašanje razumel. Ko bi imel vsaj enega edinega človeka, ki bi Mene razumel, bi Mi bilo marsikaj lažje. Sigurno, svojo ljubezen mi poklanjajo mnogi, toda Meni leži na tem, da gredo z Menoj in z Menoj postanejo eno, da bo ta pred Mene postavljen cilj toliko prej dosežen.«
9 »Jezus, sedaj Te pa že nič več ne razumem! Ti govoriš o nekem visokem cilju; ali nimamo vsi tega? Ali ti v templju niso vsa vrata odprta? O moj Jezus, ljubi Jezus, žalost me napolnjuje, ko te slišim tako govoriti.«
10 »Janez, ali verjameš, da je žalost Meni tuja? Mislim, da bi se težko našel še kakšen človek, ki

bi se tako boril in trpel, kot Jaz. Nikoli ti tega nebi rekel, če nebi vedel, kako visiš na Meni in tako vzemi to, kot upanje s seboj domov k tvojim staršem: Nekoč bo prišel čas, ko bo vse razodeto. Dokler pa še ni tukaj, pa Me nosi v tvoji ljubezni, kajti ta dotok od moči lahko dobro uporabim.«
11 Z globoko bolečino v srcu pride Janez domov; on hoče zagovarjati Jezusa, pa ne najde pravih besed; in nove govorice o Njem prodrejo preko Genezareškega jezera.
12 Nekega večera pridejo Joel, Jakob in Jezus, da bi popravili Zabedejevo hišo. Joel, osupel zaradi velike škode reče: »Tu pa naše moči ne bodo zadostovale, hiša bo morala biti skoraj na novo zgrajena. Imaš vsaj zadostno količino lesa na zalogi, Zebedej?«
13 »Tu poglej, to sem lahko preskrbel; mogoče bom lahko še več preskrbel.«
14 »Je tako hudo?« vpraša Saloma zaskrbljeno.
15 Tu pa Jezus doda: »Toda Joel, ne bodi vendar tako zaskrbljen; mi bomo to že zmogli in les bo tudi zadostoval.«
16 »Kako pa pride do tega, da znaš naenkrat spet govoriti; resnično, to bi morali označiti že kot čudež.«
17 Reče Jakob Joelu: »Brat, molči! Če Jezus govori, On tudi dela in tako sem jaz mišljenja, da vse prepustiva Jezusu.«
18 Joel sedaj vpraša Jezusa: »Brat Jakob meni, da naj vse prepustiva Tebi; kakšno pa je Tvoje mnenje?«
19 »Joel, če mi prepustiš gradnjo, Mi boš naredil veliko veselje. Jaz bom to prevzel pod pogojem, da boste znali molčati.«
20 »Če nama Ti Jezus, lahko obljubiš, da boš vse naredil po želji gospodarja, potem bova molčala.«
21 »Dobro, naj bo, Moja brata in tako bomo šli na delo, toda najprej gremo pomagati Zebedeju pri ribolovu? Morje je res mirno.«

4. Janez reši svojega brata Jakoba iz vode in Jezus ga vrne v življenje

1 Zebedej se je razveselil, ko je dobil tri pomagače pri ribolovu. Morje je bilo resnično prav razgibano. Že, ko so čolni pluli daleč ven, so morali jadra obrniti in Jakob, Janezov brat je pri tem padel v vodo. Pri visokem valovanju, ki se je medtem pojavilo, njegovega padca niso vsi videli. Janez je sicer svojemu bratu takoj skočil na pomoč, toda trajalo je kar dolgo, preden je dosegel vedno znova utapljajočega se Jakoba. Končno ga je zgrabil in sedaj vidijo tudi drugi, kaj se je zgodilo in zakrmarijo proti tema dvema, ki se borita v vodi.
2 Zebedej je bil prvi, ki je lahko pomagal. Jakob je bil nezavesten, ko so ga potegnili v čoln. Tudi Janez se je boril z nezavestjo, vendar si je kmalu zatem opomogel. Zebedej je sedaj s čolnom odpeljal zopet nazaj v majhno hišno pristanišče in med tožečimi klici so nezavestnega odnesli v hišo.
3 Saloma je bila prestrašena; hitro posreduje tudi sama in kmalu so tako daleč, da se lahko pričnejo ukvarjati z nezavestnim.
4 Jezus obstane ob strani in razburjena Saloma mu reče: »Zakaj pa še Ti ne pomagaš; je tudi to Tvoj način?«
5 »Sploh ne, mati Saloma, veliko preveč ljudi je tukaj. Da pa ti bom dokazal, kako prav imam, rečem: pojdite vsi na stran!«
6 Preden lahko ostali nekaj odvrnejo, je Jezus stopil k ležišču, pogladil s Svojimi rokami po Jakobovem obrazu, ki je ležal kot mrtev in rekel: »Vstani zopet in bodi za naprej malo bolj

previden!«
7 Tedaj Jakob vstane, se dalj časa oglеduje okrog in reče: »Kaj pa se je zgodilo z Menoj? Še pred nekaj trenutki sem se nahajal na nekem lepem travniku, sedaj pa sem tukaj?«
8 Saloma mu odgovori: »Ti si padel v vodo, Janez pa te je potegnil ven. Popil si veliko vode in si oslabel; pojej takoj eno ali dve limoni, da ti bo prešel okus po vodi, drugače ti bo slabo.«
9 Jezus namigne Zebedeju in reče: »Pusti ženam govoriti kar hočejo, mi pa odplujmo še enkrat ven, morje se bo kmalu umirilo.«
10 Zebedej stori, kot mu je Jezus rekel in čudovito, morje je postalo mirno in naredili so lep ulov, tako da so morali vsi trdo delati do poznega večera.
11 Po večerji pa Saloma ne more več molčati. Ostro zgrabi Jezusa zaradi Njegovega obnašanja doma in pri nesreči in reče: »Jezus, če bi bil Ti moj sin, jaz s Teboj nebi imela toliko potrpljenja, kot ga ima Tvoja mati s Teboj.«
12 Reče Jezus: »Mati Saloma, se hočeš z Menoj prepirati, potem glej, da ne boš prekratka, kajti v Meni živi Bog, čigar volja je Meni najsvetejša naloga. Tvojega Boga Jaz tudi poznam, toda on z Mojim nima nič drugega skupnega, kot samo ime.«
13 »Jezus,« odvrne Saloma razburjeno, »jaz ti ne dajem nobene pravice mojega Boga poniževati. S kakšno pravico pa si Ti drzneš govoriti o nekem Bogu, čigar volja ti je sveta, je meni uganka. Tvoje vedenje izkazuje, da Ti sploh nimaš zahteve po kakšnem Bogu, drugače se ti nebi gnusilo nad templjem in bi se z duhovniki postavil na prijaznejšo nogo. To je uporniško, kar moramo zvedeti od Tebe in jaz smatram za svojo dolžnost, da Ti to povem.«
14 Jezus ji na to odgovori: »Saloma, Jaz se zaradi tega ne jezim na tebe, saj ti vendar ne veš kaj govoriš, toda nekaj te moram vprašati: Ali si že kdaj razmišljala o tem, če bi Jaz mogoče vendarle imel prav? Oglej si enkrat ljudi bolj od blizu, ali ni njihovo stanje takšno, da so za Boga izgubljeni in so postali žrtve njihovega samoljubja in premoženja in njihove želje po vladanju? Kaj vam je ostalo od Mojzesa, kaj od prerokov, od katerih so mnogi bili ubiti od duhovnikov, ki jih ti hvališ? Katero delo je pri duhovnikih prevladujoče? Vendar tisto; izterjava desetine in neznosnih davkov. Ne, mati Saloma, Jaz nosim v Sebi drugega Boga in tisti se imenuje *ljubezen in usmiljenje.* Zakaj pa moram molčati? Ker nočem nobenemu povzročiti bolečine. In zakaj še ne nastopim s to v Meni nastalo lučjo iz Boga v javnosti? Ker Moja ura še ni prišla. Glej, ta v Meni bivajoči Bog bi vam v hipu zgradil hišo, kakršno si vi lahko samo sanjate, in zakaj tega ne more narediti? Ker mu vi vežete roke. Toda vseeno boste doživeli čudovitosti Mojega Boga. Kajti kljub pomanjkanju gradbenega lesa, vam bo zgrajena hiša, toda po naravni poti skozi Njegovo moč in milost.«
15 »Jezus, to bi lahko bilo res, da v Tebi dremajo skrivne moči, Tvoja mati mi je o tem veliko pripovedovala; sporočila sem res slišala, toda verjeti jim vseeno ne morem.«
16 »Ljuba Saloma, če ti to lahko verjameš ali ne, zaradi tega bo Bog vseeno nadaljeval Svoje sveto delo. Če bi se Bog hotel v vseh Svojih dejanjih ravnati po ljudeh, bi bilo kmalu vse stvarstvo ena sama zmešnjava in kup razvalin. Na žalost vidijo ljudje svoje soljudi vedno s predsodki, ki jih je njihovo lastno slepo mišljenje njim ustvarilo in zato je bolje, da molčimo, bodočnost pa bo resničnost Mojih besed potrdila.«
17 »Jezus, to Ti lahko že danes povem: S tem Tvojim mišljenjem boš drugim naredil malo veselja in prav tako malo veselja doživel. Ostani raje spodoben in poslušen človek, potem bo imel tudi Bog in vsi drugi ljudje veselje nad Teboj.«
18 »To bom delal, mati Saloma, Jaz bom Svojemu Bogu tako poslušen, da bo On doživel samo veselje nad Menoj, četudi Me bodo zaradi tega prekleli vsi ljudje.«
19 Saloma je bila osupla nad tem govorom mladega Jezusa, ona umolkne in se zavzame, da Ga bo v teh dneh, ko je v njihovi hiši ostro opazovala. Ona se je zaobljubila, da bo Jožefovim

sinovom naredila bivanje kolikor mogoče prijetno, da ne bo nobenega povoda, da je Jezus z njo nezadovoljen.
20 Gradnja gre hitro naprej in Zebedej je rad sprejel vse neugodnosti; kajti videl je, da mu je Jezus resnično zgradil skoraj novo hišo in že se je veselil, ker je vse šlo po Njegovi volji. Seveda eno mu ni bilo všeč, da Janez, kot veriga visi na Jezusu. Vsako prosto minuto je bil skupaj z Njim. Saloma pa si je rekla, da ko bodo gradbeniki enkrat odšli, bo tudi Janez prišel zopet v red.

5. Viharna noč v Betsajdi in popravilo škode

1 Tedaj pa pride strašna viharna noč, kakršne Betsajda še ni doživela; niti ena sama hiša ni ostala neprizadeta, vsepovsod je nastala škoda. Zebedej ravno to noč ni bil zunaj s čolni, ker je na Jezusovo prošnjo s svojima sinovoma moral ves dan težko poprijeti in pomagati. Saloma se je zaradi tega zelo jezila nanj. Kako vesela je bila sedaj, da je bila lahko brez strahu in skrbi.
2 Tudi na novogradnji vihar ni šel mimo brez poškodb in ko so naslednji dan postale vidne vse poškodbe, se je pričelo tarnanje. Ugotovljene so bile ne samo velike škode na kočah, hlevih in bazenih, kjer so shranjevali ribe, temveč tudi zelo veliko ribičev je manjkalo in mnogi čolni so bili od viharja razbiti. Strašno tarnanje se je pričelo in duhovniki tudi niso znali svetovati, ja oni so ljudstvu celo očitali: da so oni to kazensko sodbo celo zaslužili, ker premalo darujejo.
3 Saloma se obrne k Jezusu: »Kaj je sedaj Tvoje mišljenje o tej kazenski sodbi, ki je prizadela Bethsaido?«
4 Jezus ji odgovori: »Mati Saloma, Jaz o tem nimam nobenega mišljenja; v tem času viharji niso nobena redkost in zato mora ribič biti prav posebno pozoren na znamenja, ki naznanjajo težke viharje. Jaz sem vedel, da bo prišla težka noč; zaradi tega sem prosil Zebedeja, da nam pomaga do večera, ker noč itak ne bo uspešna. Janezu pa sem povedal: Ta noč bo zahtevala težke žrtve, želim si, da bi bila že mimo. Ti vidiš kaj sem Jaz, kot naravni človek občutil že v naprej, tako bil lahko in morali tudi drugi občutiti in slutiti. Na žalost pa je tako: Nobeden ne privošči drugemu ulova, in vsakdo si želi biti najboljši ribič. Oni naj bi si rajši popravili svoje napol razpadle koče in pregledali njihove posode za zajetje rib, potem nebi bila škoda niti za polovico tako velika, in tudi smrtnih žrtev nebi bilo.«
5 »Tako govoriš ti Jezus, sedaj, ko je nesreča tu se ta igra lahko dobro obrne; zakaj pa nisi še druge opozoril? Kje obstaja Tvoj bog, kateremu si tako poslušen? Kar Ti tu govoriš je ceneno opravičilo, potem ko se je vse tako zgodilo.«
6 »Saloma, se hočeš z Menoj boriti, potem glej, kako boš to borbo prestala. Vsekakor moram in bom molčal, kajti Mojega Boga, katerega Jaz nosim v Sebi in kateremu tudi služim, ne dopustim nobeni slepi ženski poniževati. Sedaj pa glej, kako boš opravila sama s seboj; za tebe sem samo še tesar Jezus.«
7 Oškodovanci kmalu zvedo, da gre Zebedejova gradnja h koncu, zato pridejo in prosijo tesarje, da bi vendar prišli tudi k njim in jim pomagali. Drugi so tožili, ker se njihovi možje in sinovi niso več vrnili, kdo naj ta popravila plača, oni so vendar vse izgubili.
8 Tu pa vpraša Jezus Joela in Jakoba: »Kaj mislita vidva, ali naj pomagamo oškodovancem? Kakšen zaslužek za nas seveda ne pride v poštev.«
9 Reče Jakob: »Brat Jezus, v teh dneh je s Tvojo, v notranjosti bivajočo vsemogočnostjo bilo dovolj ustvarjenega; ali ne moreš tudi tem ubogim oškodovancem pomagati s tem?«
10 »Ne brat, zaradi njihove nevere ne. Kljub temu pa sem mišljenja, da jim naše pomoči ne smemo odreči in Božji blagoslov bo kljub temu ležal na našem delu.«
11 Reče Joel: »Kaj pa bo rekel oče Jožef, če bomo prišli domov popolnoma brez zaslužka?«

12 Odgovori Jezus: »V stiski je bil tudi oče Jožef vedno pripravljen pomagati, Jaz menim, mi bomo pomagali ubogim ljudem.«
13 Tako se je tudi zgodilo. Kakor hitro je bila Zebedejova hiša gotova, gredo ti trije k oškodovancem in zelo hitro gredo dela naprej, tako da so se vsi čudili nad hitrim delom teh treh tesarjev. Ker so se sedaj našli tudi mnogi prostovoljni pomočniki, ki so z rokami pomagali delati, je trajalo samo nekaj mesecev in najnujnejše je bilo narejeno.
14 Janez je prihajal vsako prosto uro, in ko je nekoč delal Jezus sam na neki drugi hiši, je bil Janez razočaran, ker se nista srečala. Tedaj reče Jakob: »Poslušaj Janez, ali ti je Jezus tako prirastel k srcu, da moraš biti vsako prosto uro z Njim skupaj?«
15 »Ja, Jakob, v meni je neko hrepenenje po Njem, katerega ne morem potlačiti; ko pa sem skupaj z Njim, sem tudi nezadovoljen. Ne vem, kakšno stanje je to.«
16 »Poslušaj Janez, jaz sem to že zdavnaj opazil, da se Jezus s teboj več ukvarja, kot s komerkoli drugim in zato te prosim, da mi poveš, če se je Jezus nasproti tebi, kar zadeva Njegove prihodnosti razodel? Ravno sedaj, odkar smo tukaj v Bethsaidi, je Jezus veliko bolj dostopen, kot doma ali kje drugje.«
17 »Jakob, jaz ne vem, da bi Jezus samo enkrat rekel nekaj o sebi, ali o tem, kaj namerava. On vedno poudarja, da mora to prebujeno Božje življenje Njega popolnoma napolniti, da bo postal eno s tem Božjim življenjem. Ali lahko ti Jakob, poveš mogoče kaj bolj natančnega o tem? Meni je to skrivnostno, da Jezus govori vedno samo o stvareh, katere jaz ne morem niti najmanj dojeti.«
18 »Nam gre ravno tako Janez, nam sploh ni mogoče, da bi prišli z Jezusom v pogovor, kar zadeva naše zemeljsko življenje. Njegov odgovor je vedno: »Jaz se ne morem pustiti zadržati od tega, kar me ovira v Mojem prizadevanju;« in tako smo raje mirni in pustimo Jezusa tako, kot je.«
19 »Ti bi lahko imel prav, Jakob, ker ste vi vedno skupaj; jaz pa sem sam in ko boste odšli, sploh ne bo nobene možnosti več priti z Njim skupaj, pa vendar ne morem biti več brez Njega. Ko bi bil jaz dekle, bi se lahko s tem opravičil, da sem zaljubljen vanj. In to z neko gorečnostjo, katere ne morem nikomur povedati. Koliko truda sem si naložil, da bi to ljubezen iztrgal iz svojega srca, toda to ni mogoče.«
20 »Janez, ljubi Ga še naprej s to gorečnostjo in s časom se ga boš naučil bolje razumevati. Jaz bi ti o Njem lahko veliko pripovedoval, tako da bi strmel, toda tolaži se z nami vsemi, tudi mi ga ne razumemo.«
21 »Jakob, če mi ti rečeš, naj ga še naprej ljubim, potem ta moja ljubezen do Njega vendar ne more biti bolezenska in veselim se zaradi tega, da si me naredil malo bolj prostega; toda sedaj bi vseeno rad izmenjal nekaj besed z Jezusom. Kje pa je?«
22 Janez odhiti proti omenjeni hiši in že od daleč vidi, kako je bil delavec s hišnimi prebivalci. Jezus ga opazi in mu pomaha v pozdrav. Tedaj Janez pohiti in Jezus mu zakliče: »Janez, ali mi boš še malo pomagal, da bom še danes gotov?« Janez mu pritrdi in Jezus mu reče: »Podaj mi tele deske navzgor in mi jih drži vedno pri roki, da bo šlo hitreje naprej.« Janez dela tako, kot mu je bilo naročeno in v eni uri je bila škoda popravljena.
23 Pri odhodu reče žena: »Na žalost nimam nobenega denarja s čimer bi ti lahko poplačala, postali smo čisto siromašni.«
24 Reče Jezus: »Mati Sara, tako siromašna nisi, kot si misliš. Kajti še vedno imaš Boga, ki je prebogat; popolnoma Mu zaupaj, potem tudi te zemeljske revščine ne boš tako občutila.«
25 Janez je bil presenečen nad temi besedami; kajti ravno v tej hiši je bila nesreča največja.
26 Tedaj reče ta žena med jokom: »Mladi mož, zaupanje do Boga je že bogastvo, toda kar je pretrdo, je pretrdo.«

27 Reče Jezus: »In Jaz ti povem: jutri ob tem času, ne boš imela dovolj besed, da bi se lahko zahvalila. Bog je zvest in plačuje zvestobo z zvestobo, zaupanje s plačilom.«
28 »Mladi mož, Tvoje besede mi dajejo upanje, o ko bi imel prav, kako bi se zahvaljevala.«
29 »Mati Sara, zahvali se že danes, kajti z zahvaljevanjem osvobodiš svoje srce pritiska, medtem, ko s prosjačenjem in beračenjem tvoja stiska izgleda samo še bolj trda. Verjemi Mojim besedam in zaupaj ter povej tudi tvoji hčerki naj preneha s tožbami, kajti Bog usliši molitve, toda priti morajo iz verujočega in zaupnega srca. Mati Sara, ne glej Me tako obupano, temveč veruj, zaupaj in se zahvaljuj!«
30 Janez je bil brez besed. Ko sta z Jezusom odšla, reče on: »Moj Jezus, je bilo to prav, da si tej priletni Sari vzbudil zaupanje; in če sedaj ne bo izpolnilo?«
31 »Janez, če Me ljubiš, kot si danes rekel Mojemu bratu, potem ne dvomi v Moje besede; tudi tebi želim povedati isto: *zaupaj in veruj!* Ali je lahko to ljubezen, ki v bratovsko ljubezen dvomi? Jaz mislim da ne, kajti ljubezen je nekaj svetega, nekaj kar je iz Božjega srca dano ljudem kot darilo. Če ti v Mojo ljubezen dvomiš, potem tudi nasproti Bogu prinašaš dvome.«
32 »Jezus, sedaj te zopet ne razumem; povej mi vendar to eno: Kako to, da se midva ne naučiva razumevati se?«
33 »Najljubši Janez, Jaz te popolnoma razumem, samo ti Mene ne. Jaz imam vendar največji interes, da bi se ravno ti, Me naučil razumevati, zato te moram opozarjati, da odstraniš vse, kar naju še ločuje.«
34 »Veš Ti, Jezus, kaj bi mi bilo najljubše? Da s Teboj nebi govoril nobene besede več, se samo naslonil na Tebe, da bi občutil Tvoj utrip srca in se čisto v Tvoje misli vživel.«
35 »Jaz ti ne branim, ljubi Janez, toda v duhu lahko to ja kar naprej delaš. Da pa ti to že v naprej povem, pazi: S tem ne boš prišel do cilja, kajti Bog je dal ljudem k njihovim občutkom tudi razum in oboje mora biti v pravem pomenu uporabljeno.«
36 »Sedaj sem Te razumel, Moj Jezus in jaz bom to upošteval, toda sedaj moram domov.«
37 »Pojdi domov Janez, tvoja mati vprašuje po tebi, od jutri naprej smo pri Jonatanu.«
38 Ko pride Janez domov, pade toča očitkov zaradi njegovih obiskov pri Jezusu, s čimer on dolžnosti v hiši popolnoma zanemarja. Toda tokrat Janez zavrne očitke, ker mu je oče dal dovoljenje. »Sploh pa sem dovolj star,« reče svoji materi, »da sam poznam svoje dolžnosti.«
39 Čisto vznemirjena reče Saloma: »Tu se zopet vidi vpliv tvojega Jezusa, vedi: to bo sedaj prenehalo!«
40 Odvrne Janez: »Nikakor ne, mati; Jezus zastavlja vse na to, da bi me vzgojil v prostega in zavestnega človeka in On govori samo dobro o naši hiši. Jezus je moj prijatelj in brat in to ne gre, da bi me ti z neko prepovedjo hotela ločiti od Njega. Pojdi enkrat tja k Sari in poslušaj, kaj ji je Jezus rekel v slovo: Ona naj veruje in zaupa in se že v naprej zahvali, kar bosta ona in njena hčerka dobrega doživeli.«
41 »Tu pa se zopet vidi ta sanjač in fantast: ljudje že imajo prav, ko govorijo: On je nevarnost za narod.«
42 »Mati!« zakriči Janez v divji bolečini, »ali si že pozabila dobroto, ki smo jo doživeli pri naši gradnji? Kako naj jaz ohranim otroško ljubezen in pozornost pred teboj, če si ti nepravična in sicer zavestno nepravična proti mojemu prijatelju?«
43 »Tako, pojdi vendar čisto s tvojim Jezusom, če ti jaz, tvoja mati ne zadoščam več!«
44 V tem trenutku vstopi Zebedej, ki je vse slišal in reče: »Saloma, ali nebi bilo bolje, ko bi molčala? V tem slučaju moram dati Janezu prav. V teh dneh sem jaz Jezusa spoznal, kot moža, ki ve kaj hoče. Jaz lahko to pozdravim, da se Janez bolj priključuje Njemu, kot na njegove vrstniške tovariše. Jezus je vsaj pet let starejši.«
45 Naslednji dan so se razni ribiči vrnili zopet nazaj, med njimi tudi Sarin mož in zet. Janez

zaradi tega reče svoji materi: »Mati, Jezus s Svojo napovedjo le imel prav in naslednji Sabat bom preživel skupaj z Njim.«
46 Ko pa je nastopil Sabat in je Janez prišel k Jonatanu, je Jezus že zgodaj zjutraj odšel.
47 Reče Jakob: »Janez, Jezus nikoli ne razodene kaj dela na Sabat in mi smo od Njega tako navajeni. Mi gremo v Sinagogo s celo Jonatanovo hišo.«
48 Za Janeza je bilo to razočaranje, on se nato priključi Jakobu in preživi z njim Sabat v Sinagogi, nad čemer se je mati Saloma zelo veselila.

6. Janez praznuje sabat z Jezusom na gori

1 V tem trenutku Janez ni imel nobene prilike, da bi lahko prišel skupaj z Jezusom, zato je izkoristil pred-sabat, da je odhitel k Jezusu.
2 »Zakaj prihajaš k Meni,« reče Jezus, »saj vendar veš, da tvoja mati tega ne mara.«
3 »Jezus, jaz moram govoriti s Teboj, vse moje bitje vleče k Tebi; zato dovoli, da bom pri tebi in da bom Sabat preživel s Teboj.«
4 »Janez, Jaz te ne pošiljam stran, toda Jaz vem, da boš razočaran, drugače pa lahko vedno ostaneš pri Meni.«
5 Že v zgodnjih jutranjih urah zapustita oba hišo in gresta daleč proti gorovju. Najprej so bili pogovori živahni, potem pa reče Jezus: »Janez, midva hočeva molčati, da se bova lahko preizkusila in raziskala. Drugače bo namen zgrešen, katerega Jaz povezujem to s tem Sabatnim praznovanjem. Jaz sem te opozoril, da boš doživel razočaranje in to ne gre, da bi Jaz zaradi podpiranja tvoje slabosti zamudil Svoj namen.«
6 Janez je nato umolknil in sklenil, da se bo čisto v Jezusovo življenje vživel. Po dolgem molčanju je postalo tudi v njem bolj živo. Vendar ni imel nobenega pojma, kaj naj bi to življenje v njem pomenilo in razmišlja o vsem mogočem.
7 Med tem sta oba prispela do cilja. Janez ni vedel, kje se pravzaprav nahajata, kajti s tem razmišljanjem je bil bolj malo pozoren na pot. Prispela sta na precej visoki hrib. Ponujal se je precej lep razgled in tu reče Jezus: »Janez, tukaj bova ostala, dokler se sonce ne bo nagnilo; bodi pozoren na vse v in izven tebe!«
8 Jezus se usede na neko jaso in ostane miren, Janez pa opazuje Jezusa. Zanimivo, si misli, meni je rekel, jaz naj vse v meni in okrog mene opazujem, nasprotno temu pa On zapre oči in si ničesar ne beleži o vsem; to je čudno.
9 Po nekoliko daljšem času se prične Janez dolgočasiti in neka svinčena utrujenost ga prevzame. On se tudi ne poskuša boriti proti temu, temveč zaspi. Spati je moral precej dolgo, kajti sonce je stalo že visoko na nebu, ko se je prebudil.
10 Moral se je najprej spomniti, kje je pravzaprav bil, kajti imel je zelo žive sanje, katerih pomena ni razumel. Pričel je iskati Jezusa, toda ni ga našel, šele, ko je naredil par korakov proti desni in šel tudi proti levi, ga je zagledal sedeti, toda zopet v spečem položaju.
11 Ali naj ga prebudim, premišljuje. - Nenavadno praznovanje Sabata: Dolge ure hoje, da potem na hribu zaspiva, ali se to ujema? O tem ga moram vendar vprašati.
12 Tu pa zopet nastopi sanjska prikazen. Zanimivo, da lahko tudi z odprtimi očmi sanjamo, mora misliti, ne, nekaj takega še nisem doživel; če bo šlo tako naprej, mi bo postaj Sabat resnično uganka. On se ponovno usede dol in se nasloni na eno drevo in ponovno doživi tiste sanje.
13 Kot slučajno odpre oči. Sanje delujejo tokrat mnogo bolj naravno, on lahko pri tem misli. Toda vsakokrat, kadar pridejo lastne misli iz njega, se pričnejo sanje ali slika od začetka. Sedaj

ga je ves spanec zapustil.
14 Z zaprtimi očmi vidi veliko verando, ki stoji na stebrih, v ozadju pa veliki vrt s potokom na katerem se podijo vsemogoče živali. Levo od tega stoji hišica in pred njo neki človek. Sklepajoč po belih laseh mora biti mož precej star. Na roki mu visi košara in gre v vrt. On reže cvetice, toda samo določeno vrsto, kajti ne vzame vsake rože. Sedaj Janez doživi, kako mož govori s svojimi rožami, ne more pa o tem razumeti nobene besede. Zdaj je košarica polna in mož gre k potoku in pomaha enemu labodu navzdol. Ljubko priplava žival, mož dvigne košarico živali v kljun in potem ona odplava dalje. Z napetimi pogledi sledi Janez živali.
15 Na obali proti verandi, prihaja majhen, mogoče dvanajst leten deček in sprejme košaro. Sedaj vidi, kako deček v verandi, v kateri čisto v ozadju stoji majhen oltar, vzame posodo in položi vanjo rože in to potem zopet postavi na oltar. Deček stopi par korakov nazaj, kot bi hotel videti, če ima posoda pravi prostor, nato se prikloni in izgine. Z očmi išče Janez dečka; njega ni, enostavno je izginil v verandi.
16 Tedaj pa se njegov pogled zopet vrne k oltarju; tu je iz rož nastal ogromen kelih v katerem se je lesketalo zlato rumeno vino. To lesketanje je nastalo zaradi sončnega žarka. Sedaj pa vino spremeni barvo in postane rdeče, krvavo rdeče in sicer skozi luč, ki je vzhajajoče sonce. Napolnjen kelih sedaj izžareva rdečo luč. Izžarevanje je vedno močnejše in vsa okolica je obdana z močno rdečo barvo. In vedno daljša in svetlejša postaja ta luč, ko iz sijočega keliha stopi nova, bela luč, najprej kot majhna zvezdica, potem pa postaja vedno večja. Naenkrat postane zvezda nadnaravno velika in neki človek v sijočem oblačilu izstopi iz te sijoče zvezde in vzame ta še krvavo rdeči kelih, popije vsebino in postane v trenutku luč. Janez si želi iti temu sijočemu človeku nasproti, toda on spregovori:
17 »Jaz sem luč sveta, rasti in dozorevaj, da boš tudi ti postal svetilec in svetloba te luči, ki ne meče nobene sence!«
18 Pri teh besedah izgine prikazen in Janez razmišlja: ali obstaja luč, ki ne meče nobene sence? To je meni uganka, luč bi morala iz vseh strani prodirati v mene.
19 On pogleda na Jezusa, ki ga sedaj pogleda z odprtimi očmi in mu prikima; tu gre Janez proti Njemu in reče: »Jezus, ali obstaja luč, ki ne meče nobene sence?«
20 »Sigurno je Janez, da je Bog luč in da luč iz Boga ne more metati nobene sence, moraš vedeti, ker ta luč vse predira. Ta luč pa je vidna lahko samo tistim, ki so to luč iz Boga sprejeli in je ista z modrostjo iz pramodrosti. Praluč ali pramodrost povezana s pramočjo so elementi (prvine) iz katerih je vse, kar je ustvarjeno in obdržano. V materialnem je to zvezano, v dušnem se to občuti in v duhovnem je prosti delujoče.«
21 »Moj Jezus, to razume kdor zmore, jaz ne; pravkar sem imel prikazen, ta mi je ravno tako skrivnostna, kot Tvoja razlaga.«
22 »Janez, ne raziskuj pred časom po stvareh za katere je potrebna zrelost. Še veliko prikazni boš doživel, toda ključ za razumevanje le teh boš našel v sebi samem. Pred vsemi stvarmi moraš razumeti, da se mora v tvojem notranjem svetu še veliko razjasniti in zato se v duhu nasloni Name, da boš od Mojega duha prežet. Išči, da Me boš razumel in se vživi v Moje življenje in Moje hotenje, da boš dozoreval v milosti Boga ter postal prost od še tako številnih napačnih pojmov.«
23 »Jezus, to jaz še ne morem dojeti, toda jaz ti verjamem. Jaz te ljubim, kot brata in te potrebujem bolj, kot si lahko misliš.«
24 »Janez, Jaz vem za vse in zato ti zagotavljam: Tudi Jaz te prav tako ljubim in postavljam na tvojo ljubezen največje zaupanje. Samo še nekaj te prosim: ne obešaj se tako zelo na Mojo osebo, temveč dojemi duha, za katerega se Jaz borim: tega Duha Luči in Življenja in Boga!«
25 »Vidiš Jezus, sedaj te že več ne razumem; Ali nisi Ti, kot oseba in Tvoj, Tebe oživljajoči duh,

eno in isto?«
26 »Ne, še ne, prav zato se borim, da se bo v Meni vse združilo in bo Duh vsega življenja iz Boga v Meni postal za voditelja in izvrševalca.«
27 Ko se je Janez ponoči utrujen in lačen vrnil domov, njegova mati ni mogla molčati in mu je delala očitke.
28 Janez pa reče: »Mati, to kar sem jaz doživel je postalo veliko; na žalost pa jaz še nimam razumevanja, da bi znal to vrednotiti; na vsak način pa mi tega ne more razodeti noben duhovnik, kar mi je danes podaril Bog. Danes čutim potrebo po počitku, toda jutri vam bom vse opisal.«
29 Sedaj tudi Janeza ne razumejo več.

7. Grkova pomoč oškodovancem viharja

1 Nekega dne pride Jonatan k Zebedeju in reče: »Brat v Gospodu, veliko prošnjo imam in sicer zadeva to tesarje. Kot veste so pripravljeni, da oškodovancem popravijo škodo, toda manjkajo jim sredstva in les. Kaj bi se dalo narediti?«
2 »Ja brat, mi jim moramo pomagati. Ali ne more dati Jezus kakšnega nasveta? Ta mladi mož mi je všeč. Kakšna jasnost je v Njegovih odredbah, ki jih daje svojima starejšima bratoma in kako se vse ujema. Ravno Jezusu se moramo zahvaliti, da jaz na ta usodni večer nisem odšel na ribolov in sem bil obvarovan pred večjo škodo.«
3 »Če je temu tako, bom govoril z Jezusom; mi boš pri tem pomagal?«
4 »No dobro, tu je odvečna vsa nadaljnja obravnava, pojdiva zaenkrat k Nazarencem.«
5 Zebedej vzame svoj čoln, prav tako Janez in odveslata ven in ker sta ujela le malo, odveslata proti Jonatanovi koči, kjer so oni trije pošteno delali. Janez je bil presrečen, ker je njegov oče hotel iti k Jonatanu.
6 To se je dobro ujelo: Jonatan in Zebedej prideta ravno ob času, ko so ti trije prenehali z delom. Zebedej opazuje izvršeno delo z veščim pogledom in odkrito pokaže svoje občudovanje. Tu pa reče Jezus:
7 »Zebedej, saj vendar nisi prišel, da bi nas hvalil; kaj ti leži na srcu?«
8 Reče Zebedej: »Moj ljubi Jezus, stiska drugih je naša skrb in midva bi vas rada vprašala za nasvet, kako bi vi lahko pomagali.«
9 Reče Joel: »Bratje, mi si želimo domov, kajti nas bodo pričakovali; toda Jezus meni, da moramo pomagati, toda kako?«
10 »Ja, to je ravno naša prošnja.«
11 Reče Jezus: »Bratje, Jaz vem za eno pot; če pa bo našla vašo privolitev je vprašljivo. Brez vaše privolitve pa se ne bo dalo nič narediti, gre namreč za potrebni les. Ti gozdovi pripadajo nekemu poganu Grku. Ta bi vam les za nizko ceno odstopil, če bi mu vi hoteli narediti eno proti uslugo.«
12 »Zakaj ne,« reče Zebedej, »zakaj gre?«
13 »Za nič drugega kot, da bi mu vi posekali les za en ovčji in en svinjski hlev in ga z vašimi čolni pripeljali do nakladišča.«
14 »To pa ne bo šlo dobro,« meni Jonatan, »za svinjski hlev pa duhovnik ne bo dal dovoljenja.«
15 Reče Jezus: »Bratje, če se vi ščitite na vašem duhovniku, potem pa naj tudi duhovnik nosi skrb, da bo ta stiska odstranjena. Toda jaz vem, da si zavoljo stiske drugih vaši duhovniki ne krivijo prstov. Jaz menim: Odločajte sami in ne vprašujte vaših duhovnikov in Jaz vam zagotavljam, da boste gradbeni les dobili zastonj in še plačilo, ki ga bomo zahtevali.«

16 Zebedej reče: »Jonatan, to pa lahko sprejmemo nase, drugi pa nimajo kaj vpraševati, zakaj je namenjen posekani les in kam naj bi bil odpeljan; jaz sprejmem vse to na sebe, ker sem jaz tem bratom, predvsem pa Jezusu, dolžan veliko zahvalo.«
17 Vpraša Jezus: »Kaj pa bo k temu rekla tvoja žena?«
18 »To ne bo tako preprosto, toda stiska to zapoveduje in se mora ukrepati.«
19 »Dobro moj brat, toda če bo tvoja žena izvedela, da jaz gradim svinjski hlev, kaj bo rekla potem?«
20 »O Jezus, Ti mojega starega prijatelja Jožefa sin, to bo povzročilo pa strašno razburjenje. Kljub temu pa bomo sledili Tvojemu nasvetu, Janez pa naj se jutri odpelje h Grku in ga naroči k meni ali pa k vam.«
21 »Dobro, vi bratje, Jaz tega nisem pričakoval drugače; na Moje brate se lahko zanesem, kajti mi nismo v Nazaretu in duhovnikov se ne bojim.«
22 Janez je bil izven sebe. Kako je lahko Jezus tako lahkomiseln in dela nad glavami duhovnikov; toda Zebedej zapove, da naroči Grka.
23 Grk, kot mračni pogan, toda poznan tudi kot dobrodelnik ubogih, se je resnično razveselil, ko je prišel Janez s sporočilom naj čim prej obišče njegovega očeta ali Jonatana, ker se govori o gradbenem lesu.
24 Janez je bil dobro postrežen in še o marsičem vprašan, potem pa se je vrnil domov.
25 Že naslednji dan pride Grk k Zebedeju. Bila sta stara znanca. Zebedej reče: »Prijatelj, pridi z Menoj k Jonatanu, tam so ti trije tesarji, tam se bo vse hitro uredilo.«
26 Tako se je tudi zgodilo, kajti Jezus je ugodil vsem Grkovim željam, ja šel je celo dalje: tudi njegove ribje zabojnike mu je obljubil zgraditi. Tedaj obljubi Grk: »Moj mladi prijatelj, če boste vse tako po moji želji izpolnili, potem ne bom plačal samo delo pri meni, temveč vse, kar je potrebno popraviti na ribiških kočah. Lesa bom pustil dovolj posekati, vas pa vzamem za ves čas na hrano in stanovanje.«
27 Reče Jezus: »Ljubi prijatelj, moja brata naj popravita škodo pri ribičih, Jaz pa bom tebi naredil vse po tvoji želji. Jaz potrebujem samo nekatere tvoje ljudi, ki mi bodo pri roki.«
28 Reče Jonatan. »Jezus, ali tudi veš, kaj hočeš? Dela hočeš narediti sam, samo s pomočjo nekaterih ljudi? Meni je to celo prav in ljubo, že zavoljo tempeljskih duhovnikov.«
29 »Jonatan, noben tempeljski duhovnik ne bo nič zvedel, če boste vi znali molčati in zaradi oškodovancev vi lahko doprinesete to žrtev. Ne skrbite pa za Mene, kajti Jaz vem kaj hočem.«
30 Tako gre sedaj Jezus z Grkom, ker naj bi že naslednji dan pričeli sekati les in oba ribiča obljubita, da bosta skupno s tistimi, katerim naj bi se pomagalo, les pripeljala do nakladišča.
31 En cel mesec ostane Jezus pri Grku. Medtem pa sta Joel in Jakob popravila škodo, postavila nove ribje zabojnike in na pred-sabat je bilo tako daleč vse gotovo.
32 Grk je sam pripeljal Jezusa k Jonatanu in njegovima bratoma ter zahteval od Njega račun.
33 Joel je bil zmeden, ni si upal zahtevati niti nekaj grošev. Tedaj pa reče Grk: »Jaz vidim, ti nimaš poguma, da bi mi naredil račun, toda od same ljubezni človek tudi ne more živeti. Jezus mi je na nek način pomagal in mi razen tega razodel stvari, ki se sploh ne morejo tehtati z zlatom in srebrom. Zato vam dajem 100 grošev za na pot, tole mošnjo pa predajte vašemu staremu očetu Jožefu za njegovo lastno porabo. Vsebina je en fund zlata in tri funte srebra. Če pa imate še kakršnekoli želje, mi jih povejte, da jih bom lahko izpolnil.«
34 Joel osupel zaradi visokega zneska, odkloni. Toda Grk reče: »Prijatelji, ne recite nobene besede in molčite pred vsakomur. Z Jezusovo pomočjo sem jaz postal drug človek. Seveda en Jud na zunaj ne bom postal. Notranje pa sem že dolgo; toda zakaj naj dajem duhovnikom darove, ko sem vendar obdan z največjo revščino. Vsi ribiči me ljubijo in spoštujejo, samo duhovniki ne in preprosta zahvala ene uboge ribičeve žene je za mene nebeško darilo in to mi

zadostuje.«
35 Reče Jakob: »Prijatelj, ker je to tvoja želja, bomo molčali, toda rad bi te vprašal. Je potekalo vse po tvojih željah? Stari ribiči so bili tako veseli, da jim ni bilo nobeno delo pretežko, te velike količine lesa odpravljati in vse je šlo brez vsake nesreče.«
36 »Jakob, jaz sem popolnoma srečen, ne samo moje želje, ki sem jih izrazil, temveč tudi tiste, ki sem jih na skrivaj nosil v sebi, so se mi izpolnile. Kaj bi dal zato, če bi Jezus za vedno prišel k meni!«
37 Jezus se je medtem pogovarjal še o nekaterih stvareh s Simonom Judo in njegovo materjo, ko so prišli še Zebedej in njegova dva sinova Jakob in Janez. Janez je bil presrečen, da lahko zopet govori s svojim Jezusom. On je imel vsemogoča vprašanja. Toda Jezus ga objame in reče: »Janez, ne vprašuj, kajti ti boš v sebi našel vse odgovorjeno; vadi se še nadalje v sebe v svoji notranjosti ogledovati in v kratkem času se me boš naučil bolje razumevati. Toda eno ti lahko rečem: Molči tudi ti o svojih notranjih doživetjih in vedi, da Gospod in večni Bog vsakemu človeku ponuja roko v pomoč. Če si želiš jutri biti zopet skupaj z Menoj, potem pridi zgodaj zjutraj na Grkovo nakladišče.«
38 »K temu poganu hočeš iti? O Jezus, tja te ne morem spremljati, kajti, če mati vpraša kam grem, se ne morem zlagati.«
39 »Saj ti tudi ni treba lagati. Ti prideš k Meni, vse ostalo pa prepusti Meni!«
40 Že zgodaj zjutraj je bil Janez na prostoru za nakladanje. Jezus ga je že čakal in po pozdravu mu reče:
41 »Janez, ne jezi se nad Menoj, midva ostaneva danes pri Grku. Danes bo še težka nevihta in tudi viharno bo; tako dolgo bova ostala pri njem v hiši, nato pa bova odšla na en hrib in bova tam v miru preživela najin Sabat.«
42 V Grkovi hiši poteka vse mirno; njegovo osebje praznuje Sabatni mir. Grk pripoveduje, kako je on v svojem življenju doživel Boga.
43 Janez prisluhne, svojevrstno ga prizadene pripoved tega moža, ki je veliko prepotoval. Tu mu je naenkrat stal nasproti izkušen človek, ki bi se lahko pomeril z vsakim duhovnikom. Tudi ko je pričela nevihta in vznemirila vsa srca, ostane Grk popolnoma miren. Ko pa vpraša Jezusa, če bodo tudi pri tem viharju nastale škode, mu Jezus odgovori: »Danes se ti ni treba truditi, nobenemu se ne bo nič zgodilo; ostani še naprej miren!«
44 Nato Janez pogleda oba in si misli: Grk je z Jezusom v popolnem soglasju, medtem, ko si jaz delam vse mogoče pomisleke.
45 Sonce je ponovno posijalo in kmalu je postalo sijoče jasno vreme; tu pa reče Jezus: »Sedaj bova odšla na hrib in ostala tam dokler se sonce ne bo nagnilo.« 46 Tedaj pa pusti Grk oba sama in Janez vpraša: »Ali si Grku odpovedal, da bi šel zraven?«
47 »Ne Janez, on ve, da hočem Jaz biti sam čez Sabat in zato Mi prinaša to žrtev; midva pa bova vseeno danes izmenjala še nekaj besed z njim.«
48 To popoldne Janez ne doživi nič, vendar Jezus ga posveti v Svojo oddajo, katero pa Janez seveda ne more prav dojeti.
49 Grk pa ni zdržal, da bi ostal v svoji hiši, on išče in tudi najde oba. Ko ga Jezus opazi mu pomaha in brez, da bi spregovoril eno besedo, sede Grk k njima. Jezus poda sedaj čudovito podobo o Očetu, katerega On občuti v Sebi in kmalu sta bila oba tako prevzeta, da sta pozabila na čas in uro. Jezus pa končno opomni za odhod; na prostoru za nakladanje se Jezus poslovi od Grka in ga še enkrat prosi naj o vsem molči, v duhu bo vse doživel z Njim.
50 Dolgo se oba gledata, nato vstopita v čoln in še dolgo Grk maha za njima.
51 Ugoden veter žene čoln in v kratkem času sta pri Jonatanu.
52 Janez se prisrčno poslovi od Jezusa, Ga večkrat poljubi in se nato odpelje z ugodnim vetrom

proti hiši staršev.
53 Tokrat Saloma nič ne reče svojemu sinu, toda Jakob vpraša: »Kje pa si bil danes?«
54 »Pri Jezusu, Jakob, danes sem veliko zvedel od Njega, toda jaz moram molčati, zato te prosim: Ne vrtaj vame; sedaj sem o Jezusu dobil drugo sliko.«
55 Sedaj je prišla dolgo čakalna doba, preden se je Janez zopet srečal z Jezusom. V pravem času se je vadil v poduhovljenju, pozneje pa je doživeto zbledelo in nad njim nastopi stopnjujoči se nemir. O Jezusu je zvedel toliko kot nič, samo včasih, kot se to spodobi, se je pogovarjal s starim Grkom.
56 To je bila vsakokrat osvežitev za njegovo z notranjim nemirom napolnjeno bitje. Nekoč ga je Grk povabil, naj pride k njemu na njegovo posestvo in Zebedej je dovolil ta obisk.
57 Tam se odpeljeta ven na pristavo in Janez je takoj videl ovčji in svinjski hlev, ki mu je Jezus zgradil. »Ja,« reče Grk, »to je izdelek mladega Jezusa. Ali si lahko predstavljaš, da Ga je On s štirimi ljudmi v treh tednih zgradil? Jaz ne, kajti On me je prosil naj ne bom prisoten dokler ne bo gotov.«
58 »To je zgradil Jezus? To bi lahko imenoval skoraj čudež, za tisti kratki čas.«
59 »Ja, še več: Tudi tele bivalne hiše so Njegov delo, se pravi, stare so stale tukaj in one so postale nove. Enkrat bova šla noter.«
60 Tedaj Janez ostrmi in reče: »Sedaj Ga razumem vedno bolje, toda jez sem kljub temu poln največjega nemira.«
61 »Kako to, mladi prijatelj, pred teboj leži še dolgo življenje; jaz pa sem postal star in prav utrujen. Ali nebi hotel ti ostati tu pri meni? Moji sinovi posedujejo mojo potovalno kri in so postali dobri trgovci.«
62 »Jaz moram zavrniti,« odvrne Janez, »kajti jaz sem in bom ostal ribič in pomagam svojemu očetu po najboljši volji in znanju.«
63 »Škoda, moj sin, tudi Jezus je to mojo željo odklonil; sedaj pa moram pač ostati samotar, ker me na žalost skoraj nihče ne pozna in tudi ne razume.«

8. Spoznajte Jezusa z vsem srcem v svoji notranjosti. Razgovori med Jezusom in Janezom

1 Zebedej se je odpeljal s svojima sinovoma proti Tiberiju po naročilo starega Grka. Ta vožnja je prinesla Zebedeju malo večji zaslužek in prijateljstvo s starim Grkom je postajalo vedno bolj prisrčno. Janez prosi svojega očeta za dopust v Nazaret, toda Zebedej ni hotel ostati tako dolgo, ker ga je gnalo nazaj domov. Janez je bil razočaran, toda zvečer, ko so sedeli v gostišču pri večerji, pride Jožef s svojimi sinovi, da bi tam dobili prenočišče. Janez je bil presenečen. »Končno, končno moj ljubi Jezus, te lahko zopet enkrat vidim in gledam v Tvoje zveste oči. Kako sem te pogrešal.«
2 »Janez, ali si pozabil, da se midva ne moreva več ločiti? Ali ne živi v tebi sigurnost, da Me ne more nihče izgubiti, kdor Me iskreno ljubi in sprejme v sebe Mojega duha in Moje bitje (bistvo)? Moj Janez, tvoja ljubezen v čaščenju pa je sanjaška ljubezen in hoče samo izpolnitev njenega hrepenenja. Jaz pa potrebujem brate, ki dojemajo in razumejo Mojo duhovno bolečino, kajti kar hočem Jaz, naj bi hoteli tudi tisti, ki bi radi postali eno z Menoj. Zakaj Janez, si življenju zopet pustil, da je postalo površno, da v povezavi z Menoj pričenja oživljati. To Mi je pripravilo nadvse veliko bolečino. Vse tvoje hrepenenje, da bi bil skupaj z Menoj, ne bi bilo potrebno, kajti veliko si smel z Menoj doživeti in Moja dela, ki si jih lahko videl pri starem Grku so ti morala povedati, da v Meni živi več, kot v drugih ljudeh. Zato Moj Janez, zapomni si dobro, kaj ti bom rekel; kajti

v Mojem duhu ti bodo prišla razodetja, ki te bodo vodila v življenje ljubezni in modrosti.«
3 »Jezus, moj Jezus, ko bi Te lahko samo tako prav razumel, saj voljo imam in najin odnos je vendar nad vse prisrčen.«
4 »Ja, Janez, toda ne težim po prisrčnem odnosu, temveč po notranjem.«
5 »Jezus, kako naj to spet razumem, ali to moje hrepenenje po Tebi potem ni notranje?«
6 »Še ne, Moj Janez. Hrepenenje je zahteva po izpolnitvi in je dokaz, da me ti notranje še nisi spoznal in si še daleč od Mojega duha. V hrepenenju po Meni si nekdo, ki zahteva; v Mojem duhu pa nekdo, ki daje. V hrepenenju oznanjaš slabost, medtem ko se tisti, ki Mojega duha sprejmejo, že računajo k močnim.«
7 »Jezus, Ti čudovito bitje iz mesa in krvi, jaz slutim Veličino v Tebi in verujem, da Te tudi nekaj lahko razumem, toda Tvoja človečnost me vedno znova naredi neumnega.«
8 »Janez, saj si vendar dovolj slišal od starešin in duhovnikov, kaj so Mojzes in preroki napovedovali. Je tam govor o enem človeku, ki se bo pustil voditi po njegovi človečnosti, ali o človeku, ki je poln Božjega Duha?«
9 »Ti imaš prav Jezus, tisti prihajajoči človek naj bi bil napolnjen z vsem Božjim, ker naj bi On prinesel zmago nad zemljo in sodbo.«
10 »Čisto pravilno Janez, sedaj pa se prestavi v Prihajajočega in s hrepenenjem pričakovanega; tvoje notranje spoznanje in tvoj notranji duh bosta Prihajajočemu odprla srce in vrata in v tebi bo hrepenenje za življenje in življenje za ljubezen in ljubezen te združuje s tem tako vroče zaželenim. In vse to so notranje predhodnice za katere si se sam oškodoval zaradi tvoje lastne mlačnosti in tvoje tebi še tako zelo držane slabosti. Poskušaj to ponovno in se ne daj prestrašiti, če boš v sebi doživel strah, ki ti ne bo všeč.«
11 »Če ti tako hočeš, moj Jezus, bom to zopet delal in tudi uvidim, da si Ti notranje zelo velik. Toda, kako to, da mene vse to ne zadovolji in jaz najdem samo v povezavi s Teboj popolno izpolnitev? Saj vendar ne mine niti en dan, da nebi mislil Nate in noben večer, ko se ne bi obdajal z načrti, kako bi Te srečal in bil lahko skupaj s Teboj.«
12 »Glej Janez, ravno to je velika ovinek; zgrabi Me z vsem srcem in vso dušo in se ne spotikaj ob nič človeškega pri Meni in tvojem ljubem bližnjem in boš na tej poti, na kateri te Jaz učim. Jaz te lahko napolnim z veliko močjo in modrostjo; toda kaj bi ti koristilo?
13 Vse bi bilo Moje delo in Mojemu srcu bi postajal vedno bolj tuj. Božje milostne dobrine bi ti bile za sodbo in tvojim bratom za sodnika. O ne, Moj Janez, ti si posvečen ljubezni, v ljubezen moraš vstati iz sebe; življenje moraš razodevati skozi ljubezen, kar je dano samo tistim, ki so Me spoznali in Mojega duha sprejeli.«
14 »Jezus, Jezus, tako mi nisi še nikoli govoril; jaz uvidim: Z mojim hrepenenjem po Tebi si ne pridem bliže, ker pa te nočem nikoli več pustiti, bom sledil Tvojim besedam in delal, kot si mi Ti na gori pokazal.«
15 »Delaj tako, Moj Janez in zdaj dopusti, da si poiščeva ležišče.«
16 »Jezus, jaz še ne bom mogel zaspati, kajti Tvoje besede bodo v meni kot njivski plug vse razrile, dopusti da bova še eno uro skupaj.«
17 »Dobro Moj Janez, toda ne dopusti, da še kakšno besedo spregovoriva. Naj nama govori življenje, ki klije iz najine ljubezni in oba bova oba pri tem več pridobila.«
18 Janez se nasloni na Jezusa in ne reče nobene besede. V njem pa se oblikuje življenje in podobe se hitro premikajo pred njegovimi duhovnimi očmi; velike pokrajine z ljudmi in živalmi mu oznanjajo novo življenje. Kolikor dlje on svoje misli izključuje, toliko bolj se razodeva v njem, njemu še eno nepoznano življenje in tako zgrabi Jezusove roke in jih pritisne na svoje srce. V tem trenutku so vse podobe izginile.
19 Reče Jezus: »Janez, sedaj pa se hočeva posloviti; kar sva midva danes ponoči pričela,

hočeva podnevi dopolniti. Zelo zgodaj zjutraj gremo mi na naše delo, tvoj oče pa mora odveslati domov. Ostani sebi in tudi Meni zvest in naredi, da bo Moje življenje tvoje!«
20 Brez vmesnih dogodkov pride Zebedej s svojima sinovoma zopet nazaj domov.

9. Janezova sprememba

1 Janez je postal od tedaj naprej drugačen. Če je bil pred tem človek, ki se je rad umaknil ljudem s poti, je bil sedaj po mnenju njegove matere, veliko bolj živahen. On je čisto sam hodila na Sabat in ob praznikih na izlete in ni nikomur pripovedoval kje je bil. Najraje je odhajal k staremu Grku, tam je lahko resnično dal svojemu srcu malo več zraka.
2 Bil je pred-sabatni dan in vleklo ga je k staremu Grku z neko silo, kakršne do takrat ni poznal. Zato je rekel svojemu očetu: »Oče, dovoli mi, da se odpeljem k našemu prijatelju, staremu Grku; tako mi je, kot bi me potreboval in me neprestano klical.«
3 »Janez, danes je pred-sabat in če jutri spet ne boš šel v sinagogo, boš imel neprijetnosti.«
4 »Oče, to mi je vseeno, kaj hočem tam? Nobenega zadovoljstva ne najdem več v sinagogi in vsi govori duhovnikov so za mene prazna žlobudranja.«
5 »Janez, prepovedujem ti takšne besede! Da jih ne bom več slišal, kajti ne boš samo sebi, temveč tudi nam naredil veliko škodo!«
6 »Ja, oče, potrudil so bom, da tega ne bom več glasno izgovoril, toda prosim te: daj mi dovoljenje, da se lahko takoj sedaj odpeljem z jadrnico!«
7 »No dobro, stori po svoji ljubezni in če bo veter neugoden, se vrni zopet domov.«

10. Grkova bolezen in smrt

1 Veter je bil ugoden, bilo je kot bi nevidne sile stale Janezu ob strani, kajti tudi na nakladišču so bili Grkovi hlapci, ki so prevzeli njegov čoln in mu rekli: »Gospod te že čaka cel dan.«
2 S hitrimi koraki odhiti nato Janez v Grkovo stanovanje in takoj je bil odpeljan v njegovo sobo. Grk je ležal na zofi, ki je bila obrnjena proti soncu.
3 »Vedel sem, da boš prišel in tako bodi tisočkrat dobrodošel; na žalost sem močno zbolel in tudi čutim, da prihaja zadnja ura mojega življenja. Janez, nikogar nimam, razen tebe, katerega bi lahko uporabil za prenašalca moje poslednje volje mojim sinovom in zato te prosim: ostani tako dolgo pri meni, dokler ne bom odšel in vstopil v življenje svetega Boga!«
4 Stari Grk se počuti slaboten in govor mu dela težave. Po kratkem času prinese izpod ležišča zavoj in ga preda osuplemu Janezu rekoč: »Janez, tole oddaj mojemu sinu Hermesu, nobenemu drugemu, on bo svojim bratom in sestram vse razodel, kar je zapisano na tem pergamentu. Sedaj mi je bolje, ker vem, da boš ti, moj sin, izpolnil mojo željo, četudi bi trajalo leta.
5 Potem, ko mene ne bo več, predaj tole pismo tvojemu očetu: v njem je prošnja, da bi opravljal moje posestvo in naj moji hlapci tebi in tvojemu očetu služijo tako, kot služijo meni.«
6 Janez ne more govoriti, grlo mu je bilo kot zvezano; končno reče: »Moj oče, zahvaljujem se ti za tvoje zaupanje, toda kako prideva midva do tega, da bi tvoje volilo izpolnila?«
7 »Jezus hoče tako, moj sin - Jezus, ki mi je postal vse in čigar besede jaz lahko slišim v sebi.«
8 »Ljubi oče, ne govori preveč; Vidim, da ti to povzroča bolečino.«
9 »Moj sin, bodi brez skrbi, jaz grem rad k mojim očetom, toda sedaj bi rad malo počival, postal sem zelo utrujen.«
10 Janez odide iz sobe in skrije zavitek, ki ga je sprejel; nato pa reče eni dekli, ki je delala v

kuhinji: »Če bo gospod poklical, jaz ostanem v bližini.«
11 »Je z gospodom tako slabo?« vpraša dekla. »Ali naj pokličemo duhovnika?«
12 »Ne, tega gospod ne potrebuje, vsekakor nisem dobil nobenega navodila.«
13 Kakšne 3/4 ure bolnik spi, potem pa pokliče dekla čakajočega Janeza.
14 Še eno mirno noč preživi bolnik. Janez se ne gane od njegovega ležišča. Ni mu bilo tako, kot če bi bedel pri umirajočem, temveč kot bi se nahajal v nekem templju. Zelo zgodaj se je Janez prebudil iz lahke dremavice zaradi bolnikovega govorjenja. Zdelo se je, kot da se z nekom pogovarja, kajti večinoma so bila to vprašanja, katere je postavljal.
15 Zdaj postane bolj živahen. On reče: »Jezus, zdaj si tudi Ti prišel in mi spremenil ločitev v veselje. O kako sijejo Tvoje oči in Tvoje roke me blagoslavljajo in vse druge, ki so še prišli. Moj Jezus, moj Jezus, sprejmi me v Tvoje kraljestvo, ki ga boš pripravil vsem. Tam bi rad postal čisto Tvoj služabnik.«
16 Bolnik je postal nato miren in je kmalu spet zadremal. Janez opazuje njegovo spanje. Pot stoji na čelu bolnika. S krpo mu Janez obriše pot, brez da bi se bolnik prebudil. Čez kakšne četrt ure ga sliši govoriti:
17 »O Jezus, kako si lep!« Nato postane dihanje slabotnejše in po kakšne četrt ure Grk utihne in brez bolečin premine.
18 Janez pokliče vse hlapce in dekle skupaj v hišo in jim oznani smrt njihovega gospoda.
19 Eden od starejših hlapcev reče: »Mladi prijatelj mojega gospoda, meni je volja mojega gospoda poznana: Mi ti hočemo biti poslušni, kot smo bili poslušni našemu gospodu. Razpolagaj z nami, mi te poznamo vsi in se veselimi, da ti bomo smeli služiti.«
20 »Potem pa takoj prenesi tole pisanje mojemu očetu, drugi pa bodo vse pripravili za pogreb.«
21 Naslednji dan pride Zebedej in sedaj ima Janez priložnost občudovati svojega očeta. S kakšnim mirom in redom je on vse uredil.
22 Janez ostane v Grkovi hiši, odpusti pa zato enega hlapca za Zebedeja. Celo leto porabi Janez v tej dejavnosti, potem pa pride Hermes, najstarejši sin in dedič pokojnega Grka.
23 Med Hermesom in Janezom se postopoma razvijejo prijateljski odnosi. Vseeno pa se Janez vrne zopet nazaj v hišo staršev. Toda kljub velikemu trudu, katerega si je zadal, se s svojo materjo ne more več razumeti. Janez zelo trpi zaradi teh odnosov.
24 Vsi dobri nameni in največja prizadevanja ne prinesejo nobene poravnave med obema; nato pa se zgodi velika nesreča.
25 Zebedej je imel še enega hlapca in on se iz neke vožnje ni vrnil več nazaj. V neki viharni noči je ostal, kot edina žrtev na morju.
26 Saloma se je jezila: »Vi bi morali bolje paziti; to je enostavno dolžnost, da eden za drugega odgovarjate.«
27 Zebedej je ponovno poudaril, da ni bilo nič opuščenega, kar bi bilo potrebno za njegov rešitev in zavrne očitke, toda Saloma se ne pusti poučiti in obtoži Janeza sanjaštva in malomarnosti.
28 To Janeza trdo prizadene. On postane molčeč. V teh bojih doseže končno mir, ki je bil potreben, za zaznavanje dotoka Božjega Duha. Z velikim veseljem ga napolni sedaj zavest, da je končno prišel bliže večni resnici. Jezusova podoba postaja vedno bolj ljubka in hrepenenje po Njem je postalo drugačno. Postalo je vdanost.

11. Jezus in Salome in nevihta v Kafernaumu

1 Jožefovi sinovi so imeli zopet delo v bližini Betsajde in Jonatan jih je poklical. Namreč, bil je to njegov sin Simon, ki je zelo držal za Jezusa in Janez je bil poklican od Simona. Ponovno videnje z Jezusom je bilo nepopisno in On reče: »Janez, jutri pridem k vam. Ker je pred-sabat, ne moremo pričeti nobenega dela več in na Sabat bova obiskala Hermesa, tvojega prijatelja.«
2 »Jezus, to bo sprožilo pa neprijetnosti v naši hiši, mati je jezna na Tebe in tudi na mene.«
3 »Ti samo tako vidiš, Moj Janez; nauči se razumevati tvojo mater.«
4 Ko je Jezus prišel, je Saloma potegnila vse registre, toda Jezus pusti, da gre ves vihar mimo Njega, potem pa reče: »Mati Saloma, zakaj govoriš drugače, kot to v tebi živi? Zakaj ne pustiš tej iskrici ljubezni, da postane plamen? Ali pridobiš notranje, če hočeš videti vse urejeno iz stališča pravičnosti? Glej, če bi te Jehova stregel tako, kot ti strežeš tvojim bližnjim in najbližjim, kako bi potem ti stala tu? Če bi bila ti nevedna, bi imela pravico za pouk; toda ti veš vse bolje, tu bo moral res še Jehova priti k tebi v šolo.«
5 Tu pa se postavi Saloma nasproti Jezusu in reče: »Jezus, kaj si ti vendar za en človek! Ali misliš, da se bom tudi jaz pred Teboj plazila do križa? Ali ni dovolj, da si že Janeza popolnoma zasukal? Jutri bo šel spet kamor koli, kjer se vaju ne more nadzorovati; kaj bo pa k temu rekel Jehova? Sabata se držiš, kot Ti pride na misel in to še ni dovolj: Ti si pokvari tudi Janeza. Si se tega tudi od Jehova naučil? Že dolgo je bila to moja želja, da bi se s Teboj enkrat pogovorila, kajti na Tebi je resnično veliko zamujenega. Povej mi samo eno: Zakaj se ogiblješ duhovnikov in sinagoge?«
6 »Saloma,« odvrne Jezus, »ravno to bi morala vedeti, da Meni ni potrebno letati za duhovniki in poslušati njihovo čvekanje v sinagogah. In če ti misliš, da je na Meni veliko zamujenega, lahko ti vsak čas pri Meni modrost nadomestiš, da ne bom stal pred tvojimi očmi tako siromašen. Če bi ti hotela samo enkrat brez predsodkov stati nasproti Meni, bi ti bilo marsikaj razodeto.«
7 Odvrne ona: »Mene s takšnimi napovedmi ne moreš nasukati, kot si nasukal Janeza; toda, ker si že enkrat tukaj, mi povej: Kaj pa pravzaprav nameravaš? Sramovati bi se moral! Koliko skrbi in nezadovoljstva si že povzročil v hiši Tvojih staršev in sedaj, ko Tvoja mati s Teboj ne more nič več opraviti, se je vdala v vse. Moj sin Ti ne bi smel biti!«
8 »Mati Saloma, ti si razburjena in zato ti tudi ne bom dal nobenega drugega odgovora kot samo to: Moj čas še ni nastopil in o Mojem zadržanju nasproti Sebi in vsem ljudem moram ravno Sebi in Mojemu Bogu položiti obračun. Rad bi videl tistega, ki bi Me hotel preoblikovati. Jaz vem kaj delam; vi vsi pa ne veste kaj govorite, ker ne poznate ne Boga, niti Njegovo ljubezen. Jaz pa Ga poznam in tudi Njegovo sveto voljo; zato hodim po Njegovih poteh in ne naredim ničesar brez Njegove privolitve.«
9 »Tako govoriš Ti, jaz pa Ti lahko samo odgovorim: Če bi vsi ljudje delali tako, kako bi potem izgledalo med nami!«
10 »Saloma, potem vam nebi noben vihar in nobena nevihta povzročila takšno škodo in vsi ljudje bi živeli kot resnični otroci Svojega nebeškega Očeta in noben sovražnik, niti od zunaj, niti od znotraj, nebi motil vašega miru. Še več: potem bi ljudje imeli tudi oblast, vsem elementom, ki so spodbujene od mračnih sil, zapovedati mir in s tem preprečiti škodo. Da pa ti bom dokazal, da se v Meni vse to resnično nahaja, ti povem: V eni uri bo izbruhnil vihar, kakršnega še nisi doživela. Zahvalite se Bogu, da praznujete pred-sabat, kajti nihče nebi prišel spet zdrav nazaj. Ti pa Janez, hitro pripravi čoln, midva morava vse opozoriti.«
11 »Janez, ti ostaneš, to je ja neumnost, trditi nekaj takega, še noben dan ni bilo morje bolj mirno kot danes.«

12 »Dobro, Janez, ostani; potem se odpeljem sam.«
13 Jezus gre iz hiše, osvobodi čoln, dvigne jadra in še preden je Janez lahko prišel za njim, je čoln že izginil.
14 Reče Janez: »Mati, kaj si naredila? To bo težko za tebe, tole zopet popraviti.«
15 »Kako pa govoriš s svojo materjo; tu se zopet vidi, kaj je Nazarenec s svojo vzgojo naredil. Če tebi pri tvoji materi ni všeč, lahko greš mirno spet k poganom, ali k izgubljenim od Izraela!«
16 Janez umolkne; občuti, da bi bil ves trud zaman, izgovoriti eno besedo proti. On zapusti hišo in ko čez nekaj časa pogleda naokrog, zagleda črn oblak kako se dviga na zahodnem nebu. Poišče svojega očeta in mu reče: »Oče, ti si slišal vse besede med Jezusom in materjo; pridi malo ven in si poglej zahodno nebo!«
17 Zebedej gre z njim ven in reče: »Janez, sedaj je pa treba hitro vse popraviti, kar se nahaja na vodi; jaz bom takoj vse sklical skupaj.«
18 Saloma reče: »Danes je pred-sabat, ne daj se pregnati v bojazen in strah, vi ste vendar obsedeni od Jezusa.«
19 Zebedej odhiti ven, vse močno pritrdi in odnese vse na varno. Po približno pol ure izbruhne vihar, kakršnega še niso doživeli. V tem silnem viharju se pripelje čoln z Jezusom. On pristane popolnoma mirno, zloži jadra in se usede na veslaško klop in si ogleduje divjanje viharja. Vedno hujši postaja vihar; v hiši Zebedeja so vsi polni strahu in zbegano gledajo, kako Jezus brez vsake skrbi sedi v čolnu.
20 Tu pa sliši Janez v sebi klic: »Janez, pridi k Meni v čoln.« Brez, da bi spregovoril kakšno besedo, odhiti ven iz hiše tja proti čolnu.
21 Sedaj izbruhne strašna nevihta z bliski in grmenjem brez prekinitve in vodne mase se ulijejo na zemljo in razburkajo morje. Jezus pa sedi na suhem. Janez se privije na Jezusa in Jezus ga vpraša: »Janez, ali se bojiš, potem vedi: *Kdor je pri Meni, je dobro zavarovan;* Jaz pa hočem, da se vaši hiši ne bo povzročila nobena škoda.«
22 Janez zagotovi: »Moj Jezus, sedaj, ko sem lahko pri Tebi, je ves strah mimo, toda pred tem sem se bolj bal za Tebe, kot za sebe. Ali nebi mogla iti v hišo, moji starši, bratje in sestre so na smrt prestrašeni.«
23 »Ne, Janez, potem naj pridejo k nama ven; saj vendar vidijo, da midva nisva niti mokra.«
24 Nevihta noče ponehati, bilo je grozno to gledati. Visoki valovi plime drug za drugim stresajo hišo, toda ta dva v čolnu nista mokra. Reče Janez:
25 »Jezus, Ti moja ljubezen, resnično, danes te doživljam drugače kot sicer. Če se že v viharju in nevihti kažeš kot prerok, kakšno mora biti potem šele Tvoje bitje, če bi ti ljubezen prišla nasproti!«
26 »Potem Janez, bi ves svet doživel čudež Moje ljubezni. Veruj tudi v naprej v vseh stiskah Vame, potem boš čudež doživel v sebi. Še kratek čas, potem bo vse borbe konec in v Meni se bo Moja duša lahko združila s tistim, od katerega imamo vse. Kmalu bo klic izšel tudi na tebe, kot danes: Janez, pridi k Meni! Potem se ne bova nič več ločila. Sedaj pa pojdi in mi pripelji tvojega očeta in tvojega brata Jakoba.«
27 Janez stopi iz čolna, odhiti v hišo in reče svojemu očetu: »Oče in ti Jakob, pridita ven k Jezusu!«
28 Jakob gre takoj, Zebedej pa ostane. Še enkrat ga prosi: »Oče, pridi z menoj k Jezusu.«
29 »Pusti me Janez, zavoljo matere!«
30 »Ne oče, zavoljo matere pridi z menoj k Jezusu, prosim te; drugače grozi naši hiši in vsem nam velika nevarnost.«
31 »Potem pa hitro Janez«. In brez, da bi poslušala Salomino kričanje, odhitita oba tja v čoln k Jezusu.

32 »Zebedej, sedaj je dobro; tvoji hiši se ne bo zgodilo nič, vsi drugi pa so od Mene posvarjeni, nobenemu ne bo šlo za življenje, vse druge poškodbe pa bomo spet popravili.«
33 »Jezus, kaj je s Teboj? Saj Ti govoriš, kot nekdo, ki že vse ve,« se čudi Zebedej, »zakaj ne prideš k nam v hišo?«
34 »Ker se morate vi, vašega strahu in še več, vašega napačnega verovanja osvoboditi. Kajti glejte, vaš Jehova, kot Resnični in Večni, hoče, da ga molite s srci in ne z usti in Jaz ne morem dopustiti, da bi Me ljudje naredili za zmedenega.«
35 Reče Zebedej: »Jezus, jaz bi moral moji ženi prepovedati, da bi govorila; ona je Tebe užalila in razžalostila. Kaj naj naredim, da boš zopet prišel v hišo?«
36 »Nič Zebedej, kot v Mene verovati in Mojemu delovanju ne biti zapreka. Danes se bomo odpeljali še k tvojemu prijatelju Hermesu in šele jutri po sončnem zahodu bomo prišli nazaj. Hočeš to?«
37 »Ja, zdaj hočem.«
38 Zebedej, sedaj si mi pripravil veliko veselje in zato hočem, da se vihar v trenutku poleže in morje postane mirno; vendar deževalo bo še eno polno uro. Mi pa ostanemo tukaj v čolnu.«
39 Zgodilo se je, kot je rekel Jezus. Vihar se je polegel in po eni uri je bilo spet najlepše vreme. Oni izstopijo iz čolna in si ogledajo hišo. Nič se ni zgodilo. Tedaj so si tudi drugi upali iz hiše, in Zebedej reče svoji Salomi: »Poglej sem v čoln in oglej si tudi nas, vse je ostalo suho in nepoškodovano. Od danes naprej ne bom več trpel, da bi bila izgovorjena ena sama beseda proti Jezus. Še danes se odpeljemo k Hermesu in če bi kdo vprašal po nas, potem povej resnico!«
40 Te z resnostjo izgovorjene besede niso zgrešile svojega delovanja. Saloma molči. Končno je spoznala, da je Jezus le močnejši.
41 Čoln je hitro in sigurno pripeljal te štiri do Hermesovega pristajališča; kmalu so bili v njegovi hiši sprejeti s prisrčno dobrodošlico.

12. Hermes, Grkov sin in prikazen na sabat

1 Hermes občuti, da ga vleče k Jezusu. Janez je bil brez besed, kako hitro je Hermes Jezusa razumel in tako je na novo doživel moč in silo ljubezni, ki jo je Jezus v Svoji prisotnosti izžareval.
2 Hermes naroči pripraviti dobro kosilo in reče Zebedeju: »Moj prijatelj in brat, danes ste moji gostje, jutri pa se hočem podrediti vašim navadam. Naredite mi veselje in ne recite ne!«
3 Reče Zebedej: »Ti zvesti prijatelj in brat, od danes naprej sem osvobojen od vseh zakonskih navad in tako dolgo in pogosto, kot se bom jaz zadrževal v tvoji hiši, se ti ni potrebno več ozirati na mene in moje sinove, kajti mi smo bili danes skozi čudovite dogodke vodeni v neko drugo bistvo in mišljenje. Pomisli: Ta vihar in to vreme, nas niso zmogli niti zmočiti, da pa ne govorimo o škodi, ki nam jo tudi niso mogli povzročiti.«
4 Reče Hermes: »Moji ljudje so bili opozorjeni od nekega ribiča; zato smo bili tudi obvarovani pred redno škodo.«
5 Reče Jezus: »Vsi ribiči so bili posvarjeni, toda na žalost jih je samo malo sledilo opozorilu in tako morajo tudi nositi škodo.«
6 Reče Janez: »Jaz norec pa sem se pustil zadržati, ko si zahteval, da vse posvariva.«
7 Hermes si je pustil opisati ves potek in se na to obrnil k Jezusu: »Želim si, da bi bil lahko tudi jaz Tebi takšen prijatelj, kot Ti je bil moj oče. V njegovem zadnjem pismu mi je naročil, naj Te poiščem in snubim za Tvoje prijateljstvo, zaradi mojega in zveličanja drugih. Oprosti mi, Ti

prijatelj ljudi, da jaz tega do sedaj še nisem storil, toda sedaj hočem vse nadomestiti.«
8 Odgovori Jezus: »Moj prijatelj Hermes, kdor tako kot ti, delo ljubezni, katerega je pričel tvoj oče, v istem duhu nadaljuje, tisti je že Moj prijatelj in tudi brat. To ne potrebuje nobenih nadaljnjih besed več; zato sem tudi prišel Jaz s temi Mojimi brati k tebi.«
9 Hermes: »Jezus, ti me imaš za vrednega tvojega prijateljstva? Jaz pa sem bil tako trdi mož; sedaj pa, ko smem gledati v Tvoje oči, mi je, kot bi živel v nekem drugem, boljšem svetu.«
10 Jezus: »Hermes, Jaz ti povem: Nebesa boš doživel, toda ne izven sebe, temveč v sebi. V Meni ti nudi večni in resnični Bog življenje, ki te bo nosilo v vseh življenjskih položajih, da boš imel vzrok samo za hvaljenje in zahvaljevanje.«
11 »O Jezus, Ti me imenuješ prijatelj; kako srečnega me delaš, saj sem vendar pogan in ne Jud.«
12 »Hermes, Jaz imenujem vse ljudi Moji bratje; Moje prizadevanje gre tudi samo v to smer: biti vsem ljudem posrednik in posredovalec, da bo to Božje življenje vsem za večno zveličanje.«
13 Obed je bil kmalu gotov in Janez doživi, četudi samo kot poslušalec stvari, ki so mu bile do sedaj popolnoma tuje. Hermes je bil pameten in mož, ki je veliko prepotoval. Brez da bi veliko spraševal, je razumel Jezusa. Tako je med zanimivimi razgovori minil dan in večer. Že zgodaj zjutraj so obiskali vsi prijeten hrib in Jezus prosi svoje spremljevalce, da z zbranostjo opazujejo vzhod sonca in vsa znamenja, katera bo prinesel prihajajoči dan.
14 Tudi Hermes je bil ljubitelj narave; zato reče Jezusu, ko je sonce stalo že visoko na nebu: »Prijatelj, že večkrat sem opazoval vzhod sonca, toda to kar sem videl danes, se mi zdi, da le ni potekalo čisto naravno. Na primer: pred vzhajajoče sonce se je zrinil oblak v obliki klopi, klop pa je imela obliko krokodila. Ko se je sonce dvigalo višje in višje, oblak res ni mogel sonca imeti na sebi, toda ta čudovita sončna luč je bila kalna in je imela rdečkasto rumeni sij. Tudi živali v zraku, ki so si iskale vodo, so bile vznemirjene; ne, nekaj takega še nisem doživel.«
15 Reče Jezus: »Hermes, dobro je, da si to povedal, kajti najini prijatelji tega niso opazili. Ali si znaš te naravne postopke razložiti?«
16 »Ne, ljubi prijatelj, ali je tukaj sploh kaj za razložiti? Oblaki imajo vsemogoče oblike, toda nenavadno je bilo obnašanje živali.«
17 *Jezus:* »Že v obnašanju živali doživimo, da morajo imeti ti postopki, ki jih doživijo samo tisti, ki so z naravo zaupni, vzroke in ti vzroki ležijo v naravnih duhovih, ki še vsi čakajo na njihovo odrešitev. Oblak, ki je imel obliko klopi, je bil povzročitelj; kajti v njem so se zbrale mnoge razdiralne sile in zato so krive napačnosti sedaj živečih ljudi. Naša zemeljska sfera je prenapolnjena od mračnih in po uničevanju hrepenečih sil. One se vadijo v zlih vplivih na ljudeh in ti zopet postanejo mediji ali posredniki tistih, ki ne vedo, da so pod vplivom. Kaj bi se včeraj zgodilo, če nebi bil Jaz stražar ali varuh. Če bi te sile mogle, bi nam tudi na današnji dan naredile veliko dela. Toda Moj Oče v nebesih je uredil tudi ukrepe, da bo volja teh bitij prekrižana. Pozneje, ko se Mi ne bo treba več ozirati na druge, bo še marsikaj razodeto, in o tem razširjene še veliko luči. Sedaj pa bomo odšli nazaj v hišo in sprejeli zajtrk; potem pa bomo ostali v hiši, da ne bomo povzročili nevšečnosti, ker je sovražnik vsega življenja zelo delaven.«
18 Za Janeza so bile vse to stvari, ki jih ni razumel, ki pa so mu dale veliko misliti in vedno boj jasno mu je stopalo pred njegove duhovne oči dosedanje življenje njegove matere, predvsem pa njegovo lastno. Če je bilo to tako, kot Jezus opisuje, potem ni mati kriva, temveč tista na njo vplivajoča bitja. Sedaj bi bilo potrebno nalogo rešiti, da se njegova mati nebi pustila več vplivati.
19 Na ta Sabat se je veliko govorilo o življenju iz Boga in v Bogu in Jezus je vse tako naravno predstavil, da druge ni to niti najmanj dolgočasilo, temveč je bilo za njih najbolj zanimivo.
20 Janezu pa On še reče: »Janez, ničesar si ne zaželi zlomiti na kolenu, kajti od tvoje matere ne smeš ničesar zahtevati. Ti sam moraš biti delaven in bolj, ko boš področje okrog sebe očistil,

bolj bo tudi nizek vpliv prenehal. V vsej neskončnosti je vse urejeno po zakonih; zato pazi samo na sebe, da te ne bodo zavestno ali podzavestno doletele stvari, ki bi tebi ali tvojim vzbudile jezo. Zgleduj se po Meni: Vse borbe, ki jih moram prestati, morajo obstajati, kajti skozi to so vse te stvari iz Moje duše postale stopnice, ki vodijo v Moj notranji svet in tam ustvarjajo življenje iz Boga, da s tem sedaj Jaz vse kar delam, delujem iz tega Božjega življenja. Dokler pa v Mojem notranjem svetu vladajo še stvari, ki pripadajo duši Mojega Jaza, potem življenje iz Boga ali del življenja iz Boga še ni prosta lastnina Mojega notranjega sveta in Jaz sem lahko še zelo pod vplivom od zunaj. Vsako vplivanje pa naj služi za to, da se na znotraj in zunaj utrdimo in očistimo.«
21 Janez je to dobro razumel in v njem zavlada veliko veselje, toda Hermes reče: »Jezus, Ti ljubi dobri človek, če bi mi tisoč ljudi to pripovedovalo, nebi mogel niti verjeti niti razumeti, toda Tvoje besede so luč in življenje, jaz vidim in občutim resničnost Tvojih besed. *Zakaj ne morejo drugi ljudje tega dojeti ali celo sami najti?«*
21 Janez je to dobro razumel in v njem zavlada veliko veselje, toda Hermes reče: »Jezus, Ti ljubi dobri človek, če bi mi tisoč ljudi to pripovedovalo, nebi mogel niti verjeti niti razumeti, toda *Tvoje besede so luč in življenje, jaz vidim in občutim resničnost Tvojih besed. Zakaj ne morejo drugi ljudje tega dojeti ali celo sami najti?«*
22 »Moj prijatelj Hermes, ta resnica je prastara. Naši modrijani zastopajo to še danes; toda, če duhovnik in naši duhovniki tako naravno govorijo, bo njihov nimb kmalu izginil. Bolj skrivnostno in nerazumljivo, kot se pred narodom izdajajo, toliko bolj potrebni se jim predstavljajo. Narod pa potrebuje nekoga, na katerega se lahko opira in tako so nastala vsa ta stanja. Vzemi narodu njihove duhovnike, oni bodo premagani (potolčeni za dalj časa). Zato je združenje vaše duše z lastnim duhom tako važno, ker večni Božji Duh želi vašemu Duhu vse izročiti. Nihče ne more pričati iz tistega duha, katerega ni pred tem sprejel. Ali si sedaj lahko pojasnite, da duhovniki vašemu prebujenemu duhu ne morejo več dati tistega, česar ste lačni? Glej, Janez, hrepenenje, ki je tebe gnalo k Meni in te še vedno žene, je iz tistega duha, ki v tvoji duši želi dvigniti tresljaj, da bi sprejel tisto, kar mu tvoja lastna duša ne more dati. Seveda, sedaj ne morete vsega tega dojeti, toda kmalu se boste veselili in novi odlomek vašega življenja se bo pričel.«
23 Ločitev od Jezusa to pot ni bila tako težka; v njegovem srcu je bilo upanje in v prihajajočih dneh se je spremenilo njegovo bitje.
24 Mati Saloma ni imela nobenega povoda več, jeziti se na nad svojima sinovoma; sedaj sta imela tudi Zebedej in Jakob, kadar sta ribarila, priložnost pogovarjati se o Jezus. Občevanje s Simonom Kano je postalo bolj bistro in Jezus je veljal v njihovih pogovorih in predstavah že kot prihajajoči Mesija.
25 Janez si tega mišljenja ni delil, kajti po njegovem mnenju bo Mesija, kateri bo upajoči narod razočaral, njih osiromašil namesto obogatil. Tedaj pa je imel, ko se je na neki Sabat, tako prav poglobil v Jezusovo življenje, eno vodenje.
26 Pred njegovimi duhovnimi očmi se je oblikovala čudovita podoba: V eni veliko dvorani, stoječi na čudovitih stebrih, se je nahajalo veliko, veliko ljudi. Njihove obleke niso bile po Judovski noši, temveč vseskozi bele.
27 Med njimi je bil starejši, z veliko belo brado okrašen mož; ki je govoril zbranim: »Očetje in otroci, končno je mogoče, da se bomo lahko sporazumeli. Res so naše obleke okrašene z znamenjem čistosti, toda naše zahteve po izviru vsega življenja še niso potešene. Vedno smo od čudovitih bitij luči opominjani na sveti čas, ki je sedaj napočil, toda to je tudi vse. Kdo od vas lahko pove in oznani, kaj bolj natančnega?«
28 Tedaj stopi v sredo čisto mladi mož, pogleda naokrog, če so res vsi zbrani in reče: »Vi očetje in praočetje, mi s spoštovanjem gledamo gori k vam in od vas pričakujemo pričevanje, ki naj bi

nam oznanilo resnično življenje in pravkar smo morali slišati, da ste tudi vi opominjani. Na čemu naj bi to ležalo? Saj smo vendar oblečeni z oblekami, ki naj bi nam napovedale najvišje. Res vidimo človeka luči, kako postaja vedno bolj sijoč, vidimo pa tudi črne ptice, ki ga vedno motijo. Povejte vi očetje in praočetje, ali ne moremo temu človeku luči s pomočjo stopiti ob stran?«
29 Reče častitljivi starec: »Res si videl prav, toda mi nimamo nobenega navodila za to. Naša upanja so res usmerjena na tega Človeka luči, toda On je človek, mi pa smo duhovi.«
30 Reče mladi mož: »Očetje, jaz se ne pustim še dalje tolažiti, kajti mi nismo dobili nobene prepovedi, da stojimo ob strani temu človeku. Jaz vidim vaše stiske in kako vaše duše vedno bolj hirajo, vidim pa tudi, kako Človek luči mnoge duše krepi s svojo lučjo. Na Zemlji je bilo za nas najvišje, da smo smeli z našo ljubeznijo biti služabniki in tukaj v blaženem življenju pa naj me zadovoljijo samo stanja v našem bivanju in življenju? Temu Človeku luči sploh nebi bilo potrebno, na tej mračni zemlji si prizadevati, kajti Njegova obleka presvetli in zasenči našo obleko stokratno.«
31 »Moj sin,« reče starec, »jaz ne razumem tvoje nestrpnosti, mi imamo od bitij luči samo naročilo, da tega Človeka luči ne izpustimo iz oči. Saj je mračna Zemlja vendar že preveč sence vrgla na naše duše.«
32 Tedaj stopi v njihove sredine bitje luči in reče: »Tudi mi ne smemo motiti borbe Človeka luči, ker sovražnik vsega življenja tega ne more trpeti in bi Človeka luči še bolj stiskal. Toda nekaj drugega bi bilo, če bi ljudje te mračne Zemlje Njega podpirali. Naša bitja so razrešena zemeljskih vezi; zemeljski ljudje pa morajo svoje vezi sami razrešiti z lučjo, ki jo bo človek luči vsem ponudil, ko bo prišel Njegov čas. Zato hočem, iz meni od Boga dane oblasti, poklicati sovražnika vsega življenja.
33 Tedaj v trenutku stoji močan človek med njimi in bitje luči mu reče: »Od dol sem te poklical iz mene podeljene oblasti in prostosti in te vprašam pred temi zbranimi blaženimi duhovi: Zakaj stiskate tega Človeka luči, ki ima z ljudmi najboljše namene? Blaženim je to nerazumljivo, zakaj imajo bitja tvoje vrste zanimanje nad tem, da Človeka luči motijo v Njegovem razvoju?«
34 Reče sovražnik: »To je moja dobra pravica in moj namen, tega Človeka luči, ki je vendar vse v vsem Bog sam, popolnoma uničiti, in pri tem me tudi Bog sam ne more ovirati.«
35 Stopi prejšnji govornik naprej in reče: »Kdorkoli si že, takšnega cilja si ne nadene nobeno večno bitje; kam pa naj bi se odneslo stvarstvo, če bi vsi tako mislili? Človek luči ima namene, ki so odprti in jasni in največja krivica je ovirati takšne namene. Če jaz vse to prav premislim, bi lahko tudi mi tebe ovirali.«
36 Sovražnik: »Tega vi namreč še ne morete in zato velja moja borba v glavnem temu Človeku luči, kajti če bi Njemu uspelo doseči Njegov cilj, potem bi se moral bati tudi vas in moja oblast bi šla h koncu. Da pa se to ne bo zgodilo, pustite, da bo to moja skrb, kajti Božanstvo tudi meni ne dopusti pogledati skozi Njegove namene.«
37 Angel luči reče: »V tem ošabnem angelu ni nobene pameti niti prizanašanja; zato ga pustite, da zopet odide in vi, ki ste prebivalci lepega paradiža, pustite stvarem njihov potek. Ko bo vse dopolnjeno, bo vse izgledalo drugače; kajti potem bo sovražnik življenja premagan, mi pa moramo k vsemu molčati.«
38 Počasi je videnje prešlo in Janez si misli: »O Jezus, to je merjeno na Tebe in Tvoje poslanstvo. Na ta Sabat bom jaz že pogosto mislil, kdo mi bo za to dal pravilno razumevanje?«

13. Janez Krstnik, Jezusov javni nastop in Janezovi učenci

1 Kot leteči ogenj prodre naenkrat vest pridigarja Janeza skozi deželo in ribiči ob Genezareškem jezeru prisluhnejo. Tudi Zebedej in Simon Kana se pogovarjata in po nekaj tednih se odločita, da se odpeljeta s svojima čolnoma proti Tiberiju. Veliko sta zvedela o oznanjevalcu pokore, toda o prihajajočem Mesiji nobene besede. Že sta se hotela zopet vrniti, ko pridejo tempeljski duhovniki v njihovo gostišče. Sedaj slišijo hujskajoče besede proti Krstniku, kakršnih nista nikoli pričakovala.
2 Med njimi pa je bil tudi nekdo, ki je svoj svarilen glas pustil izzveneti in je prosil, naj nič ne lomijo na kolenu. Rekel je: »Če je Krstnik tisti mož, ki naznanja prihajajočega Mesija, potem moramo biti dobri z njim, ker potem bo tudi ljudstvo na naši strani.«
3 Drugi so zopet menili: »Krstnik je nevaren in ne prizanaša niti ljudstvu niti duhovnikom, njemu je kesanje in nebeško kraljestvo vse.«
4 Janez prisluhne in kar njegov oče in drugi niso razumeli, se pred njegovimi duhovnimi očmi razjasni. Tisto veliko videnje na Sabat je postalo zopet živo in čisto mirno posluša sedaj, kako se drugi pogovarjajo o Krstniku in govorijo: »Na vsak način moramo priti skupaj s Krstnikom.«
5 Res je bilo to utrudljivo potovanje, toda končno so vsi imeli srečo, da so srečalo tega nenavadnega moža.
6 Janez je bil pravzaprav razočaran. Tako Jezus nebi nastopil pred ljudstvom.
7 Vse Janezovo hrepenenje je bilo naravnano na duha, ki ga zastopa Jezus in za katerega se je trudil sprejeti ga popolnoma v sebe. Jezus deluje na notranjega človeka, da bi se vse od znotraj ven uredilo; Janez Krstnik pa deluje na zunanjega človeka, da bi se spreobrnil in pokesal, torej ravno nasprotno, od zunaj navznoter.
8 Kako se bo Jezus postavil do Krstnika, je bilo njegovo vprašanje.
9 Minili so tedni. Sporočila o Krstniku so postajala vedno bolj zanimiva. Duhovniki svarijo, grozijo. Kljub temu pa sporočila ne prenehajo. Janez Krstnik si zbira učence, ki zopet snubijo druge za njihovega mojstra; tudi oni so bili oznanjevalci pokore in glasniki za skorajšnji prihod nebeškega kraljestva.
10 V tem času nastopi preobrat za Janeza in mnoge druge.
11 Jezus nastopi učiteljsko službo in brez, da bi vprašal eno besedo se Janez priključi z očetom in bratom Zveličarju. Silna so bila sporočila, ki so sedaj preletela deželo.
12 Janez Krstnik je po tem dogodku stopil v ozadje, duhovniki pa postanejo odkriti nasprotnik temu s hrepenenjem pričakovanemu Mesiji.
13 Janez je prišel v hišo staršev samo, če je njegov Mojster kdaj prišel v okolico Betsajde: zanj je Zveličar Jezus postal njegova domovina. Kako razumljiva mu je bila sedaj vsaka beseda iz Njegovih ust in njegovi zapisi pod nadzorom njegovega Mojstra oblikujejo en del Jezusove dediščine, ki naj bi sedaj postala vsesplošna dobrina.

23. zvezek

Apostol Janez kot vodnik - Ljubezen zmaga 1

Prevod: Janko Žagar

Kazalo vsebine:

1. Janez dela v Jeruzalemu
2. Razprava s perzijskim duhovnikom in dvema perzijskima trgovcema
3. Templjarji aretirajo štiri brate
4. Razlaga o onostranstvu
5. Rešitev štirih ujetih bratov in odhod Perzijcev
6. Marijina smrt
7. Janezovo ponotranjenje in pogovor z Jezusom o prihodnosti Jeruzalema
8. Janez v Efezu. Boetosova krivovernost v Efezu o Jezusovem lažnem telesu - in njegova spreobrnitev
9. Maternus je blagoslovljen z darom ozdravljanja
10. Janezovo morsko potovanje iz Efeza v Izmir (Smirno)

1. Janez deluje v Jeruzalemu

1 Čas, ko je bil Janez z Jezusom, je bil že zdavnaj mimo. Jezus je dovršil svoje delo odrešenja, učenci pa so sledili stopinjam svojega Učitelja. Zanje so bile to navdihujoče ure, ko so se ozirali nazaj na čase, preživete z Učiteljem. Zdaj pa je resnost sedanjosti prinesla drugačne izkušnje. Če so z Jezusom doživljali veličastje, so zdaj doživljali nebesa, ki so jih gradili v sebi v ljubezni in Duhu svojega Učitelja. Veličastna videnja in razodetja so bila rezultat njihovega ljubezenskega življenja, ki je zdaj začelo učinkovati. K temu je veliko pripomoglo dejstvo, da je mati Marija skoraj vedno ostala z Janezom v Jeruzalemu, medtem ko so se drugi bratje selili iz mesta v mesto, iz dežele v deželo, opremljeni z Učiteljevo močjo; Janez pa je nasprotno skoraj vedno ostal v Jeruzalemu in bil vsem brat, duhovnik in služabnik.

2. Razprava s perzijskim duhovnikom in dvema perzijskima trgovcema

1 Življenje ga je postavilo v položaj, da je lahko govoril vsem in služil vsem; in svojim bratom, ko so bili včasih v stiski, je v najresničnejšem pomenu postal Učenikov zastopnik. Z Jakobom, Gospodovim bratom, je bil tesneje povezan kot s Petrom. Celotna skupnost poleg Jakoba ni nikomur drugemu tako zelo zaupala, kot je zaupala Janezu. Zato je razumljivo, da je Marijin dom postal dom ljubezni in kraj odrešenja. Kako jezni so bili duhovniki, ko so morali doživljati, ko so tisti, ki so bili lačni ljubezni in resnice, znova in znova odhajali v dom ljubezni.
Veliko je bilo poskusov, da bi ta osovraženi dom uničili, a vedno brez uspeha. Janezu je po zaslugi nekega Rimljana uspelo doseči, da so bili za zaščito doma določeni rimski vojakí. Naloge bratov so postajale vse večje in večje, a tudi potrebe iskalcev so postajale vse večje in večje. Večino časa so bili bratje odsotni po več tednov, pogosto tudi po več mesecev, zato je Janez čutil, da je njegova dolžnost ostati v Jeruzalemu.
2 Znova so bili vsi bratje na poti. Ravno takrat pa so k Janezu prišli tuji trgovci iz daljne Perzije, da bi pri izviru izkusili resnico in živo moč, o kateri so slišali z veliko zgovornostjo pripovedovati v Perziji. Pridružil se jim je perzijski poganski duhovnik po imenu Karsna. Tudi ta je mislil z resnico povsem resno. Janez je te ljudi sprejel v svoji ljubezni in kmalu se je stkala prava vez, ki jih je vse združila. Janez je prosil Marijo, ki je bila prisotna, naj mu ostane ob strani pri služenju. To bo še kako potrebno.
3 Poganski duhovnik je šel naravnost k stvarí in vprašal: »Kako je s tem Jezusom, ki naj bi vstal od mrtvih? Kdo je Njegova mati in kdo je Njegov oče ter kako je potekala Njegova mladost? O tej osebi kroži toliko govoric. Rad bi izvedel resnico.«
Janez je odgovoril: »Tukaj, ta Marija je Njegova mati. Jezusovo spočetje in rojstvo pa sta velik čudež.«
4 Ko je Janez umolknil, je duhovnik poizvedoval naprej: »Zakaj čudež? Ali ni vsako rojstvo človeka čudež?«
5 Janez: »Vsekakor, toda okoli Jezusa je še vedno skrivnost, ki je um še tako razumnega človeka ne bo nikoli povsem doumel. Že preroki so napovedovali Njegov prihod in prerokovali, da se bo rodil iz device; in tako se je tudi zgodilo.«
6 »Prijatelj,« je rekel duhovnik, »le kako naj to razumem; saj smo izkušeni možje.«
Marija je rekla: »Prijatelji od daleč, čeprav se sliši neverjetno, sem tega Jezusa spočela brez posredovanja moškega in mu tudi dala življenje brez bolečin. Obljubo mi je dal angel, ki mi je postal viden in slišen. Bila sem še napol otrok in nisem razumela ne angela ne kasneje ljudi, ki so me opozorili na moje stanje. To je bil zame grenak čas in tempelj je storil vse, da bi to

okoliščino razjasnil, saj sem bila vzgojena v templju, nato pa dana v varstvo staremu Jožefu. Morala sva piti strupeno vodo, in ker nama ni škodovala, se je pokazala najina nedolžnost. Ko se je mali Jezus rodil, so prišli tudi vaši rojaki in tega otroka počastili kot kralja. Jezus je odraščal kot drugi dečki; toda že pri dveh letih je izrekel večjo modrost kot izkušeni možje. Nemogoče je vse to povedati na kratko. A navsezadnje najbolj pomembna stvar ni Njegova oseba, temveč Duh, ki prebiva v Njem.«
7 Duhovnik je odgovoril: »To je težko verjeti kar tako brez vsega, a po mojem mnenju je oseba prav tako pomembna kot Duh, ki jo je oživljal. Vendar vas prosim, da mi ne zamerite mojih dvomov. Navsezadnje se o Njem govorijo neverjetne stvari, zato si nisem ogibal nobenega žrtvovanja, da bi izvedel resnico.«
8 Janez: »Prijatelj, bodi prepričan: služimo vam v Jezusovem Duhu in imamo le eno željo, da bi nas pravilno razumeli. Glede Jezusovega rojstva bodo dvomi obstajali še v daljni prihodnosti. Vendar smo bili mi priče Njegovega življenja, delovanja in dela. Kljub temu bo tebi in vsem drugim veliko lažje dojeti Njegovo naravo in Njegovega Duha, kot je bilo nam v preteklosti. Videli smo tako Njegovo človeškost kot tudi Njegovo slavo, ki nam jo je razodel – pa ne z besedami, temveč resnično v dejanjih.
9 Vi, ki ste prišli spoznat resnico o Jezusu, boste sami od sebe prežeti z resnico, če si boste dopustili prejeti in sprejeti Njegovega Duha. Ta Duh je ljubezen, ljubezen in zmeraj ljubezen; vendar ne ljubezen, ki je slepa, temveč združena z najvišjo modrostjo. Ko so se ljudje srečevali z Jezusom, je zaradi Njegove človeškosti pogosto prihajalo do pretresov. Vi, ki boste doživeli le Vstalega, in to po Duhu, pa z Njegovo človeškostjo nimate več opravka.«
10 Duhovnik: »Moj prijatelj, za nas je precej spodbudno, ko nam daješ obljubo, da bomo izkusili tega Vstalega. Za vas je kaj takega lahko; toda za nas se znova poraja vprašanje: Ali je ta vstali Jezus isti kot tisti, ki ste ga poznali kot človeka Jezusa? Veliko sil se razodeva tako v naravi kot v nadnaravnem.«
11 Janez: »V tem se moram strinjati s teboj; toda kdor koli je živel z Njim leta, tako kot mi, in je doživel Njegovo smrt in vstajenje, se ne more več pustiti zavesti. Vendar to, da smo prepričani o Njegovem vstajenju od mrtvih, še ni najpomembnejša stvar, ampak to, da nas navdihuje Njegov Duh, ki nam ga je obljubil že dolgo pred svojo smrtjo. Pridobiti tega Duha je najpomembnejša stvar; kajti v tem Njegovem Duhu smo vsi pridobili Njegovo moč in modrost. Ko enkrat to doživiš na sebi in v sebi, potem vsa vprašanja o Jezusu prenehajo, saj si takrat z Njegovim Duhom prevzel Njegovo življenje in postal nov človek. Kaj bi pomenile vse resnice brez Njegovega Duha in kaj bi bila vera Vanj, če te On ne bi oživil! Dolgoročno te nič ne bi moglo zadovoljiti; toda v Jezusovem Duhu in življenju je vsako življenje dobilo novo vrednost in vprašanja o večnosti so odgovorjena.«
12 »Toda nihče, kdor je umrl, se še ni vrnil,« je odgovoril duhovnik, »in do zdaj smo ostali brez kakršnega koli upanja.«
13 Janez: »Ne mi, dragi prijatelji, kajti smrt za nas ni več groza. Jezusova ljubezen je premagala smrt za vse, ki verujejo Vanj in živijo po Njegovem nauku, in jim obljubila večno življenje. To večno življenje pa se ne razodene šele po naši telesni smrti, ampak že tukaj, v našem življenju na zemlji; in lahko ste prepričani, da so mi v onstranstvo odprta vsa vrata.«
14 Drugi je rekel: »Prijatelj, to, kar nam pripoveduješ, še ni bilo slišano. Vsa vrata neznanega onstranstva naj bi ti bila odprta? Kako naj to razumemo?«
15 Janez: »Nekako tako, da lahko kadar koli vidim tiste, ki prebivajo v onstranstvu. Presenečeni boste, ko vam povem, da vas spremlja mladenič, ki vas ima zelo rad. To je sin vašega brata; življenje je izgubil v nesreči s kočijo, ki se vam je pripetila na potovanju. Sami ste utrpeli le malo škode. Bili pa ste neutolažljivi, saj ste bratu obljubili, da boste vestno skrbeli za njegovega

sina.«
16 »To je res, to se mi je dejansko zgodilo,« je potrdil trgovec, »toda nepredstavljivo mi je, kako lahko veš za to, in da je ta moj globoko obžalovani Karkas vedno z menoj? To, da to veš, je zame skrivnost.«
17 Janez: »Če je to zate še vedno premajhno dokazilo, potem vedi: Ta Karkas, ki te spremlja, ti sporoča, da ne smeš skleniti posla s tempeeljskim duhovniki, ker te bodo zlorabili za veliko hudobijo.«
18 Trgovec je rekel duhovniku: »Poslušaj, prijatelj Karsna, kaj gre zdaj verjeti? Zdaj naj sploh ne bi sklenil posla s templjarji, za katerega sem si tako močno prizadeval; kaj torej praviš na vse to?«
19 Karsna: »Soočam se z velikimi ugankami. Če je vse to, kar pravi ta učenec, resnično, potem vsako iskanje druge resnice nima več smisla, potem smo na cilju svojega hrepenenja. Toda naj ti učenec razodene več, saj me to izjemno zanima.«
20 Janez: »Ne vidim smisla v tem, da bi razodeval še kaj več. Ali verjamete tem dokazom, ki so vam bili dani, ali pa ne. Če vam je resno mar za resnico, potem vam je to malo že dovolj, saj nisem tukaj zato, da bi govoril o duhovnih stvareh, temveč da oznanjam življenje od Boga. Še enkrat pravim tebi, ki si duhovnik: prepusti se tej resnici in dušam, ki so ti zaupane, boš prinesel življenje od Boga. Do zdaj te vraževerje in nevednost teh ljudi še nista resno prisilila k iskanju resnice; toda kako boš obstal, ko bodo nekateri tvoji verniki od tebe zahtevali dokaze, tako kot si jih ti zahteval od mene? Meni se jih ni treba bati, saj imam v lasti večno resnico. Toda kakšne dokaze mi lahko ponudiš ti, če te vprašam o tvojih bogovih in o mrtvih, ki si jih imel rad? Mislim na tvojo ženo, ki je nisi uspel prepričati o resničnosti svojih bogov in ki v onstranstvu še vedno ni dosegla Izvira življenja.«
21 Karsna: »Kakšen človek si, da veš tudi za to? Verjel sem, da je mrtva, ti pa praviš, da še vedno ni prišla do Izvira življenja!«
22 Janez: »Prijatelj, življenje iz Boga mi daje to kot dokaz zate. Misliš, da berem tvoje misli; prav imaš. A ne le, da poznam tvoje misli, temveč vem tudi stvari iz tvoje preteklosti, na katere si že davno nehal misliti. Na primer, ti, ki se nikoli nisi zares potrudil razumeti življenja svojih bogov, ne moreš izbrisati grehov svoje mladosti in še danes ne veš, zakaj imajo tvoji otroci tako slabe oči. Kako se je tvoja žena pritoževala nad to nesrečo! Toda povzročitelj si bil ti sam. Nikoli niso pomislil na to, da si v mladosti oslepljeval ujete ptice in neizmerno užival, ko slepe ptice niso vedele, kam naj letijo. Nikoli ti ni prišlo na misel, da mora takšna žival prav tako iskati hrano, zdaj pa je ne more več najti.«
23 »Tudi to veš?« je rekel duhovnik. »Moja mladostna nespamet je torej vzrok, da imajo moji otroci slabe oči? O, kako kruta je usoda; moji otroci morajo plačevati za nespamet svojega očeta!«
24 Janez: »Ne govori o usodi, temveč pomisli na večne zakone Božanstva! Večni Bog in Stvarnik nebes in zemlje, ki se je razodel v Jezusu, Sinu človekovem, nam je dal doživeti še veliko več stvari. Naj bo rečeno tudi tebi, da lahko le večni Bog ozdravi oči tvojih otrok, če veruješ Vanj in želiš po Njegovi volji popraviti vse, kar si v svojem življenju opustil.«
25 Karsna: »Prijatelj, tukaj je moja roka, hočem verjeti, pa četudi bi se vse obrnilo proti meni! Poznaš moje misli in vidiš, da mislim iskreno, in to zato, ker si navedel dejstva, a mi nisi očital, ampak si mi celo zagotovil ozdravitev. Hvala ti za to in daj mi spoznati Njegov nauk!«
26 Janez: »Kmalu boš izvedel za nauk; toda najprej želim razčistiti s tvojimi prijatelji, saj so tudi oni prišli zaradi Jezusa.«
27 Nato je eden od trgovcev rekel Janezu: »Prijatelj, v veliko veselje mi je, da sem končno stopil na stopnice pravega Božjega templja. O tem mi ni treba spraševati, ampak le poslušati.

Vse, kar si povedal mojim prijateljem, je ravno tako dobro, kot bi bilo povedano meni, zato se ti z veseljem zahvaljujem, ker si tako iskren in se nisi bal našemu duhovniku povedati resnice. No, on se ti je zahvalil, in prepričan sem, da bo držal svojo obljubo, saj ga poznam. Toda to, da njegova žena še ne more biti pri Izviru življenja, je žalostno; a kaj se sploh da storiti, ko pa ni več živa?«
28 Janez: »V telesu je ni več, toda v duhu in duši ima enako življenje kot mi, le s to razliko, da mi še vedno nosimo meso, lupino svoje duše. Tudi ona je tukaj po Božji milosti in je priča temu, kar se tukaj govori. Bog, ki je ljubezen in življenje, se ne veseli propada svojih bitij. S svojim utelešenjem v Jezusu je ustvaril poti in sredstva, da se lahko celo tisti, ki niso mogli izkusiti oznanila Njegove ljubezni in nauka, obrnejo k Njemu. Zato ne skrbite za tiste, ki živijo v Njegovi oskrbi, ampak raje skrbite zase, da boste razumeli in prepoznali življenje ter v tem prepoznavanju spoznali same sebe.
29 Človek, kakršen je zdaj, drvi v svoj propad, če sebe ne najde v Bogu. Najti se v Bogu pa pomeni iskati Boga in Njegovo resnico ter v tej nato najdeni resnici tudi ostati. Ko je človek pripravljen, mu Duh milosti, ki izvira kot vrelec iz Božje resnice, podari tisto, kar mu služi za nadaljnji razvoj. Nihče ne bi mogel nikoli reči, da je bil pri tem prikrajšan.«
30 (Sogovornik): »Z Božjo pomočjo ti je to odlično uspelo, dragi prijatelj; kajti vsaka beseda je predrla mojo notranjost kakor resnica. Le glede Karsnove žene sem še vedno v dvomih.«
31 Janez: »Bodi zadovoljen z resnico, ki ti je postala resnica; kajti vedi, da 'ni dobro vedeti preveč naenkrat'. Veruj v Jezusa, ki je vstal od mrtvih, zaradi katerega si prišel, in povem ti, da boš danes videl veliko čudovitih stvari.«

3. Aretacija štirih bratov s strani templjarjev

1 Marija je vstopila v sobo. »Janez, bratje so zopet prišli: Jih boš sprejel ali naj pridejo kdaj drugič?«
2 »O ne, Mati Marija, kar naprej jih pospremi; ti bratje so pripravljeni in niso več tujci.« Marija je nato k Janezu pripeljala štiri brate, ki jih je toplo pozdravil. Nato je eden dejal: »Janez, ne morem več naprej; ostal sem brez kakršne koli opore. Moja sinova sta zdaj prav tako postala žrtvi templjarjev. Kaj naj storim?«
3 Janez: »Brat, predvsem ne tarnaj in se ne izgubljaj v pritoževanju. Ali se ne zavedaš več veličastnih dokazov Njegove ljubezni in ali si spregledal, da naš veličastni Učenik s svojo ljubeznijo, močjo in oblastjo stoji nad vso hudobijo templjarjev? O brat, kako majhen zdaj stojiš pred našim Bogom in Odrešenikom Jezusom.«
»Da, Janez, prav imaš, in prav je tudi, da mi to poveš; toda poglej, stiska in trpljenje sta večja od vsega mojega znanja.«
4 Janez: »V tem primeru se motiš, dragi brat, saj sta stiska in trpljenje namenjena prav temu, da te navznoter pripeljeta do stopenj, ki razodevajo še večjo slavo. Praviš, da si brez vsakršne opore, a ne pomisliš, da si sam prekinil oporo pri Gospodu. Ravno v teh urah preizkušnje je še toliko bolj pomembno, da se oprimeš Gospoda in oživiš Njegove obljube. Ali ni rekel, da ne bo nikogar zapustil ali zanemaril? Ali ni rekel, da bo uslišal vsako prošnjo, če je izrečena v Njegovem Duhu? Poglej, našo hišo najbolj obiskujejo sledilci Njegove ljubezni in tisti, ki Ga iščejo. Pa se kljub temu še nikoli ni zgodilo, da bi kakšen tempeljski duhovnik uspel skaliti naš mir. Si lahko predstavljaš, zakaj je tako? Povem ti: Zato, ker smo popolnoma predani Gospodu.«
5 »Janez, verjamem ti; toda kaj naj storim, da bi spet osvobodil svoja sinova?«

6 Janez: »Povsem se umiri, brat, in ohrani stik z Gospodom; in zdaj postani popolnoma miren in navznoter brez strahu; kajti Gospod lahko učinkovito pomaga le tam, kjer se Vanj polaga popolno zaupanje.«
7 Trgovci, ki so poslušali vsako besedo, so zdaj vprašali Janeza, za kaj sploh gre. Janez je nato neznancem pojasnil, kako si tempelj s svojimi rablji vedno prizadeva preganjati in iztrebiti privržence Jezusovega nauka.
8 »To počnejo vaši duhovniki?!« - je bil zgrožen trgovec - »kje pa je vaša državljanska pravica v Božjem mestu?«
9 Janez je odgovoril: »O bratje, tempelj si jemlje vse pravice. Mi, Judje, smo nemočni proti spletkam templjarjev, se pravi, z izjemo tistih, ki so se popolnoma predali Gospodu. Pa vendar je tudi tam pričakovati največje preizkušnje. Le z milostjo, ki nam jo daje Bog, se nam je mogoče izogniti tem dejanjem in s tem tempeljskim duhovnikom ne nakopati še večje sodbe.«
10 »Zakaj večje sodbe?« – je vprašal trgovec – »zakaj se ne zatečete k samopomoči? Kar si upajo storiti templjarji, smete storiti tudi vi.«
11 Janez: »Ne, to ni Gospodova volja; Njegove besede so jasne in nedvoumne: bodite modri in brez zvijačnosti, pa boste ravnali prav. Spreobračanje duhovnika ni naša naloga, saj je Gospod sam storil vse, kar je bilo mogoče v zvezi s tem; mi pa smo varni v Gospodu, če smo popolnoma od Njegovega Duha. Pri tem bratu prav ta razumnost ni bila uporabljena, saj je pri tistih, ki so združeni z Gospodom, nemogoče, da bi On pustil pogubiti svoje otroke.«
12 Brat je dejal: »Janez, ne presojaj napačno položaja; kljub največji previdnosti mojih sinov se je med vernike vtihotapil izdajalec, drugače si tega ni mogoče razložiti.«
13 Trgovec je dejal: »Prijatelji, tudi mene vleče k temu, da bi tukaj spoznal resnico; ali se ne da kako pomagati?«
14 Janez: »Vsekakor se da pomagati. Na tisoče jih je bilo z Gospodovo pomočjo ponovno osvobojenih, toda za to so potrebna pogumna srca.«
15 »Upal bi si poskusiti,« - je pojasnil trgovec - »nobena žrtev mi ne bi bila prevelika; navsezadnje so templjarji samo ljudje, in kar zmorejo oni, mora biti mogoče tudi za druge.«
16 Janez: »Brat, ali misliš resno, bi bil pripravljen na vsako žrtev? Da, zdaj vidim v tebi, da si pripravljen, in bodi prepričan, da te Gospod lahko uporabi za to veliko delo pomoči.«
17 Nato se je potrt brat prerinil do trgovca in vznemirjeno spregovoril: »O prijatelj, če bi ti uspelo osvoboditi moja sinova, bi kako hvaležen bi ti bil!«
18 »O tem mi ne smeš govoriti, dragi prijatelj; kajti če se kaj upam storiti, storim to le zaradi Jezusa, ker mi je bilo tukaj dano spoznati resnico o Njem. Njegov Duh in Njegova narava sta mi še tuji; dojel sem le to, da mora biti On neskončna ljubezen, saj sicer ne bi tako skrbel in poskrbel, da bi vsakdo lahko prejel Njegovo življenje. Tebi, Janez, pa se posebej zahvaljujem, ker si iskren in v svoji ljubezni ne prizanašaš niti svojim bratom ter jasno razodevaš to, kar Gospoda opravičuje.«
19 Janez: »Povsem prav si povedal. Z Gospodovo pomočjo ti bo tudi uspelo opraviti to delo pomoči. Kako, pa moramo še počakati in videti. Že vnaprej pa hvala za tvojo voljo; in zdaj naj bo vse dobro in se popolnoma naslonimo na Gospoda, - On nam bo vse razodel. Zdaj pa si najprej privoščimo kratek obrok, da si okrepimo telesa. Medtem ko bomo to storili, naj še drugi pridejo do besede.«

4. Razlaga o onostranstvu

1 Marija je začutila spodbudo, da pripravi lahek obrok; in ravno takrat je prišla v sobo, kjer so sedeli bratje, ter dejala: »Bratje, pridite in imejte obrok z nami; Ljubezen mi je velela, naj ga pripravim. Morda že ves dan niste ničesar jedli.«
2 »Prav imaš,« je potrdil duhovnik Karsna, »in v slasti po resnici nismo opazili gladu, zdaj pa ga že zelo močno čutimo.«
3 Pri obroku je duhovnik Karsna ponovno spregovoril o umrlih in dejal: »Prijatelji, ne zamerite moji prošnji; ne morem se sprijazniti s tem, kar sem slišal o svoji ženi.«
4 »In jaz prav tako ne glede Karkasa,« – je dejal drugi.
5 Janez: »Prijatelji, kmalu bodo tla zrela za nadaljnja razodetja, vendar si vzemite čas! Najprej se nasitite in si privoščite požirek vina, da se vam poživi duh.«
6 Janeza niso takoj razumeli, ko pa je vino opravilo svoje delo, so dojeli, kaj je imel v mislih.
7 Postali so živahni in klepetavi. Janez pa je medtem brzdal njihovo vnetost z besedami: »Bratje moji, ali lahko zdaj razumete, da imam lahko brezmejno zaupanje vanj, ki se mu za vse zahvaljujemo? Mar Ta, ki nam lahko da to vino ter nas naredi vesele in srečne, ne bi mogel storiti še več? O bratje moji, kaj je naše življenje v primerjavi z življenjem iz Boga in kaj so vse stvari našega življenja proti stvarem, ki v Bogu za večno ostanejo naše! Zame ni več ločnice med tem svetom in onostranstvom; kajti oboje mi je odprto: Onostranstvo skozi Jezusov nauk in poslušnost njemu s strani Gospoda, po milosti pa onostranstvo doživljamo vsak dan z Gospodom in po Njem. Vi žalujete nad Gospodovo smrtjo. Za nas pa je Njegova smrt izraz Njegove večne ljubezni. Brez Njegove smrti si nobenega življenja ne bi bilo mogoče zamisliti kot večnega, Njegov nauk o ljubezni pa bi zvodenel in ne bi obrodil življenja. Tako pa je On zmagovalec nad vsako smrtjo in vso sodbo ter je na vse življenje vtisnil pečat večnosti. Kdor pa se lahko z milostjo Njegove ljubezni prebije do najvišje ljubezni, bo v sebi nosil tudi najvišje življenje, in Gospod kot življenje samo se bo vedno in vekomaj priznaval tistim, ki imajo Njegovo življenje v sebi in ga izkazujejo navzven.
8 V tem življenju je Gospod odpravil meje med tem svetom in onostranstvom, v skladu z ljubeznijo življenja, ki je vstalo v duhu, in tako Gospod želi, da lahko po Njegovi milosti vidite vse tiste, ki so vam predani v ljubezni, in se z njimi pogovarjate.«
9 Nato so prijatelji zagledali vse tiste, ki so jim imeli toliko povedati. Po krajšem času so se njihove oči znova zaprle.
10 Trgovec je dejal: »Janez, nadaljnje besede niso potrebne; stojim za svojo odločitvijo in bil sem celo močno opogumljen. Karkas je zaradi tvojega nauka popolnoma spremenjen, in če sme, želi ostati pri tebi. Za tempelj ni več dosegljiv; tam prebivajo črne vrane in krvavo rdeča tolpa. Če torej lahko to uro štejem za dar čudodelnega Odrešenika, potem, dragi Janez – tukaj imaš mojo roko – ostajam tvoj.« Karsna je poročal: »Janez, ne upam si več izražati kakršnih koli želja ali česa podobnega; kajti to, kar sem izkusil, je bilo najprej grozljivo, kasneje pa čudovito. Zdaj ne vem: smo srečnejši mi ali tisti, ki so odšli domov? Mi, ker so nam poti milosti še vedno odprte, ali drugi, ker so že premagali vse ovire. Za nas sta pot in milost nekaj popolnoma novega; zanje pa se zdaj zdijo vsa vrata zaprta, saj sta njihov edini delež le še žalovanje in obžalovanje. Resda mi je prinašalec luči dal obljube, a je poudaril, da bo to zahtevalo še veliko truda in obilico dobre volje; nato pa je postalo svetlo in sončno.«
11 Trpeči brat se je medtem rahlo nasmehnil in dejal: »Bratje, nori smo, da nas skrbi. O, kakšna spodbuda v onostranstvu; nikoli ne bi verjel, da imamo takšne pomagače; kakšna škoda, da jih ne moremo vedno videti. Potem ne bi bili tako potrti.«
12 Janez je dejal: »Bratje, Gospod ne zapravlja svoje milosti vnemar. Tudi pri tem ima svoje

namene. Najprej s teboj, dragi brat, ki si že dolgo posvečen v Gospodov nauk in vodstvo; žal pa ti je malo prišlo na misel, da moraš duhovnim pomagačem najprej dati pravico in tudi sredstva: pravico s tem, da si vedno poln vere in zaupanja, ter sredstva s potrjevanjem Gospodove ljubezni. V tem potrjevanju iz tvojega srca izvirajo življenjske moči, in prav iz teh življenjskih moči so ti duhovni pomagači lahko v pomoč.
13 »Tudi vam, drugim bratom, ki vam je bilo prvič dovoljeno pokukati za zagrinjalo groba, pričujem, da tisti, ki živijo v onostranstvu, živijo v popolnoma drugačnem svetu. Po eni strani mi, ljudje, živimo v svetu Gospodove milosti, ki nam jo je odprl s svojo smrtjo in vstajenjem; po drugi strani pa pokojni živijo v svojem svetu oziroma v ljubezni, ki so jo prinesli s seboj v drugi svet. Da – prinesli s seboj, dragi bratje – kajti v onostranstvu nihče, niti mi sami, ne more imeti več, kot prinese z Zemlje kot duhovno dobrino. Ljudje, ki se nikoli niso mogli ničesar naučiti od Gospoda, se tam sicer urijo, vendar na svojih tleh in v svoji sferi. A takrat je tako težko nekaj odstraniti iz sebe na način, da bi se tega osvobodil. Saj od kod naj vzamem sredstva, ko pa sem odvisen le od tistega, kar sem prinesel s seboj? Mi, človeška bitja, imamo v tem svetu milosti še vedno svoje roke in noge, predvsem pa, bratje in sestre: po Gospodovi milosti nam je dana priložnost za izkazovanje ljubezni. Skozi to aktivno ljubezen rastejo sredstva in moči duhovne narave ter ostanejo z nami za večnost.«
14 »Tvoja žena, Karsna, je težko dostopna: njeni stari bogovi so vžgani v njeno dušo in potrebnih bo še veliko namigov, preden se jim bo odpovedala. Na splošno pa si ne domišljajte, da bo Gospod nam, pa tudi pokojnim, brez nadaljnjega izpolnil vsako željo ali da bo zanemaril svoje lastne večne zakone. Največji zakon, ki si ga je naš Bog sam vzel za svojega, je ta, da nikoli ne vtihotaplja ali vsiljuje svoje volje človeškemu ali duhovnemu bitju, četudi to prenaša največje bolečine ali pa se postavlja na sovražna tla nasproti Njemu. On ostaja zvest samemu Sebi in lahko na pomoč priskoči le tam, kjer se srce obrne k Njemu v svobodni ljubezni. Tudi mi, ljudje, ne moremo storiti ničesar drugega kot prositi, se zahvaljevati in biti aktivni v bratovski ljubezni. Pri vsem našem delovanju pa naj bo naša pozornost vedno usmerjena v to, da služimo tako, kot je Gospod in Učenik služil nam ljudem, ter da si prizadevamo za Duha, ki nam ga je dal na Golgoti kot večni dar.«
15 Bratje so še ostali dolgo, in ko so se poslavljali, je trgovec dejal: »Janez, preden odidem, želim, da veš, da si bom prizadeval služiti Gospodu in Učeniku. Tvoje besede nikakor niso človeške besede in razodetja niso prišla iz tvoje volje, temveč so čisto Božje delo; zato tudi ne sodim po tebi, ampak po Bogu, ki si nam Ga razodel tako čudovito, kot si Njemu ustvaril priložnost, da se nam razodene.«

5. Rešitev štirih ujetih bratov in odhod Perzijcev

1 Minili so približno trije tedni, ko se je trgovec vrnil in prinesel novico, da je kupil več kot 500 sužnjev in da jih bo odpeljal v svojo domovino. Janeza je vprašal, ali si jih želi ogledati in jim nameniti nekaj besed. Janez je privolil, vendar tega ni želel storiti v Jeruzalemu, da v templju ne bi vzbudil suma.
2 Janez si je priskrbel voz in se z dvema bratoma, Jakobom in Andrejem, odpeljal do tabora, kamor jih je trgovec namestil.
3 Vozili so se ves dan, in ko je sonce začelo zahajati, so dosegli njihovo počivališče. Med ljudmi v tem velikem transportu nihče ni slutil, da gredo naproti svoji rešitvi. Vsi so čutili, da so bili prodani v suženjstvo, in so molili k Bogu, naj da njihovemu novemu gospodarju dobro in blago

srce.
4 Tabor je bil postavljen na običajen način. Ljudje so si skuhali hrano v loncih, ko je prispel voz z učenci. Začudeni so prepoznali učence. Ker pa so bili sužnji, so morali molčati in počakati, ali se jim bo sploh dovoljeno razkriti.
5 Ko so bili učenci nahranjeni in je bilo poskrbljeno za utrujene konje, so oskrbniki ukazali, naj se ljudje v taboru urejeno in brez razlikovanja zberejo skupaj. Radovedni, kaj to pomeni, so se hitro razvrstili. Nato je prišel njihov novi gospodar z učenci.
6 »Hvaljen bodi Jezus Kristus,« je rekel Perzijec z glasnim, odločnim glasom, »šele zdaj lahko govorim z vami, ko vem, da smo vi in jaz na varnem. Kupil sem vas, da bi vam pripravil znosnejšo usodo. Po milosti vašega Boga, ki je zdaj tudi moj Bog, mi je bilo dovoljeno tvegati in se spustiti v to nevarno trgovino, da vas odkupim. Nimam pravice trgovati z ljudmi, zato vam vsem vračam prostost. Če sem bil včeraj ali danes do katerega od vas malce strog, vas zdaj prosim za odpuščanje. In zdaj vas sprašujem: Kdo med vami se želi vrniti v Jeruzalem? Poskrbel bom, da ga takoj odpeljejo nazaj, vendar pomislite na nevarnost, da vas tempelj znova zapre! Kdor pa želi iti z menoj, mu bom pravičen brat. Imam veliko premoženje in ne bom izkoriščal vaše svobode. Ostali moji sužnji bodo po moji vrnitvi prav tako prejeli prostost, saj sem se po Božji milosti tudi sam osvobodil okovov lažnega malikovanja. Kdor izmed vas želi ostati z menoj, naj ostane na svojem mestu; kdor pa se želi vrniti, naj stopi na desno!«
7 Le zelo redki so stopili iz vrste. Nato je Perzijec rekel: »Torej, moji prijatelji, zdaj pa prisluhnimo besedam Gospodovih učencev; kajti brez slovesa in brez Gospodovega blagoslova ne želimo oditi v naš novi dom. Zato sem učence prosil, da izkažejo to ljubezen vam in meni.«
8 Janez je nato stopil naprej in rekel: »Moji bratje, sestre in majhni otroci, ganjen nad tem dejanjem ljubezni, ki vam je vrnilo hrepeneno svobodo, ponujam vam roke v Jezusovem Duhu in se veselim, da vam lahko služim. Veselje, ki ga vsi čutimo v svojih srcih, je tudi veselje Gospoda in Učenika Jezusa, in On vam po meni sporoča: 'Moji otroci, bodite vedno veseli in hvaležni, saj vas je bilo mogoče rešiti iz vezi Mojih nasprotnikov. To je velika žrtev, ki jo je bilo treba prinesti, in dar iz nebes, zato ti, Moj sin, sprejmi zahvalo, ker si prinesel to žrtev zaradi svojih bratov in sester. Za to tvojo ljubezen prejmi Mojo milost in prejmi, Moj sin, Moj blagoslov, skupaj z darom, da boš videl vse tiste, za katere Me boš prosil v Mojem Jezusovem Duhu. Naproti ti prihajam s tem darom, ker Me nisi želel prehiteti z željo po njem. Uporabljaj ga pravilno in iz njega bo vzcvetel blagoslov. Vam pa se zahvaljujem, Moji majhni otroci, ker ste Mi ostali zvesti in se niste pustili premamiti obljubam Mojih nasprotnikov. Bodite zvesti služabniki svojemu novemu gospodarju in ne pozabite, da ste v svojem novem domu prav vi poklicani, da zame tam zgradite novo Betanijo in tako ustanovite kraj oskrbe v času stiske in trpljenja, ki bo doletelo ljudi tukaj in povsod. Sodbe ne morem odvrniti, saj ima duh Antikrista nad vsemi zakoni človeškega razuma pred očmi le en cilj: poraziti Mene in si prilastiti oblast nad vsem življenjem. Tudi svojim angelom ne morem dati nobene druge besede kot to, ki jo dajem vam; kajti od zdaj naprej lahko postane in je Moj otrok le tisti, ki Me prizna v svobodi svoje ljubezni. Vi ste to storili, in zato vas blagoslavljam kot Moje otroke, ki ste zdaj postali nosilci Mojih nebes, ki pa se morajo v vas najprej odpreti skozi vašo ljubezen.
9 Ko bi le vedeli, kakšen dar ste s tem prejeli; a le prihodnost in vaš razvoj vam ga bosta razkrila. Nikoli več vam Mene ne bo treba prositi: Gospod, pridi k nam in razodeni Svojo ljubezen, temveč bom Jaz vedno in ob vsakem času z vami in v vas, in Moja Beseda bo ostala vaša svetilka ter vaš vodnik v vseh življenjskih situacijah. Kdor pa bo popolnoma vzniknil v Moji ljubezni in v Mojem Duhu, temu bom postal viden, kot zdaj postajam viden vam. Veselite se Moje ljubezni; to naj bo zahvala za tisto, kar prosim od vas. Veselite se, da bo veselje postalo vaša skupna last, in veselite se, da bodo vsi, ki bodo okoli vas, po vas, Moji majhni otroci, prav

tako izkusili Duha Moje ljubezni, Mojega veselja in Mojega miru. Tako vas vidno blagoslavljam s Svojimi rokami, ki vam oznanjajo pričevanje Moje ljubezni, in vas blagoslavljam s Svojimi usti, da bo celotna neskončnost vedela, kako vaš Oče nagrajuje ljubezen in zvestobo, ter vas blagoslavljam s Svojim srcem, da boste vedeli, kje je vaš večni dom — ob Mojem srcu. Amen. Amen. Amen.'«
10 Vidni Odrešenik in Oče je nato znova stopil med vrste, položil roko na glavo vsakega izmed njih in se nato postavil za učence, nakar je vidno izginil.
11 Vsi so bili globoko ganjeni. V čustveni tišini je zazvenel Jakobov glas: »Draga srca, kakšnemu dejanju ljubezni smo pravkar smeli biti priča! Naš ljubljeni Oče, Jezus in Odrešenik nas je blagoslovil s Svojimi rokami, s Svojimi usti in Svojim srcem, vidno nam in celotnemu duhovnemu svetu. Resnično, takšna dejanja milosti so bila redka izkušnja, in zakaj? Ker ste vi, dragi bratje in sestre, vztrajali v zvestobi svojemu Odrešeniku. Kakšno čudovito izkušnjo vam je namenila Večna Ljubezen: na pragu novega življenja ste povzdignjeni v otroke Njegove ljubezni in Njegovega srca, vaš novi brat pa je sprejet v to skupnost, tako da poleg nebeškega Očeta zdaj prejemate tudi zemeljskega očeta, opremljenega z darovi iz nebes.
12 Ta milost vas na novo zavezuje in vas postavlja v položaj, da postanete nosilci Duha, za katerega se morajo tisoči boriti vse svoje življenje. To sveto stanje, na katero vas je zdaj povzdignila Večna Ljubezen, vas dela tudi za dediče Njegove ljubezni in Njegovega življenja. Tako kot so Njegova nebesa postala last Njegove ljubezni, bi morali tudi vi postati lastniki veličastnih nebes, da lahko vsem, ki jih ljubite, ponudite nebesa za večnost, kar jih naredi za vaše so-prebivalce. Zato pojdite zdaj z veseljem v svoj novi dom in vedite: naša srca ostajajo z vami, in če vam bo Gospod poslal pričo, jo sprejmite, kot da bi prišel Gospod sam! Kajti z enako ljubeznijo, s kakršno sprejmete služabnike Njegove ljubezni, je lahko tudi On služabnik vam. Sprejmite zdaj tudi moj blagoslov iz moje ljubezni, ki je moč in zavest moje ljubezni po Jezusovi milosti! Amen.«
13 Nato so tisti, ki so izstopili že prej, stopili k Janezu in rekli: »Brat Janez, ob takšni obljubi se tudi mi raje odpravimo daleč stran z novim bratom; bi lahko obvestil naše drage doma, da smo v dobri oskrbi in v pravi Gospodovi milosti?«
14 Janez je rekel: »Z veseljem, bratje, z radostjo bom prinesel to veselo novico vašim dragim in jih rešil njihove žalosti. Vedite pa tudi, da ste bili prav vi razlog, da je vaš novi brat prejel ta željo po Jezusovi ljubezni in da ste zdaj vsi izkusili to dejanje najveličastnejše ljubezni!«
15 Zdaj so svojega novega gospodarja prosili, naj jih sprejme v svojo hišo, kar jim je z veseljem odobril. Nato je nastalo nepopisno veselje. Vsi so se rešili strahu in skrbi, učenci pa so imeli težko nalogo; zapisati so morali vsa imena, da bi lahko obvestili sorodnike; po dobri uri je bilo tudi to opravljeno.
16 Medtem je Perzijec svojim prijateljem opisal vse, kar je doživel in še doživlja; kajti to veselje odrešenih in osvobojenih ljudi je privabilo izjemno veliko število blaženih. Čeprav ni mogel slišati njihovih besed, je doživljal neopisljivo radost. »O, prijatelji,« je vzkliknil, »kaj pomeni to veselje v primerjavi z žrtvijo, ki sem jo moral sprejeti; oh, verjemite mi: tudi če bi moral žrtvovati celotno svoje premoženje, to veselje ne bi bilo predrago plačano. Najbolj radosten je Karkas, ki je prišel k nam z mladim, a najveličastnejšim prijateljem in kot kaže, bo ostal z njim. Ne, ta preprosta in vendar neizmerna lepota! A kdo izmed vas bi lahko vsaj enkrat videl ta sijaj, ki izhaja iz samih učencev! Zdaj imam zagotovilo, da jim noben nasprotnik ne more škodovati.«
17 Nato so prišli učenci, ko so opravili delo. »Zdaj lahko še celo noč živimo iz svoje ljubezni.« Jakob je Perzijce dopolnil z informacijami o vsem, kar je bilo vredno vedeti, in tudi vsi ostali so slišali Jakobove besede, ki so bile čisto razodetje. Noč, redko lepa in mirna, se je kmalu umaknila zarji.

18 Zdaj so strežniki začeli pripravljati zgodnji obrok, učenci pa so se poslovili od svojih bratov in sester, saj so želeli zadnjo uro še ostati sami s Perzijci. V tej zadnji uri se je skozi Janeza ponovno razodela Večna Ljubezen, in Karsna, ki je ob vseh besedah molčal, a bil v srcu najbolj živ, je po ljubezni dobil moč, da postane orodje ozdravljanja. Kakšno dejanje predanosti so bratje doživeli po Karsni!
19 »Od sedaj naprej nočem biti duhovnik, ampak le brat v smislu ljubezni do Odrešenika. O, Jezus, ki si mi dovolil, da Te uzrem v vsej Tvoji ljubeznivosti, ki si preoblikoval celotno moje bitje in v meni vžgal ogenj, da bi bil Tvoj služabnik! Zdaj vidim Tvojo milost v sebi in ta milost je kot izvir, ki daje luč in luč, znova in znova.«
20 Karsna ni mogel več govoriti, notranje življenje ga je tako prevzelo, da je padel na kolena ter jokal od veselja in hvaležnosti. Janez je položil roke nanj in rekel: »Brat, vstopi popolnoma v Jezusovo ljubezen, da se bo Njegovo življenje razodevalo skozi tebe! Ne boj se zaradi svoje preteklosti, ampak glej z jasnim pogledom v prihodnost, da boš v polni službi Ljubezni kot posrednik v Njegovem Duhu!«
21 Še enkrat so se bratje objeli, nato pa so se učenci povzpeli na svoj voz, ki so ga vsi obdali - še enkrat so se pozdravili in si pomahali, in izkušnja najveličastnejše milosti se je končala. Janez je ostal na vozu in blagoslavljal, dokler je še lahko videl tabor. Nato so se tudi tisti, ki so ostali zadaj, pripravili na odhod.

6. Marijina smrt

1 V Jeruzalemu so razmere postajale vse slabše in slabše. Marija je le redko hodila ven, pa še takrat nikoli sama. Tudi učenci so postali bolj previdni, le Jakob je ostal enak. Tudi Janez nikoli ni puščal Marije same doma. Templjarji so to izkoristili kot priložnost za širjenje zlobnih govoric o Mariji kot "svetnici" in Janezu kot "hinavcu". Te govorice so povzročile, da so se mnogi verniki začeli izogibati hiši in očitati drugim učencem.
2 Marija je zaradi teh razmer močno trpela, Janez pa je bil prisiljen za nekaj časa zapustiti Jeruzalem. Priložnost je izkoristil za obisk novoustanovljenih skupnosti. Tudi tja so segle grde govorice, a potrebnih je bilo le nekaj besed, da se je podoba Marije, ki so jo skoraj vsi bratje in sestre častili že skoraj božansko, očistila. V tem času, ko je bila Marija večinoma sama in obdana le z redkimi zvestimi, se je v njej dovršila velika zrelost in postajala je vse bližje svojemu ljubljenemu Jezusu.
3 Janez o vsem tem ni imel pojma. Njegova ljubezen do matere svojega Učenika, ki mu je po Jezusovi ljubezni postala mati, je videla le eno nalogo: zlomiti konico vsake napačne misli, ki bi lahko umazala Marijino podobo, in tako ga je Večna Ljubezen spodbudila k vrnitvi v Jeruzalem.
4 Vrnil se je na večer pred sabatom. Marijina hiša je bila polna prijateljev, ki so ga čakali, saj je Marija prejela sporočilo, da se bo tisti, ki je odšel zaradi njenega klica, vrnil iz izgnanstva, ki si ga je sam naložil. Kako veliko je bilo veselje, ko se je Janez vrnil! Ko pa so navzoči videli veselje ob ponovnem srečanju in objem obeh, se je na njihove duše zgrnila senca.
5 Janez je to opazil in rekel: »Bratje in sestre, kakšen duh vas je obsedel, da skrunite to sveto uro našega ponovnega srečanja? Kar je nebesom in vsem blaženim v največje veselje, vi kazite s svojo sužnostjo in nečistostjo. Očistite svoja srca in v sebi postanite svobodni. Niti besede več vam ne bom rekel, če v vaši duši takšne misli senčijo to čisto ljubezen.«
6 Marijo je Janezova resnost ganila in je rekla: »Janez in vi, dragi prijatelji, ob smrti mojega Sina je v meni veliko umrlo, ta ura pa je zadala smrtni udarec tistemu, kar je v moji duši še živelo od mojega lastnega. Nikoli nisem bila bližje svojemu Jezusu kot v zadnjih dneh, ta ura pa

mi je prinesla popolno predanost Njemu. To, kar boste vi in svet govorili o meni, se me ne bo nikoli več dotaknilo; kajti moje mesto je zdaj pri mojem Jezusu. Vsa hvala vam za vašo ljubezen, zdaj pa se bom zaradi vašega odrešenja popolnoma osvobodila, da sovražnik vsega življenja ne bi prišel pod še večjo sodbo.«
7 Marija je zajokala, vsem ponudila roko in še enkrat objela svojega Janeza; nato je pokleknila in se združila v molitvi s svojim sinom Jezusom. Njen pogled je postajal vse bolj prevzet, njene oči vse bolj sijajne, iz njenega telesa je žarelo, da so bili vsi osupli. Nato pa – sijaj svetlega bliska, vonjave so napolnile prostor in Marije ni bilo več. Njena oblačila so ležala kot kup pepela na mestu, kjer je molila. Vsi so bili izjemno vznemirjeni, Janez pa je rekel: »Bratje, zdaj je Marija popolnoma z našim Učenikom in Očetom, Jezusom.«
8 Ta Marijin odhod domov je bil največja izkušnja v njegovem življenju; od tistega časa naprej je bil le še ljubezen in v ljubezni še tesneje združen s svojim Učenikom. Kjer je bil Janez potreben, tam je bil; kjer je bila potrebna ljubezen, je imel največji uspeh. Da, celo templjarji so se bali njegove dojemljivosti; kajti nihče drug kot Janez ni znal tako jasno prepoznati in izraziti njihovih misli, da jih je spreletel strah. Toda Janez je postal jasnoviden tudi za prihodnje stvari. Njegova videnja so dobila značaj neposrednih razodetij; drugi ga pogosto niso več razumeli. Janez zdaj ni več ostajal v Jeruzalemu, ampak se je prepustil vodstvu Duha, ki je bil zanj Večna Ljubezen sama, in v tem je našel tudi zunanjo potrditev. Vedno je prišel ob pravem času, vedno je bil tam, ko je bilo potrebno, in ob tem je znova in znova lahko rekel skoraj le eno stvar: »Otročiči, ljubite drug drugega, da bo vse dihalo le ljubezen, mir in radost.«
9 Starejši ga pogosto niso več razumeli, medtem ko so se mlajši oklepali njega. Celo njegovi bratje, stari učenci, so se čudili, kako je njihov Janez postajal vse bolj podoben "očetu".
10 Postopoma, eden za drugim, so zaradi smrti odhajali iz njihovih vrst, a Janez je ostajal enak. »Otročiči, tudi na nas pride vrsta,« je govoril, »vendar bodite modri, da ne bomo prehiteli našega Očeta. On je ljubezen in mi želimo postati ljubezen, zgodi se karkoli. On je ljubezen in vse mora biti ljubezen. Vsa nebesa gledajo na nas in vsi angeli so nam pripravljeni služiti, vendar vsakomur le po njegovi ljubezni. Prizadevajmo si, da ne bomo nikogar razočarali, in takrat ne bomo razočarali našega večnega Očeta; in prav od Njega prihajajo vse blaženosti, za katere se zdi, da izvirajo v nas in lahko povzročijo večjo blaženost tudi v drugih.«
11 Nato je prišel še en dogodek, ki za jeruzalemske kristjane ni ostal brez vtisa: Smrt Jakoba, ki so ga templjarji vrgli z vrha templja. Mnogi so prišli k Janezu in rekli: »Brat Janez, kako je naš Oče in Učenik Jezus dopustil, da se je to zgodilo? Ali je Jakob, tisti neustrašni in močni, spodletel, ali pa je krivda naša?«
12 Janez je odgovoril: »O, otročiček, ne sprašuj! Jakob je s svojo smrtjo le poveličal Večno Ljubezen in dal svoj krvni davek, da bi sodba prišla toliko prej. Seveda bi naš večni Oče to lahko preprečil, vendar ne z ljubeznijo, ampak s svojo vsemogočnostjo, in komu bi to koristilo? Nam vsekakor ne. Jakob je vedel, kaj se mu bo zgodilo, in bi to lahko preprečil z močjo iz Boga, če bi hotel.
13 Predvsem pa Jakob ni želel biti nad svojim Učenikom, ampak je tako kot On dopustil, da se mu zgodi vse, da bi se s tem odvzelo vse orožje Božjim sovražnikom. Poleg tega je Jakob vedel, da umiranje zanj ne bo groza, ampak blažena izkušnja, ki jo bodo vsi sovražniki nekega dne zavidali. Nadalje je Jakob s svojo predanostjo odkupil življenje, ki je bilo namenjeno za pričevanje. Zdaj je v najbolj svobodnem telesu in vse zemeljsko je bilo odstranjeno z njegove duše. Če bi ga videli, bi bil vaš mir izgubljen, saj bi Jakobu povzročilo bolečino, če bi se moral zakriti zaradi vašega odrešenja.« Tedaj so se bratje čudili in občudovali Janeza, ker v tej umirjenosti in ljubezni ni izrekel niti ene besede nezadovoljstva, pritožbe ali očitka, in so

umolknili.

7. Janezovo ponotranjenje in pogovor z Jezusom o prihodnosti Jeruzalema

1 Janez je postal še bolj tih, njegovo vizionarstvo se je vse bolj krepilo, a še vedno se je pogovarjal le z redkimi. Njegova videnja so napovedovala uničenje Božjega mesta, Jeruzalema. Vendar Janeza pri tem niso razumeli. Nekateri so govorili: »Nenavadno, sicer je naš Janez sama ljubezen, tu pa vidi le slabo.« Drugi pa so dejali: »Čemu zdaj nenadoma ta sprememba? Če naše žrtve še niso dovolj, naj vendarle z jasnimi besedami sporoči, kaj je še potrebno.«
2 Toda Janez je rekel le: »Otročiči, ljubite drug drugega in naj bo ljubezen vaša naloga; kajti kmalu bo prišel čas, ko boste želeli ljubiti, pa tega ne boste več smeli. Iščite svoj kruh zunaj Jeruzalema, če želite, da vam bo prizanešeno. Poglejte propad Betanije; odkar Lazarja ni več tam, se je tja naselil drug duh. Lazar je storil vse, da bi svojim vernim zagotovil drug kraj; zakaj oklevate? Vas mora res šele resnost izučiti, ko bo že prepozno? Moji opomini so Gospodovi opomini in moja videnja so mi dana iz ljubezni do vas, da se nihče ne bi mogel kasneje pritoževati in izgovarjati.«
3 Mnogi so verjeli, drugi pa so povzročali zmedo, in Janez se je zaradi tega v svoji žalosti zatekel k svojemu ljubljenemu Učeniku: »Moj Jezus, kaj sploh še lahko storim? Ali res ni sredstva, s katerim bi preprečili to grozoto? Ljudje se ne zavedajo, da je ljubezen lahko tako stroga, in nočejo verjeti, da se bo vse to zgodilo; na koncu sem z močmi, zdaj Ti pridi in pomagaj s svojo ljubeznijo in modrostjo!«
4 Nato je Učenik stopil predenj in rekel: »Moj Janez, Jaz in ti sva postala eno, in z enakim vprašanjem prihajam k tebi: kaj naj še storim? Zla ne morem več zaustaviti, tako kot ti ne moreš zaustaviti dvoma svojih bratov. Ali misliš, da bi lahko svoje delo odrešenja dokončal s svojo vsemogočnostjo? Saj veš tako dobro kot Jaz, da se mora vse izteči tako, ker ljudje tako hočejo. Ko moliš: 'Gospod, tvoja volja naj se zgodi nam in z nami', ti Jaz pravim: 'O, otrok, tvoja volja naj se zgodi zdaj in vselej, kajti Jaz nočem več biti Gospod, ampak Oče.'Samo še eno stvar Jaz lahko storim, in ti veš za to stvar. Zato ne bodi malodušen, kajti vsem tistim, ki Me ljubijo kot svojega Očeta, sem in ostajam zvesti Oče; vsi tisti, ki sem jim Jaz le Gospod, pa ne odstopajo od svojih zakonov. Zate pa še vedno obstaja izhod, namreč, da v svoji previdni ljubezni ohranjaš pripravljena nebesa, v katerih lahko sprejmem vse tiste, ki jih želiš imeti na varnem v svoji ljubezni.«
5 Janez je rekel: »Toda, moj Oče, jaz naj bi imel pripravljena nebesa? Saj si rekel, da boš Ti priskrbel bivališča za tiste, ki verujejo vate?«
6 »Vsekakor, Moj Janez, verovati vame pomeni živeti v Meni; toda kdor ne bo sprejel ljubezni od Mene preko tebe, sam sebe izključi iz Moje ljubezni. Zato ti poskrbi za svoje brate, da Me ne zadane očitki sovražnika življenja!«
7 Nato se je okoli Janeza zdanilo in zagledal je širno morje, katerega valovi so se nežno zibali. Sonce je sijalo v svojem bliščU in vsak val je odseval njegovo podobo. V vsakem od teh žarečih sonc je Janez zaznal podobo svojega ljubljenega Učenika. Ko je morje postajalo vse večje in večje in je vtis, ki so ga nanj naredila odsevana sonca, postajal vse močnejši, je rekel: »Oče, zdaj si mi povedal več, kot sem želel vedeti. Zdaj me ni več strah, kajti Tvoja ljubezen je večja, kot jo bo katerikoli človek ali angel sploh kdaj mogel razumeti. Ti želiš biti le to, kolikor Te ljubezen zaobjema, in želiš ter lahko pomagaš le tam, kjer Ti ljubezen daje možnost za to. Moja volja naj bo Tvoja in Tvoja moja, o Oče; takšno ponižnost lahko podariš le brez besed, saj zanjo

ni besede.«

8. Janez v Efezu. Boetosovo krivoverstvo o Jezusovem lažnem telesu in njegovo spreobrnjenje

1 Razmere v Jeruzalemu in okolici so postajale vse slabše. Nihče več ni bil varen, in odkar so Rimljani odšli, od zunaj ni bilo več pomoči. Ostalo je le še nekaj učencev, da so krepili brate. Janeza že dolgo ni bilo več v Jeruzalemu, saj ga je Duh odvedel stran, k zatiranim cerkvam. Rimljani so povsod zbirali svoje vojake in obroč okoli Jeruzalema se je vse bolj ožil, a v samem Jeruzalemu so ljudje ostajali nevedni. Zdaj se je vršila sodba in obljuba: »Ne bo ostal kamen na kamnu« – se je dobesedno uresničila. Zdelo se je, da se je v celotni judovski deželi sprostil sam pekel; toda Janez je takrat že bival v Efezu.
2 Tam, v cerkvah, ki jih je ustanovil Pavel, ga je čakalo veliko delo. V nekaterih cerkvah je kazalo slabo, saj so se širili napačni koncepti in napačen duh. Predvsem je izstopal duhovnik po imenu Boetos, ki je dobil dar ozdravljanja in je imel tudi velik uspeh. Vendar je Janez v svoji ljubezni videl globlje in je šel k duhovniku, ki je sicer oznanjal Jezusa, a Ga je zavračal v Njegovi človečnosti. Mislil je namreč, da je Jezus po Božji moči kot Božji Sin hodil po tej Zemlji le v izposojenem telesu in da je bilo zato Jezusu zlahka iti na križ. Zaradi duhovnikovega uspeha pri ozdravljanju so mu neumni verjeli. Janez se je znašel v težkem položaju in le z vztrajnim oznanjevanjem: »Beseda je meso postala in je prebivala med nami« - je lahko počasi odpravil to veliko zablodo.
3 Duhovnik se je spremenil. Bil je spreobrnjen po Gospodovi milosti in prežet z močjo Jezusove ljubezni, pa mu še vedno ni prišlo na misel, da se je Jezus rodil kot otrok ter je moral biti vzgojen in poučen kot vsak drug otrok. Ni mu prišlo na misel, da je moral Jezus kot mlad človeški otrok prepoznati samega sebe prav tako kot katerikoli drug človek ter je moral trdo delati in se boriti s samim seboj in svojo dušo.
4 Rekel je: »Janez, vi kot Njegovi učenci Jezusa poznate v Njegovi moči in slavi, zdaj pa Ga želiš postaviti na tla, na katerih stojimo mi ljudje? Ne, Jezus je tako visoko nad vsemi ljudmi, da bi bilo grešno postavljati Ga na isto raven z ljudmi.«
5 Janez je odgovoril: »Jaz sem Jezusa spoznal kot človeka, ki se bori in si prizadeva, in Njegov boj sem vzel za svojega. Misliš, da Jezusa pomanjšuješ, če Ga vidiš kot človeka na isti ravni, kot smo mi, jaz pa ti pravim, da Ga s tem le povišuješ in delaš Jezusa za popolnega človeka, kar je še danes in bo večno.
6 To je tisto veliko in nedosegljivo, da je lahko vse nižje v mesu poduhovil na tak način, da na koncu v Njem ni bilo ničesar mesenega, ampak le Božansko. Ravno to, kar si ti želiš, je najboljše orožje za sovražnika življenja, in s svojim služenjem stojiš v sovražnikovem taboru. Če bi Jezus po Božji vsemogočnosti nosil le telo, ki bi bilo imuno na vsak človeški in čutni vzgib, potem Jezus ne bi bil dostopen ljubezni, ki želi pomagati celo najbolj pokvarjenim in izgubljenim. Kajti Jezus je najprej v samem sebi ustvaril ljubezen in nebesa ter je bil zmožen to ljubezen in v sebi ustvarjena nebesa razodeti nam.«
7 »In vsi mi smo videli to slavo, slavo Očeta, ki je bila Njegova ljubezen, in zato je vsem nam postalo očitno: Bog je postal človek, rojen iz žene, in je umrl na križu kot tista dva hudodelca, ki sta bila križana. Pokopan je bil kot vsak drug človek in je bil prvi, ki je nosil telo, ki nikoli ne more umreti ali biti uničeno. Njegovo sedanje življenje bo prišlo tudi nad vse tiste, ki verujejo Vanj in v Njegovo utelešenje.«
8 Boetos je odgovoril: »Janez, govoriš veliko besed, a v bistvu lahko dokažeš ravno tako malo

kot jaz. Poglej, koliko ljudem sem že lahko pomagal po Jezusovi milosti. Da lahko tudi ti, Janez, ozdravljaš bolne, ne dvomim, vendar tudi tebi to ne bo zadostovalo.«
9 Toda Janez je rekel: »O, ubogi brat, v kakšni zablodi si se izgubil; tvoja vera ni nič drugega kot zabloda, ker imaš v sebi dar ozdravljanja. Jezus je dovolil, da se to dogaja v Njegovem imenu, saj se navsezadnje dogaja v Njegovem imenu. Vendar ti sam nosiš v sebi drugega Jezusa, tistega, ki je daleč od resničnega in večnega Jezusa. Morda si si prisvojil besede, ki ti jih je oznanjal Gospodov apostol, a si kot sluga Njegove Besede dolžan vstopiti tudi v bistvo, ki je sam temelj za to, da Njegova Beseda, dana nam, postane prava hrana za telo in dušo. Njegovo bistvo ljubezni in življenja je nezmotljiv dokaz Njegove Božanskosti in nas dela za novega človeka. Le kot nov človek lahko kličemo: 'Aba, dragi Oče' in se lahko imamo za Njegove otroke, ki jim je s svojo smrtjo in s svojo prelito krvjo omogočil prejeli to Njegovo bitje in Njegovo življenje.«
10 Tudi duhovnik in ostali niso povsem razumeli izrečenega. Nekdo, ki je bil ozdravljen in mu je bilo ime Maternus, je rekel: »Dragi brat Janez, za svoje zdravje se zahvaljujem Odrešeniku Jezusu in to se ne bo spremenilo, saj bom temu Odrešeniku ostal hvaležen. Kakšno korist pa imam od tega, ali je Jezus človek ali duh; saj Bog je tudi Duh in želi biti čaščen v duhu, kot je rekel Pavel?«
11 Janez mu je odgovoril: »Dobro je, moj brat Maternus, da mi to poveš. Res si hvaležen, vendar nisi srečen, ker se tvojega lastnega notranjega duha ni dotaknil Jezusov Duh. Praviš: Bog je tudi Duh, toda najprej in predvsem je Bog resnično Bog. Še se ne zavedaš dejstva, da Božji Duh pričuje našemu duhu, da smo Njegovi otroci. Šele to pričevanje te naredi resnično svobodnega ter polnega miru in radosti; in šele takrat se nate v najvišji meri izlije rog izobilja Njegove ljubezni. Mar se ti je življenje tistih, ki so prejeli Njegovega Duha, sploh kdaj razodelo? Z glavo odkimavaš, da ne. Si kdaj izkusil slavo, ki jo izkušajo tisti, ki se ne le imenujejo Njegovi otroci, ampak kot Njegovi otroci tudi ravnajo? O, kako daleč si še od pravega Jezusa in Odrešenikove ljubezni, in kako malo poznaš svojega resnično veličastnega Jezusa!«
12 Maternus je rekel: »Janez, le kako bi lahko vedel moje pravo ime, saj tukaj živim pod tujim imenom. In kaj želiš doseči s svojimi besedami?«
13 Janez: »Brat, nič drugega kot to, da bi verjel v resničnega Odrešenika Jezusa in vstal v Njegovem Duhu. Tvoje ime mi je povedal ta isti Jezus, ki vas želi vse popolnoma napolniti s svojim Duhom zaradi vašega zveličanja in odrešenja. Samo Jezus lahko z Svojim Duhom razodene vse in samo Jezus kot popoln človek nam lahko razodene resničnega Boga. Zato nihče ne more priti do Boga razen tistega, ki veruje Vanj in si prizadeva živeti tako, kot je On živel kot Sin človekov. Kdor izpolni te pogoje, bo izkusil Jezusa, kot je deloval in še vedno deluje kot Božji Sin; in ko jaz storim kaj v tem Njegovem Duhu, ne delujem jaz, ampak Jezus. Jaz sem le posrednik ali orodje Njegove ljubezni, moči in slave.
14 Mar se v tebi nikoli ni prebudilo hrepenenje, da bi izkusil tega Jezusa in Ga vsaj enkrat videl? Mar še nisi začutil želje, da bi počastil tega čudovitega in živega Jezusa? Osupel me gledaš in si misliš: Kdo bi nam to sploh kdaj povedal, mar Pavlovo pričevanje ni dovolj? Da, bilo je dovolj; a ker greš v svoji mrtvi veri in hladni modrosti mimo trpljenja drugih, ti ne pride na misel, da bi postal odrešenik in Božji sin kakor Jezus. Le tistemu, ki si tega resno želi, bo uspelo – in tisti, ki išče, bo našel. Tudi jaz sem ti lahko le vodnik in moje besede niso moje, ampak Božje; a temu moraš verjeti in tako tudi ravnati.«
15 Duhovnik Boetos je rekel: »Zapravil si veliko besed, a nisi nam dal niti enega razodetja. Daj nam dokaz, da te kot posrednika resnično uporablja živi človek Jezus! Z veseljem bom sprejel tvoj nauk, saj se mi zdi, da te bolj zanima naravnanost nauka kot pa učinek Božjih darov.«
16 Janez je odgovoril: »Ubogi brat, to, kar sem povedal bratu Maternusu, imenuješ zapravljanje

besed? In vendar je bila vsaka beseda Božje razodetje. Želiš dokaze; prav, dobili jih boste: In zato hočem, da izgubiš svoj dar ozdravljanja bolnih, dokler pravilno ne prepoznaš samega resničnega Boga in Odrešenika ter ne začneš verjeti v Njegove besede. Da pa skupnost ne bo prikrajšana za svojega pomočnika, bo brat Maternus prejel in obdržal to moč. Ti, brat Maternus, pridi, da nate položim roke; in tisti, na katerega boš položil svoje roke v živi veri v Jezusa, resničnega in živega Božjega Sina ter Odrešenika, bo v tisti uri ozdravljen. A nikar ne pozabi: Zastonj si prejel ta dar, zastonj ga moraš uporabljati.«
17 Nato se je Boetos nasmehnil in rekel: »Janez, ne smeši se! Če hočem, lahko ozdravljam, kadar hočem. Ne bom si pustil ukazovati, kaj naj storim. Jezus gor ali dol, bodisi človek ali duh; to moč sem imel od nekdaj in že zato mi je ti nisi sposoben odvzeti.«
18 Ne da bi Janez odgovoril je položil roke na Maternusa in rekel: »Prejmi dar iz Duha Jezusove ljubezni in milosti, in vse, kar si želiš v tej ljubezni in v tem Duhu, bo tvoje. Vstani popolnoma v Njegovi ljubezni in noben sovražnik ti nikoli več ne bo mogel odvzeti tega daru.«
19 Mnogi so stali zraven, ko je Janez polagal roke na Maternusa, in videli Janeza, kako žari v sveti resnosti. Nekdo je rekel: »Brat Janez, to je bilo sveto praznovanje in čutim, da so tvoje besede še bolj cenjene kot Pavlove. Res je, tudi Pavel je dajal veliko vrednost izpolnjevanju zapovedi in sledenju nauku o ljubezni, toda povej nam, zakaj pripisuješ največjo vrednost veri, da je bil Jezus človek, enak nam?«
20 Janez je rekel: »Bratje, poslušajte: Če Jezus ne bi bil človek, enak nam, ne bi mogel postati naš Odrešenik pred smrtjo in sodbo. Kajti če bi ljudje imeli večno življenje iz Boga, ne bi bilo potrebe, da bi Odrešenik postal človek, in vsak človek bi lahko bil svoj lastni odrešenik, če bi le mogel izpolniti vse moralne zapovedi. Toda na žalost je človek padel pregloboko v svoje meso in čute, tako da je bila posledica tega smrt njegovega mesa in tudi njegovega duha. Zato je v Jezusu Bog sam prišel kot človek in znova vzpostavil povezavo z Večnim ter sredstvo za dosego odrešenja po Jezusu, Božjem Sinu. Smrt potrebuje odrešenika, življenje ne; in vsi ljudje so zaznamovani s smrtjo, dokler se ne obrnejo k življenju iz Boga. Če Jezus ne bi bil človek enak nam, bi sovražnik vsega življenja slavil večni triumf nad delom odrešenja; kajti takrat križanje Jezusa, Božjega Sina, ne bi bilo žrtev Njegove ljubezni, ampak predstava. Njegove zadnje besede pa so bile: 'Dopolnjeno je' - in v teh besedah tiči Jezusova ustanovna listina za Njegove lastne.
21 Ali zdaj razumete, da ne morem več križem rok gledati te zablode, ki ima med vami tako pogubne posledice? Zavedajte se Jezusove ljubezni in milosti; bodite vedno hvaležni za blagoslove iz ljubezni tistih, ki služijo v Njegovem Duhu, in s tem boste povečali ljubezen Njega, ki vas je od nekdaj ljubil. Ta Jezus je s svojo žrtvijo premagal vsako smrt in vsako sodbo ter vsem dal obljubo, da želi biti v svojem Duhu vedno navzoč tam, kjer se Njegov Duh živi, in tam delovati v svoji ljubezni, kjer se prav tej Jezusovi ljubezni daje prostor. Zdaj je na vas, da poveličate tega Jezusa - a v Njegovem Duhu, da sovražnik življenja ne bo več mogel izničiti blagoslovov Njegove ljubezni.
22 Maternus je rekel: »Janez, hvala ti; kajti zdaj tudi sam v sebi čutim moč in radost, da bi lahko vse objel.«
23 »Obdrži to, Maternus,« je odgovoril Janez, »kajti to je prebujajoče se in delujoče življenje iz Jezusa, našega Gospoda in Učenika; vendar naj to ne bo le spodbujeno življenje, ampak dejavno, takšno, ki želi biti živeto v vsakem trenutku.«

9. Maternus je blagoslovljen z darom ozdravljanja

1 Nato je prišlo še veliko drugih, med njimi tudi ženska z dečkom, ki je imel epilepsijo. Ko je zagledala starega duhovnika, je pristopila k njemu in rekla: »Boetos, moj sin je spet zbolel; ves dan te že prosim, da pomagaš mojemu sinu.
2 Boetos je rekel: »Dobro je, da si prišla k meni; tako lahko takoj preizkusim, ali lahko ta Gospodov učenec vztraja pri trditvi, da sem izgubil dar ozdravljanja.«
3 Nato je duhovnik stopil k dečku, ki je ostal v varstvu svoje sestre, in mu kot običajno položil roke na glavo. Duhovnik je opazil, da iz njega ne prihaja več nobena moč. Kljub temu je pustil roke počivati na otrokovi glavi. Po kratkem času pa je deček začel besneti in na ustih se mu je pojavila pena; takrat mati svojega dečka ni mogla več pomiriti. S solzami v očeh je tožila: »Kaj sem storila, da moj deček noče biti pri miru kot običajno; saj sem tako goreče molila k Odrešeniku?«
4 Janez, ki je tako kot ostali tiho opazoval, je rekel: »Maternus, v Gospodovem imenu položi roke na dečka in ne boj se, kajti razodela se bo slava iz Boga rojenega Sina Jezusa Kristusa.« Maternus je nato položil roke na dečkovo glavo in rekel: »Jezus, Ti dobri Odrešenik in Rešitelj, prežmi me s svojo močjo in pomagaj temu ubogemu dečku, da postane svoboden in zdrav. 5 Tvoja sveta volja naj se zgodi zdaj in vedno. Amen.« Takrat se je deček pomiril, njegov izraz se je zmehčal in čez kratek čas je rekel Maternusu: »Položi še enkrat roke na mojo glavo, tako dobro mi je delo, moja mati ti bo hvaležna za to.«
6 Nato je Maternus zajokal in rekel: »Pridi, moj deček, če ti dobro dene, a nikar ne pozabimo izreči hvaležnosti, saj zdaj vem, da je pomagal samo Jezus. O Jezus, kako ubogi smo bili, da smo morali biti najprej prisiljeni, da Te prepoznamo. A Ti si videl našo nevero in nas po svojem učencu Janezu vrnil k pravi veri. Sprejmi našo hvalo, Ti dobri in resnični Odrešenik, in nas vse osvobodi, da Tvoje delo ne bo trpelo zaradi naše nevere. Blagoslovi nas vse, še posebej našega brata Boetosa, da Te bo prav prepoznal in bo znova duhovnik ter pomočnik vsem nam, a po Tvoji milosti in Tvoji ljubezni, ki smo jo ravno zdaj tako obilno izkusili!«
7 Boetos pa je rekel: »Pustite me oditi; nisem vreden, da ostanem med vami. Vidim svojo nespamet, a se še ne morem ponižati med vami, ker sem od vas zahteval vero vase. Ti, Janez, si res ravnal prav, ker si deloval v imenu Gospoda in svojega Učenika Jezusa, toda jaz še vedno nisem prepričan, da se je prav ta Jezus - isti Jezus, ki ga imam v mislih - rodil iz žene.«
Nekdo je rekel: »Boetos, kaj pravzaprav misliš s svojim Jezusom, ko praviš: tisti, ki ga imam v mislih? Mar obstajata dva Jezusa?«
8 »Seveda, Jezus, ki ga imam v mislih jaz, in Jezus, ki ga ima v mislih Janez.«
9 »To je nesmisel, brat, kako si lahko kot naš duhovnik tako lahkomiseln; lahko je samo en Jezus, Janez bi to moral vedeti.«
10 Boetos je rekel: »Bratje, pustite me na miru; sam še ne morem verjeti. Od Janeza ste slišali, da se je Jezus rodil iz žene, in moje mnenje, da je Jezus imel le navidezno telo, je bilo dovolj ovrženo. Kot da bi bilo danes pomembno, ali je bil Jezus rojen ali posebej ustvarjen!«
Janez je rekel: »Ti uporni duh, če že nočeš verjeti v največji čudež vse ljubezni, potem vsaj ne oviraj drugih, da bi to ljubezen izkusili. To je največja poteza sovražnika življenja – zanikati Jezusovo ali Božje utelešenje, zato da ne bi vznemirjal ljudi v njihovi mlačnosti. Poslušajte vsi: Če Jezus ni vstal od mrtvih, potem tudi za nas ljudi ni vstajenja; če Jezus ni bil človek, rojen iz žene, potem se tudi Bog nikoli ne bo mogel razodeti kot človek; kajti da bi se lahko razodel svojim človeškim otrokom, si je Bog moral sam ustvariti sredstvo. Ustvaril ga je tako, da je sam postal človek, da se je podredil svojim lastnim zapovedim in si je moral vse pridobiti sam od samega začetka, saj je bila zaradi tega odrešenja pot do vsemogočnosti zdaj odrezana in je

takšna morala biti.«
11 Nekdo drug je rekel: »Janez, Pavel ni govoril tako jasno, pa vendar je poudarjal vero v Jezusa. Tudi mi smo izkusili ure milosti, ko je bil Jezus v duhu med nami, a nihče Ga ni videl. V nas prebujaš hrepenenje po Gospodu; čeprav ne vem, ali je prav, da si želimo Jezusa nekoč videti.«
12 Janez: »Moji bratje, videti Jezusa ni glavna stvar, ampak je ljubiti Jezusa cilj in naloga življenja. In služiti vsem ljudem kot svojim bratom v tej Jezusovi ljubezni je nato hvaležnost, ker mi je bilo dano prepoznati Jezusa, kako se je kot človek boril za vse nas - in nas tako rekoč iztrgal sovražniku življenja, smrti in sodbe. Ta Jezus stoji med nami v duhu in se nam želi razodeti kot Bog, Oče in brat; vendar ne more, ker Mu vi z napačnimi predstavami o Njegovem življenju in naravi to možnost odvzemate.«
13 »Brat Janez,« je rekel nekdo drug, »kako naj to razumem: mi smo krivi, da se nam Bog ne more razodeti? Zdaj pa ne vem več, kaj naj storim. Mi naj bi Bogu odvzeli možnost; je to sploh mogoče? Potem bi bil Bog šibkejši, mi pa močnejši! Razloži nam to, sicer se bomo vrnili k svoji stari veri.«
14 Janez: »O vi, ki ste še vedno šibki in nedorasli otroci! Kako naj vam to sploh razložim, če se nočete ločiti od svojih starih, zmedenih predstav? Mar mislite, da bi Maternus lahko ozdravil dečka, če bi ostal ujet v svojih starih predstavah? Vprašajte njega; on vam bo dal pravi odgovor.«
15 Maternus je bil v tistem trenutku popolnoma prevzet od svete spodbude; rekel je: »O, moji bratje, sestre in otroci, kakšno življenje se prebuja v meni in kakšna sreča, da bi lahko jokal od veselja in se hkrati smejal. Jokam, ker se počutim tako neskončno blagoslovljenega, in smejim se, ker smo vsi še vedno tako neumni in se prepiramo o tem, kdo je bolj neumen. Poglejte, Janez prihaja k nam in nam prinaša veličastnega Jezusa, Jezusa, ki pozna našo človeškost, in zakaj? Ker je On sam živel kot človek, natanko tako kot katerikoli drug človek, med ljudmi. V nekaj urah, odkar sem se tega zavedel in sem zdaj prepričan, da ne more biti drugače, vidim Jezusa v drugačni luči, to pa me sili, da tudi na svojo človeškost gledam na popolnoma drugačen način. Seveda, Pavel nam je prinesel pravega Jezusa, toda – mi smo iz Njega naredili nekaj drugega. Olajšali smo si delo s tem, da smo iz Jezusa, križanega in vstalega, naredili žrtveno žival, pustili, da Njegova kri izpere naše grehe, in sploh nismo razmišljali o spremembi svojega življenja, saj nas Njegova kri osvobaja vseh grehov. O, kakšna brezmejna zmota, da ob milosti ostanemo v starem življenju! Vendar je bil Jezus človek in nam je kot človek dal zgled. Njegovo življenje je bilo predanost, kot smo slišali, služenje in priprava, da je lahko daroval žrtev, potrebno, da postane naš Odrešenik. Seveda bi bilo za Boga preprosto, da bi Jezusu, Sinu človekovemu, dal navidezno telo, toda potem žrtev na Kalvariji ne bi bila žrtev. Zdaj pa je bil Jezus človek in prav tako sposoben trpeti bolečino kot mi, zato je žrtev na Golgoti zame postala nekaj popolnoma drugega, namreč zarja novega dneva življenja, v katerem je moje zemeljsko življenje zdaj dobilo popolnoma drugačen pomen in namen.
16 Ker pa mi je Bog zdaj postal veliko bolj veličasten in ljubeč, se mi lahko razodene tudi na popolnoma drugačen način kot prej, ko so mi morali zadoščati Mojzes in preroki. Zato me, bratje in sestre, razumite, saj sem in bom ostal eden izmed vas. Tako je zdaj v meni oživelo le hrepenenje, da bi videl Njega, veličastnega in ljubečega Odrešenika Jezusa, čeprav le od daleč, da bi Njegova podoba v meni postajala vedno bolj in bolj živa.«
17 Janez: »Maternus, zdaj si sprejel pravega Duha od Jezusa in zdaj ti svetujem: Ne oviraj tega Duha in pravilno uporabi milost, ki ti je bila dana! Od zdaj naprej postani odrešenik svojim bratom in sestram ter pomisli, da se bo v vsakem bratu in sestri prav tako rodil nov odrešenik in Božji sin, v odrešenje vsem in v veselje Gospodu. Vi ostali pa se ljubite med seboj in ostanite v

ljubezni; kajti le v tej ljubezni lahko On je in ostane v nas, med nami in z nami. Vse, kar storimo v tej ljubezni, je kot bi storil On sam, in vendar nas želi nagraditi, kot bi to storili mi. Če imate bolne ljudi, jih pripeljite k svojemu bratu, vendar v veri, da jih bo ozdravil le Jezus. Kdor pa se popolnoma prepusti Gospodovi volji, bo v sebi našel vir vsega življenja in Jezus se bo izkazal za Najvišjega. Sprejmite torej Njegov blagoslov in naj bo Njegov mir vaš delež, Njegova ljubezen pa vaše življenje!«
18 Janez je dolgo ostal v Efezu in koristno deloval v okoliških skupnostih, podoba Mojstra ljubezni pa se je v vseh srcih porodila še veliko bolj sladko.
19 Maternus je postal brat, ki je Janeza razumel v vsem, njegovo hrepenenje, da bi videl Gospoda, pa je postajalo vedno večje. Njegovi uspehi pri ozdravljanju so prinašali veselje in hvaležnost, Boetos pa se je vse bolj izgubljal. Dar ozdravljanja mu je pomenil več kot Gospodova milost. Maternus je zaradi tega močno trpel.
20 Neko soboto, ko so se vsi zbrali, ker naj bi Janez odpotoval v druge cerkve, Maternus Boetu ni dal miru; preprosto je moral priti zraven k bogoslužju, ki ga je vodil Janez. Prišli so vsi in vsi so nestrpno pričakovali, kako se bo obnašal njihov stari duhovnik, nad katerim so že vsi obupali; toda Janez je bil v svoji znani ljubeči navadi čista ljubezen. Takoj je stopil k Boetu, ga prijel za roko in ga odpeljal k oltarju, kjer je služil zbrani skupnosti. Boet se sploh ni mogel upirati; kajti takšne ljubezni ni pričakoval, in skupnost je v tej ljubezni do zablodelega človeka prepoznala najčistejšo Jezusovo ljubezen.
21 Janez je rekel: »Ljubljena srca, zunanje bom dolgo časa daleč od vas, toda moje srce in moja ljubezen ostajata tukaj z vami. Bodimo še enkrat tako tesno združeni v Jezusovi ljubezni in naj vse, kar leži za nami, bo in ostane naša šola in vzgoja. Vse lepo nas je osvobodilo in vse neprijetno nas je dozorelo za nove šole življenja. Danes je dan veselja, veselja, ki ga prinašamo svojemu Gospodu in Učitelju. Tako kot mi hrepenimo po veselju, po njem hrepeni tudi Gospod, in tako pravi Gospod, naš Oče in Bog od večnosti do večnosti: 'Ljubljeni otročiči, hvala vam za vašo ljubezen in za veselje, ki ste Mi ga prinesli še posebej na ta dan, pa tudi v vse druge dni. Zato na stežaj odprite svoja srca, da boste vsi začutili dih Moje ljubezni v sebi, in tako odpiram vaše oči, da Me boste videli v Moji ljubeznivosti. Ker ste prinesli veselje in izpolnitev Mojemu hrepenečemu srcu, lahko tudi Jaz danes prinesem veselje in izpolnitev vam. Vendar Me ne boste videli samega, temveč tudi vse tiste, ki so prišli z Menoj in se želijo veseliti tako kot vi ter vam izkazati svojo hvaležnost. Otročiči, oklepajte se takšne svete ljubezni, saj je ta ljubezen vez, ki združuje vse, in ta ljubezen je most med nebesi in Zemljo. Najprej v polni svobodi, da bo Moja ljubezen v odrešenje vsem vam!'«
23 Kar se v Efezu še ni zgodilo, se je zgodilo v tej uri: angeli in blagoslovljeni ljudje so se pomešali med skupnost, Gospod pa je hodil od enega do drugega in vsak je lahko slišal, kaj mu govori. Vsak se je lahko tudi pogovarjal z blagoslovljenimi in večkrat se je pojavilo vprašanje: »Zakaj to milost doživljamo šele danes?«
24 Dobili so odgovor: »Vedno smo bili tukaj, vendar vi še niste bili svobodni, ker niste pokazali dovolj ljubezni do svojega brata, ki je zašel s poti. In zdaj poglejte, kako se Gospod pusti dotakniti vašemu bratu; poglejte, kako poljublja brazgotine in se zgrinja k Gospodovim nogam. Zdaj pa doživite tudi milost, kako ga Gospod sprejema!
25 Tako so se njihove oči obrnile k Boetu, ko ga Gospod prime za roko, ga dvigne in mu reče: »Vstani, Moj sin, in se popolnoma osvobodi! Ta ura naj bo dokaz tudi zate, da Sem ljubezen, resnično ljubezen. Nisem pozabil tega, kar si Mi prinesel v ljubezni, in to, kar je bilo v tebi lažno, je zdaj prepustilo mesto tistemu, kar je lepo in resnično. Prosil si Me, naj ti dam moč, da bi lahko pozabil ta nesrečni čas, toda glej, Jaz tega ne morem storiti; vendar Sem to pozabil iz Sebe, in tako moraš to tudi ti pozabiti iz sebe.

26 Okrepim lahko le tvojo voljo; in če želiš znova biti Moj pravi brat in služabnik ter brat svojim bližnjim, naj bo tako! Nisem bil Jaz tisti, ki ti je odvzel službo, ampak ti sam. Pozabil si, da sem prišel k tebi v svojem Janezu, da bi te osvobodil tvoje zmote. Uspelo je, in zdaj vstani v novem duhu ljubezni in življenja iz Mene, tvojega Odrešenika in Izpolnitelja! Nočem biti tisti, ki določa, ampak tisti, ki prosi; po tvoji ljubezni iz Mene ti bo vedno dana priložnost, da pri svojih bratih uresničiš to, kar želiš storiti Zame.«
27 Nato je Gospod še enkrat blagoslovil vse navzoče in njihove oči so se zaprle, toda občutki in blaženost so ostali.
28 Janez je rekel: »Otročiči, ta ura je bila ura milosti, ki je ne boste nikoli pozabili. Videli in slišali ste, kako je naš sveti Oče in Bog ostal med nami kot brat in celo poravnal tisto, kar je bilo še neravno. Nihče ni slišal nobenega očitanja; zato naj vse, kar je preteklost, počiva, vi pa se potrudite, da boste vedno bolj rasli v Duhu, ki ste ga doživeli v tej uri, da se bo naš sveti Oče vedno veselil med vami. Zaradi Njegove hvaležnosti boste doživljali blaženosti, za katere celo angel nima besed.
29 Zdaj vas za nekaj časa zapuščam. Po Gospodovi volji bo vaš brat Boet znova vaš služabnik. Imejte popolno zaupanje vanj, saj boste v njem izkusili Gospodovo besedo, ki bo in bo ostala vaše vodilo in luč v vašem zemeljskem življenju in obstoju. Ne zatirajte Duha in bodite hvaležni za darove Njegovega Duha!«
30 Boet je rekel: »Brat Janez, je to resnično Gospodova volja, da smem znova služiti svojim bratom? Ravnal sem nedostojno. Maternus je veliko bolj dostojen.«
31 Janez: »Brat, to je Gospodova volja. Maternus te bo podpiral kot tvoj desni in pravi brat; več ko vas bo, trdneje bo stala cerkev. Bili ste Judje - v prihodnosti pa bo veliko takšnih, ki so bili pogani. Ne delajte razlik med seboj in njimi; kajti to, kar je združeno v ljubezni, sodi skupaj. Vi, Efežani, pa vedno bolj udejanjajte ljubezen in se naučite razumeti drug drugega. Ne sklicujte se na človeka, ampak se vedno zanašajte na Gospoda in Učitelja Jezusa; kajti živeti v Njem pomeni tudi biti izpopolnjen v Njem. Tako vas blagoslavljam v Njegovi ljubezni in iz Njegovega Duha, in naj Njegov mir ostane vaš življenjski delež v vas! Amen.«
32 Bratje so ostali dolgo skupaj in Janez je imel še marsikaj izpričati, saj so bila doživetja tega dne za vse njih čudež ljubezni.

10. Janezovo potovanje po morju iz Efeza v Smirno

1 Boet in Maternus sta Janeza spremljala lep del poti. Ker pa je bil njegov cilj pristaniško mesto Smirna, je Janez poskušal tja priti z ladjo, kar mu je tudi uspelo. Mornarji so bili Grki in niso dali veliko na judovsko vero. Lastnik ladje, Navzikel, se za Janeza ni zmenil, ker je bil Jud; toda Janez se ni pustil odvrniti in je kmalu načel pogovor o Jezusu, Križanem in Vstalem.
2 Utrjen in skoraj žalosten je lastnik ladje pogledal Janeza: »Moj prijatelj, veliko stvari, skoraj preveč stvari sem že izvedel o Njem, toda kdo mi jamči za resnico? Nek apostol – Pavel mu je bilo ime – je sicer uspel prepričati mnoge, vendar sam nikoli nisem imel te sreče, da bi govoril z apostolom Križanega; za to, kar slišim od tretjih oseb, pa se le malo zmenim.«
3 Janez mu je rekel: »Danes in v prihodnjih dneh boš imel obilo priložnosti za pogovor z Gospodovim učencem. Že kot dvanajstletni deček sem poznal Jezusa in mu sledil, ko me je poklical, naj hodim za Njim. Vendar ne misli, da te želim pridobiti za nauk Odrešenika Jezusa. Zato ti takoj povem, da pričujem za svojega Učitelja, celotno odločitev pa prepuščam tebi. In zdaj ti dam ta nasvet: Bodi previden, danes bomo imeli velik vihar, ki bo zelo prizadel tvojo ladjo. Vendar se ne boj, kajti moj Bog in Odrešenik Jezus je tudi Gospod nad vsemi viharji.«

4 Mornar je vprašal: »Prijatelj, kako veš, da prihaja vihar? Vremenska napoved je danes izjemno ugodna.«
5 Janez: »Navzikel, verjemi mojim besedam, če želiš biti obvarovan pred škodo; kajti to, kar mi govori moj Gospod in Učitelj, je in ostane resnica.«
6 Navzikel: »Kako si uganil moje ime in kako ti lahko tvoj Bog in Učitelj govori stvari, ko pa Ga ni tukaj? Kakšen je tvoj odnos s tvojim Bogom? Svojim bogovom prinašam žrtve, vse ostalo prepuščam duhovnikom. Bogovi ali ne; do zdaj še nisem prejel nobenega dokaza o njihovem obstoju; vse je narava in ta ima svoje zakone. Vihar danes? Ne, tega še ne verjamem, ker za to manjkajo vsi predpogoji. Kako naj te kličem; vi duhovniki ste skrivnostni možje?«
7 Janez: »Navzikel, kliči me Janez. V svoji mladosti sem bil ribič. Odkar me je Jezus poklical, sem ribič ljudi. Nisem primeren za duhovnika, saj nočem biti učitelj, ampak brat in služabnik vsem, tudi tebi in ljudem na tvoji ladji.«
8 Navzikel: »Torej Janez si; tvoje ime mi vliva zaupanje in tvoje oči izdajajo očetovsko blagost.
9 Moji ljudje pa so precejšnji grobijani in z njimi je treba ravnati strogo. Težko boš uspel s svojim bratstvom in služenjem; bolje bo, da se držiš zase in čim bolj blizu mene.«
10 Janez: »Hvala ti za tvoj nasvet, vendar ostaja tako, kot sem ti rekel. Ne dajaj mi prednosti, dovolj je, da imam prostor na tvoji ladji.«
11 Navzikel: »Janez, bodi previden! Moji ljudje ne marajo Judov. Na splošno Judje tukaj nimajo dobrega ugleda, saj so vaši duhovniki trgovci z ljudmi.«
12 Janez: »Navzikel, povem ti: bili so! Kajti tempelj v Jeruzalemu ne stoji več. Sodba večnega Boga je uničila Jeruzalem in skoraj vsi prebivalci – razen tistih, ki so ujetniki Rimljanov ali pa so pobegnili - so mrtvi.«
13 Navzikel: »Janez, je to res? Kdaj se je to zgodilo?«
14 Janez: »Šele pred kratkim mi je moj Bog to razodel in mi dal videti ruševine.«
15 Navzikel: »Janez, zdaj pa je to zame preveč; kako mi boš to dokazal? Nikar ne pusti, da moji ljudje to slišijo!«
16 Janez: »Navzikel, naj bo današnji vihar dokaz; vso noč ne boš imel miru in prosim te: Ukrepaj vnaprej, žal bi mi bilo zate, saj si na vse zadnje natovoril dragoceno blago.«
17 Navzikel je dolgo gledal Janeza, nato pa rekel: »Janez, ker me prosiš, bom to storil; toda pred mojimi ljudmi bodi tiho, vsaj danes; poznam jih.«
18 Nato je dal navodila in ukazal na krovu vse privezati razen jader. Pihal je ugoden veter in hitro so prispeli na odprto morje. Navzikel se je tej prerokbi o viharju nasmihal, vendar je molčal, tudi ko so ga njegovi ljudje spraševali, zakaj je dal vse privezati. »Bojim se, da bomo imeli vihar,« je bil njegov odgovor. Smeh pa je bil nasprotni odgovor.
19 Nista minili dve uri, ko se je na zahodnem nebu pojavil rumen oblak, veter se je obrnil in morje je začelo dvigovati več metrov visoke valove. Zdaj je tudi Navzikel verjel v vihar. Z roko je pokazal proti zahodnemu nebu, kjer so se črno-rumeni oblaki že valili naprej kakor velikanski zid. Janez je opazoval celotno dogajanje, pozorno gledal v nebo in z duhovnimi očmi videl silovit porast uničujočih sil, ki so se povezale z naravnimi duhovi. Tiho se je združil s svojim Učiteljem in blagoslovil te temne sile, ki pa so z bliski poskušale uničiti njegov blagoslov.
20 Janez se ni pustil odvrniti; celo ko so se znanilci viharja že dali občutiti, je neboječe blagoslavljal naprej. Navzikel je prišel k njemu in rekel: »Pridi hitro dol; kmalu bo divjalo in povsem bomo premočeni. Navsezadnje si imel prav in vesel sem, da sem ubogal tvoje besede.«
21 Postajalo je vse temneje in po eni uri je izbruhnil vihar, ki je pred seboj poganjal cele gore valov. Janez ni zapustil svojega mesta. Ljudje so delali na vso moč. Čudež je bil, da se jambor ni zlomil. Ladjo je premetavalo sem ter tja kakor orehovo lupino. Ljudje so bili presenečeni, da Janez ni zapustil svojega mesta. Nenehno je blagoslavljal vihar, grozeče vodne valove in

nevihtni dež, ki je zdaj začel padati. Zdaj je Janez pokazal svojo veliko vero. Temnim silam je ukazal, naj umolknejo v imenu Jezusa Kristusa. Še enkrat je strahovito počilo. Strela je sledila streli, nato pa je zavladala tišina. Vodne gore so postajale vse manjše, le močan dež še ni ponehal. Zdaj je bilo skoraj vse mirno, razen dežja. Janez je, premočen do kože odšel navzdol, kjer so mu izročili suh plašč. Navzikel mu je sledil. Rekel je: »Janez, kako nenavaden človek si! Povej mi samo eno stvar: zakaj nisi šel dol že prej? Kot ribič moraš vendar vedeti, kaj se dogaja v viharju.«
22 »Ravno zato, ker vem, sem po ukazu svojega Boga ostal na krovu.«
23 »Tvojega Boga? To me zanima - se je sploh kdaj slišano kaj takega? Ne smej se mi, Janez, za tem zagotovo stoji še nekaj drugega.«
24 »Prav imaš, Navzikel, za tem stoji veliko; toda opisovati ti vse to ne bi bilo primerno, ker ne bi razumel. Če pa te prosim, da ostaneš buden, ima to svoje razloge; kajti vreme še zdaleč ni končano, verjamem pa, da je najhujše mimo.«
25 »Janez; zdaj verjamem tvojim besedam, zato ostani tukaj spodaj na toplem; če se bo položaj poslabšal, ti bom sporočil.«
26 »To ni potrebno, Navzikel; moj Učitelj, Gospod in Bog me pravočasno obvesti. Toda povem ti, lahko bi bilo veliko huje.«
27 Tako je bilo, kot je rekel Janez: Dež ni ponehal in po komaj eni uri je znova izbruhnil vihar. Janez je medtem prišel gor; spet je stal na istem mestu in blagoslavljal vreme ter vihar, vendar je vreme postajalo vse bolj silovito. Janez je prosil svojega Učitelja za pomoč, saj se sile niso hotele predati. Zdaj je videl sovražnika, ki je povzročal to vreme, in se je lahko obrnil neposredno proti njemu. Odgovor je bil še večji vihar. Ljudje so se znova privezali, toda Janez je ostal na svojem mestu. Navzikel je želel okoli Janeza zavezati vrv, a je Janez to odklonil z zamahom roke; poleg tega se je postalo že popolnoma temo.
28 Janez je stal kakor skala v viharju. V imenu Gospoda je ukazal mir in tišino, toda vihar ni hotel umolkniti. Desetkrat je Janez z vso svojo močjo vere ukazal mir in tišino. Nato pa je nenadoma blisk osvetlil noč in Janez je v tej svetlobi videl Gospoda, kako je viharju ukazal, naj se umiri in umolkne. V trenutku je bilo vse mirno. Tako Navzikel kot drugi ljudje so videli svetel blisk, ki mu ni sledilo grmenje.
29 Ta nenavadni blisk jih je prestrašil bolj kot vihar. Toda kako zelo so bili osupli, ko je tako nenadoma vreme postalo mimo in se je nenadoma prikazalo čudovito zvezdnato nebo. Od spodaj so prinesli bakle, da bi videli, kakšno škodo je povzročil vihar, toda Janez je rekel: »Lezite k počitku, škodo lahko popravimo jutri; vendar ne pozabite dati zahvale!«
30 Vsi razen stražarjev so odšli v podpalubje. Janez je ostal buden. Znova in znova se je spraševal, kako to, da je bil njegov blagoslov prešibak in Gospodova moč v njem nezadostna. Poln neizmernih čustev bi lahko objel vse, saj mu je Učitelj vidno priskočil na pomoč. Svoja občutja je moral izraziti v molitvi: »Moj Jezus, Ti si cilj in vsebina mojega življenja, Ti priskočiš na pomoč v največji stiski in ne dovoliš, da bi sovražnik slavil zmago nad Tvojimi otroki. Moj Jezus, je bilo to zato, ker sem postal šibek?«
31 Nato je predenj stopil svetel angel in rekel: »Moj brat, pomiri se, Gospod sam je moral posredovati in končati divjanje viharja, da bi prizanesel sovražniku, ki je želel udariti Gospoda samega. In zdaj poglej vse te žrtve sebičnosti in lažne ljubezni vseh tistih, ki verjamejo, da lahko shajajo brez Boga!«
32 Janez je videl ogromno množico potolčenih bitij, ki so bila videti kot migotajoče ognjene kače, in bitij, ki še niso imela oblike. Vprašujoče je pogledal angela: »Brat, kaj vse to pomeni? Ta bitja vendar ne morejo biti odgovorna. Med njimi so še celo naravni duhovi, kaj imajo oni opraviti s tem?«

33 »Samo zaradi hrupa in zmede; ozri se okoli sebe in poglej, kako je bil celoten duhovni svet zaposlen z namenom, da ti ne bi dosegel svojega cilja!«
34 »Hvala ti, brat, za tvoja pojasnila; zdaj sem poučen in razumem tudi ta notranji nagib v sebi, da moram iti v Smirno.«
35 »Brat,« je rekel angel, »v veselje je služiti vam, otrokom, saj vedno najdete tisto, kar je prav. Vaše notranje življenje je pred našim. Zato sem prosil za to službo, da ti lahko služim. Ostal bom blizu tebe.«
36 »Se boš morda pokazal tudi drugim, dragi brat, ali pa te zavezujejo navodila?«
37 »Nisem zavezan, vendar se ne gibljem v tako veliki svobodi, kot je ta, v kateri živiš ti, saj sem le služabnik našega Boga.«
38 »Vem, brat, a v veselje mi je vedeti, da lahko delujem pod tvojim posebnim varstvom. Zdaj z veseljem odhajam na svoje novo mesto delovanja.«
39 Zjutraj so bile razmere na ladji neprijetne: morje je na krov nametalo vse mogoče smeti, vse vrvi pa so bile še vedno mokre in težavne za delo. Vendar je od sončnega vzhoda dalje pihal svež veter in vsi so bili veseli ter dobre volje.
40 Janez se je pogosto in dolgo pogovarjal z mornarji. Sprejeli so evangelij Odrešenika Jezusa. Z veseljem so ga poslušali in Navzikel je bil nad Janezom navdušen. Vprašal ga je: »Povej mi, kako ti je uspelo iz mojih grobih ljudi narediti tako ustrežljive ljudi?«
42 »Navzikel, zakaj se raje ne vprašaš, zakaj tebi še ni uspelo vzgojiti svojih ljudi, da bi postali bratje?«
43 »Da, Janez, o tem nisem nikoli razmišljal; oni so le moji služabniki in tukaj je moja volja odločilna.«
44 »Navzikel, tudi za tvoje brate je odločilna le tvoja volja, a z eno razliko: kot služabniki opravljajo le svojo dolžnost, kot bratje pa ti želijo ustreči, da bi imel vedno veselje z njimi.«
45 »O joj, Janez, o tem nisem nikoli razmišljal. Resda sem od njih vedno iskal veselje, a sem ga doživel le malo.«
46 »Nič čudnega, brat, le dajaj veselje vsem, pa boš doživljal veselje za veseljem. Ravno to je bila Učiteljeva največja in najveličastnejša življenjska poteza: Prinašati veselje in ljubezen, in žetev je bila temu primerna.«
47 »Da, toda zakaj je moral potem pasti Jeruzalem, zakaj so morale priti vse te grenke razmere, te gnusobe in časi trpljenja? Janez, mar ni v tem protislovje?«
48 »Vsega tega ni mogel ustaviti niti Gospod, ker so ljudje tako želeli. Človek je sad svoje vzgoje in svojega načina razmišljanja, in kakršna je setev, takšna je žetev. Veliko tistih, ki so verovali v Gospoda, je bilo rešenih pred vsem zlom, a mnogi so tudi postali žrtve, ker niso upoštevali nasvetov Njegove ljubezni in modrosti. Tudi sam sem obdan z nevarnostmi; pomisli na tisto noč - ali si sploh lahko predstavljaš, da bi jo odnesli tako zlahka, če Gospod ne bi bil naš Zaščitnik? Imam še druge dokaze.«
49 »Čemu dokazi? To mi moraš vendar razložiti.«
50 »Vsega tega ni mogoče razložiti, ker me ne bi razumel; a predpostavi, da sovražniku življenja ni po godu, da grem v Smirno ter tam podprem in utrdim skupnost. Nikoli ne pozabi ur, ki sva jih preživela skupaj, in naj vsaka beseda, ki jo slišiš, postane hrana za tvojo dušo in videl boš, kako postajaš bolj radosten in svoboden v Bogu. Začni in postani ljubezen, pa bo ves svet okoli tebe videti drugačen! Ljubite se med seboj kot pravi otroci našega Boga in takrat boste doživeli tisto najveličastnejše: kako je Bog v Jezusu postal brat nam vsem!«

24. zvezek

Apostol Janez kot vodnik - Ljubezen zmaga 2

Prevod: Janko Žagar

Kazalo vsebine:

1 Spreobrnitev starešine skupnosti v Smirni
2 Ozdravitev bolnih in prenova občestva
3 Beseda je postala meso
4 Sin človekov in Božji Sin – Janez pripoveduje o svoji mladostni izkušnji z Jezusom
5 Janez v Pergamonu
6 Spreobrnitev poganskega duhovnika
7 Janez v Tiatiri
8 Janez v Sardah
9 Janez v Filadelfiji
10 Janez v Laodikeji – ozdravitev gobavca
11 Janez na Patmosu
12 Odhod domov

1. Spreobrnitev starešine skupnosti, v Smirni (zdajšnji Izmir)

1 Smirna je bila na vidiku in med mornarji je zavladalo pravo veselje, saj so lahko šli spet na kopno k svojim ženam in otrokom. Nausikles je povabil Janeza, naj se mu pridruži. Janez pa je to zavrnil; vleklo ga je k bratom in sestram, zato je rekel: »Brat, če lahko, pridi na naša srečanja; kmalu boš po drugih slišal, kakšno delo moram opraviti.«
2 Smirnčani so bili navdušeni, da imajo končno med seboj apostola ljubezni, o katerem so toliko slišali, in Janez je bil deležen vélikih izrazov ljubezni. Na žalost pa se niso veselili vsi, saj je sovražnik pustošil tudi v Smirni. Iz Pergama in Tiatire so prišli slabi bratje in uničili marsikatero dobro seme. Najhujši od vseh pa je bil brat, ki je trdil, da je »Kristusov Duh« v njem v vsej polnosti, in je zahteval slepo vero. Moč njegovega govora je bila tako velika, da so vsa srca trepetala, in če bi pustil »Kristusovemu Duhu«, da vlada v vsem svojem delovanju, bi mu nasedli vsi Smirnčani.
3 Načrtovano je bilo veliko srečanje, a le redki so vedeli, da je prišel Janez. Janez pa je bil na tekočem s situacijo in je brate prosil, naj molčijo. Tamkajšnji starešina ni imel vpliva na skupnost in jim je pustil proste roke. Janez ga je v vsej ljubezni spodbudil in rekel: »Brat, zakaj se upiraš Duhu v sebi? Mar ti nista Gospod in Učenik obljubila, da te bosta krepila in podpirala pri vsem tvojem delovanju? O, ti še ne poznaš našega Gospoda in Učenika in Njegova ljubezen še ni postala tvoje življenje. Niso vsi, ki oznanjajo Njegovo sveto besedo, služabniki Njegove ljubezni in Njegovega življenja, ampak le tisti, ki živijo v Njegovi ljubezni in po Njegovi ljubezni. Zdaj pa pridi v Gospodovem imenu in v Njegovem Duhu!«
4 V velikem gaju so se zbrali verniki, med njimi veliko ostarelih bratov in sester, in služabnik besede je že začel svoj govor. S hudournikom besed je pridigal o Bogu, ki zahteva brezpogojno vero, a nič o milosti, nič o usmiljenju, ki išče padle, in nič o žrtvi, ki jo je Bog v svojem Sinu Jezusu naklonil vsem ljudem.
5 Janez je z vso potrpežljivostjo uspel priti do govorca in ga odločno pogledal. Nenadoma je govorec umolknil. Takrat mu je Janez rekel: »V imenu Jezusa, Križanega in Vstalega, te sprašujem: Mar nimaš nobenega drugega pričevanja, da v vseh srcih povzročaš strah in trepet, in kdo te je poklical, da boš priča?«
6 Govorec mu je odgovoril: »Kdo si ti in kdo ti je dal pravico, da me motiš?; resnično, Bog te bo kaznoval z ognjenimi šibami, ker si upaš stati na poti Bogu.«
7 Janez pa je, ves miren in poln ljubezni, rekel: »Bratje in sestre, Ljubezen vas je poklicala; prišli ste, toda v vaših srcih je želja po nečem drugem kot po hrani, ki vam je bila dana v tej uri. Vašemu bratu ne bom odgovarjal, vam pa bom resničen brat in služabnik Odrešenika, ki nas je vse tako neizmerno ljubil in zaradi našega zveličanja ni prizanašal samemu sebi, da bi nas odkupil s Svojo krvjo na križu. Želim vam prinesti sporočilo o tem Jezusu in pričevati o Njegovem življenju. Povejte mi tole: Mar nimate bolnikov, zakaj jih niste privedli zvečer, to bi bilo povsem v skladu z Njegovo ljubeznijo?«
8 »Nismo si upali tega storiti, dragi prijatelj in brat, ker naš brat pravi, da je bolezen posledica nevere.«
9 Janez: »Otročiči, pojdite in pripeljite svoje bolnike; Učenik ni delal drugače, najprej so morala srca postati svobodna, radostna in rešena vseh skrbi, nato pa nam je dal Svojo Besedo in to je bila prava hrana za naše duše. Zato pojdite, čakam vas.«
10 Približno polovica jih je veselo odšla po svoje bolnike; medtem pa se je Janez obrnil k bratu in rekel: »Z veseljem bom popravil to, kar si ti zanemaril, vendar si zapomni: S temi svojimi sovražnimi mislimi ne moreš motiti dela Jezusove ljubezni po meni. Pravim ti, ponižaj se in odstrani iz sebe to, kar ovira Božje življenje.«

11 Takrat je iz njegovih ust pridrvel hudournik besed; Janezu je prepovedal reči kar koli več in dejal: »Nisem te poklical in rad bi videl, kdo se mi bo uprl. V meni je Kristus in temu, kar ta Kristus govori v meni, je treba verjeti.«
12 »Molči, ti zmotni duh,« je rekel Janez, »in ne delaj več zmede v tistih srcih, ki iščejo in hrepenijo. Umakni se v tišini, da ne pridejo nadte nadloge, ki si jih obljubljal vsem tistim, ki ne verjamejo vate.«
13 Mož je postajal vse bolj vznemirjen in je s kričanjem želel uveljaviti svojo pravico, Janez pa je rekel: »Toda zdaj je konec in ukazujem ti, da odideš v imenu Gospoda Jezusa, ki je Bog in Stvarnik nebes in zemlje, in da ne bi mogel več škodovati, te izročam angelu, ki me spremlja.«
14 Mož se je med divjim govorjenjem vrgel na tla – strašen prizor. Janez je rekel: »Bratje, naj se vaša srca ne ustrašijo, saj moramo tudi mi popolnoma izpolniti svoje poslanstvo v Gospodovi volji. V vsej ljubezni naj vaša srca spregovorijo za zmotnega brata in pokažejo duhovnemu bitju pravo pot!«
15 Nato se je obrnil k tistemu, ki je ležal, in rekel: »Zakaj oklevaš, če ti je po meni pokazano zveličanje? Še enkrat te prosim: zapusti tega človeka in pojdi z angelom, ki ti ga je postavila Jezusova ljubezen.«
16 »Nikoli in nikdar!« je zarjovel; nato pa je Janez videl, kako se je spremljajoči angel dotaknil brata in iz njegovih prsi je izstopilo temno bitje. Angel je bitje resno pogledal in ga izročil drugemu strežnemu duhu. Janez je rekel: »Vstani, brat; kajti to, kar ti je vladalo, ni več v tebi: toda če hočeš, hodi popolnoma po Gospodovih poteh, postani ponižen in skromen ter si nadeni pravega Kristusa in živi po Njegovi volji ljubezni!«
17 Brat se je počasi dvignil s tal, se ozrl okoli sebe in rekel: »Da, kje sem?; kaj se mi je zgodilo? Vidim toliko ljudi, pa sem vendar sam.«
18 Janez je položil roki nanj in rekel: »Gospod Jezus naj te blagoslovi in okrepi; Gospod Jezus naj te razsvetli in ti odpre oči! Amen.«
19 Nato je njegov obraz postal bolj prijazen in poiskal si je prostor. Ostali pa so bili vsi iz sebe od začudenja nad tem, kar se je dogajalo. Zdaj so se vračali tudi mnogi tisti, ki so šli po svoje bolnike; prihajalo jih je vedno več in Janez je rekel: »Počakajmo, da se vsi znova zberejo; tla so očiščena. Zdaj pa je naloga vseh nas, da pripravimo pot Gospodu, da se razodene v vsej Svoji slavi.«

2. Ozdravljenje bolnikov in prenova skupnosti

1 Zdaj so se vsi vrnili, bolniki so sedeli skupaj in Janez je na vsakega posamezno položil roke ter v molitvi rekel: »Dragi, zvesti Odrešenik Jezus, prihajam k Tebi, ki si v naši sredi, da Te prosim za bolnike, ki si tako goreče želijo zdravja. Ti sam si Pomočnik, Ti sam si nam, Svojim otrokom, dal obljubo, da nam boš uslišal prošnjo, za katero Te prosimo. Trdno verujoč v Tvojo ljubezen in moč Te prosimo, da se razodeneš vsem tukaj zbranim in jim povrneš zdravje. Sprejmi našo iskreno hvaležnost in visoko bodi hvaljeno Tvoje sveto ime zdaj in vekomaj! Amen. «
2 Bolniki, ki so jih pripeljali, so ozdraveli; vstali so in rekli: »Slava Tebi, Gospod Jezus Kristus, in srčna hvala za Tvojo pomoč, nam ubogim bolnikom. Oh, prosim, bodi nam še naprej milostljiv in daj nam, da Te od zdaj naprej prav spoznamo, saj si več kot le Odrešenik, Ti si Bog sam. Amen.«

3. Beseda, ki je meso postala

1 Janez je nato vse navzoče blagoslovil in rekel: »Bratje in sestre, v ozdravljenju vašega brata ste znova lahko izkusili milost našega Boga in Gospoda. Ta brat je brez preverjanja (1Tes 5,21) padel v zanke sovražnika življenja in postal izdajalec Večne Ljubezni. Po Gospodovi veličastno ljubezen in Njegovo milostno vodstvo pa je bil povzročitelj nesreče priveden na pravo pot. Vsi vi ste postali žrtve in verjeli ste temu, kar vam je bilo rečeno, ker v vas življenje še ni doseglo zrelosti, da bi prepoznali Gospodovega nasprotnika. Vedite, da se je sveti Bog kot resnično Življenje lahko razodel le po Besedi. Toda Beseda je postala meso in se je naselila med nami; mi pa smo smeli izkusiti Njegovo slavo – slavo, kakršno ste pravkar izkusili vsi vi. Beseda, ki je postala meso, je postala Odrešenik in Odkupitelj za vse tiste, ki verujejo vanj, ter Oče za tiste, ki kot Njegovi otroci živijo v Njegovem Duhu, želijo biti dejavni v Njegovi ljubezni in postati rešitelji svojim ubogim zablodelim bratom in sestram.
2 Toda vi, ki ste bili ozdravljeni, ste zdaj izkusili Njegovo ljubezen Odrešenika, ker ste svoje upanje položili Vanj. Ta milost vam je bila podarjena in izrazili ste željo, da bi smeli priti bližje temu Odrešeniku; od zdaj naprej naj bo On vaš Bog. Prav ste ravnali, in jaz kot Njegova priča vam pravim: Ljubite drug drugega v ljubezni, ki vas je ozdravila! Ta ljubezen je Njegovo življenje in je Božji Sin. V tem Sinu se je Bog srečal z vami, ne kot Bog, ampak kot Odrešenik in brat in nam razodel nebesa, ki so odprta za vse, ki želijo biti tako kot On prav tako Božji sinovi ter brat in sestra vsem ljudem. Ljubljeni, ta ura je sveta, kajti Gospod, naš Bog in Oče, se je znova izkazal za to, kar v resnici je. Toda to razodetje, ki ste ga vsi izkusili, vas vse tudi zavezuje, da ste varuhi te ljubezni in tega življenja, da sovražnik vsega bivanja in življenja ne bo mogel več vdreti v vašo skupnost. Prejeli ste nauke od Pavla, vašega brata, in v teh naukih ste ostali dolgo časa. Vendar nauk nikoli ne bi smel ostati le tla, po katerih se gibljete, ampak bi vas moral pripeljati v življenje, ki bo pustilo ljubezni, da vse predrami.
3 V tem življenju se življenje iz Njega razodeva vedno bolj in vas dela za otroke, sinove in brate. O, ljubite se v tej ljubezni! To vam kličem znova in znova; kajti v tej ljubezni ste v Bogu in Bog je v vas, in ne izkušate le veličastva iz Boga, ampak tudi blaženost iz svoje ljubezni, ter si krepite vero, se delate za nove ljudi in se navdate z Duhom vsega življenja iz Boga in po Njem. Tudi v tej uri se razodeva Njegov veličastni Duh ljubezni in vsem kliče: Ostanite v Meni, da bom Jaz ostal v vas. Postanite ne le verujoči, ampak tudi dejavni otroci, in Jaz kot vaš Bog in Oče bom potem lahko še veliko bolj dejaven z vami in med vami, Moja ljubezen in Moje življenje pa bosta dokončala delo, ki si ga je vaša ljubezen postavila za cilj. Tako vas blagoslavljam iz Svoje ljubezni in vam dajem mir, ki vam ga svet ne more dati. Amen.«
4 Neki brat je stopil k Janezu in rekel: »Brat, tvoja ljubezen nas je vrnila v čas, ko smo bili na začetku svoje vere. Če ne bi prišel ti, oh, kako žalostno bi postalo med nami; ljubezen bi se popolnoma ohladila in oklepali bi se Kristusa, ki je brez življenja in brez ljubezni. Ti si kot ena od Njegovih prič živel z Gospodom in Odrešenikom Jezusom, ko je bil še človek, in po tvojih besedah si izkusil veličastna dela. Ali nam, ki bi to radi vedeli, ne bi povedal kaj o Njegovem življenju – več podrobnosti o tem?«
5 »Z veseljem, moji bratje, toda kje naj začnem in kje končam? Jezus kot Sin človekov je bil največja skrivnost za vse, kot Božji Sin pa največji čudež.«
6 »Kaj misliš s tem, Sin človekov in Božji Sin? Razloži nam to bolj podrobno!«

4. Sin človekov in Božji Sin - Janez pripoveduje o izkušnji z Jezusom iz svoje mladosti

1 »Bratje, kot Sin človekov je bil v procesu nastajanje (dozorevanja) v Božjega Sina, saj je moral Jezus kot človek doseči zrelost, ki je bila potrebna za izpolnitev Njegovega poslanstva kot Božjega Sina. Ne mislite, da bi Jezus kot človeško bitje lahko tako deloval in ustvarjal, če ne bi prehodil Svoje poti do Božjega Sina. Tudi sam sem se v svoji mladosti zmotil glede Njega, ker Ga nisem mogel razumeti in nisem razumel Njegovega boja. Kasneje mi je bilo seveda vse jasno in večkrat sem se nato spraševal, zakaj sem potreboval toliko časa, da sem razumel Jezusa. Zato vam želim povedati o majhnem dogodku, ki sem ga z Njim doživel v svoji mladosti.
2 Po dolgem premoru sem Ga znova srečal in moje srce je bilo žalostno, saj Ga, kot vedno, nisem mogel razumeti; nikoli Ga namreč ni bilo mogoče prepričati, da bi sabat preživel s svojimi najdražjimi. Njegova mati Marija mi je takrat rekla: 'Janez, ti si prijatelj mojega sina; poglej, če Ga lahko prepričaš, da gre jutri z nami v sinagogo. Tukaj je zdaj star znanec iz Jeruzalema in prav bi bilo, da v domov odnese dober vtis o nas.' Obljubil sem, da bom storil, kar bom mogel, vendar mi Jezus ni pustil govoriti. Rekel je: 'Janez, ne misli, da sem trd ali samovoljen, vendar mi ni mar, da bi ta duhovnik dobil dober vtis o nas, o Meni je že dolgo obveščen, želim pa, da ta prijatelj Moje matere jutri pride k nam. Zaradi njega bom zato ostal doma, ti pa lahko greš z njimi v sinagogo.' Odgovoril sem: 'Jezus, ostal bom s Teboj in preživel sabat s Teboj kot vedno!' Toda Jezus je odgovoril: 'Janez, tokrat moraš iti v sinagogo zaradi Moje matere. Ne sprašuj, zakaj: saj Me znova ne bi razumel.' Izpolnil sem Njegovo voljo – Jezus je ostal neopazen in nihče ni vprašal po Njem. Mati Marijo sem o tem obvestila.«
3 Marija je ravno pripravila večerjo, ko je v hišo vstopil stari duhovnik. Jožef in Marija sta bila njegovega obiska zelo vesela. V tistem trenutku je prišel Jezus ter vse pozdravil s prijaznimi pogledi in besedami.
4 Nato je stari duhovnik prijel Jezusa za roko, Ga dolgo gledal in rekel: »Moj sin, zaradi tebe sem moral opraviti to dolgo pot semkaj. Ničesar ti ne očitam, saj v tvojih očeh ne vidim nič napačnega; a kako bi se veselil, če bi lahko videl v tvoje srce, kajti o tebi se veliko govori. Tvoj oče je moj prijatelj, tvoja mati mi je kakor hči, poznam pa tudi vse tvoje brate.«
5 Jezus je odgovoril: »Elija, ker si prišel v našo hišo kot pošten in zvest prijatelj, bom tudi jaz odprt do tebe. Ostani danes naš gost in izkaži čast mojim staršem ter bratom, pa boš doživel to, kar nisi doživel še nikoli dotlej.«
6 Nato so vsi pogledali Jezusa, saj je bilo prava redkost, da je povedal toliko naenkrat. Sedli smo k večerji in jo pojedli v tišini, dokler se gost ni zahvalil.
7 Ker je v Jožefovi hiši živelo še nekaj deklet, je bil Jezus vedno zadržan, toda tisti večer je rekel: »Oče Jožef, bi zaradi svojega prijatelja jutri ostal z brati v Nazaretu? Z njim se želim pogovoriti o različnih stvareh in mu dati to, po čemer hrepeni. Vse to zame nocoj ni mogoče.«
8 Jožef je rekel: »Jezus, prosiš za nekaj nenavadnega, toda zaradi Elije lahko ostanemo doma. Dela imamo dovolj, a povej mi, ali moramo biti tudi mi prisotni pri teh pogovorih?«
9 Jezus je rekel: »Oče Jožef, nič ne bi škodovalo, če bi bili vsi prisotni. Vsi bi Me začeli bolje razumeti.«
10 Elija je rekel: »Prijatelji in bratje ter ti, moj sin Jezus, nikar ne obračajte celotnega hišnega reda na glavo zaradi mene, dovolj mi bo, če nocoj ostanemo skupaj.«
11 Jožef je rekel: »Moj dobri, stari Elija, že dolgo te nisem videl in te prosim: ostani z nami do jutri zvečer!«
12 Nato so se Jezusove oči zaiskrile in stisnil je roko svojega očeta Jožefa; nato je rekel: »Elija, glede Mene te vznemirja veliko stvari, h katerim so te spodbudili tvoji bratje, ki so obrnili hrbet

templju, saj v Meni slutijo prihajajočega Mesijo.«
13 Elija: »Prav imaš, Jezus, toda kako lahko to veš? Ne vem, da bi o tem komur koli govoril, drugi pa bodo pazili, da o tem ne bodo govorili. Nihče ne bo vedel, kam se je Barnaba obrnil s svojimi brati.«
14 Jezus je rekel: »Elija, vem še več: bratje so na varnem in tempelj jih bo kmalu pozabil. Ti si ostal zaradi svojih let, vendar tudi sam ne želiš postavljati nobenih ovir na pot prihajajočemu Mesiji; zato si tukaj.«
15 Elija je rekel: »Jezus, prav si povedal, in zdaj te sprašujem: Ali si Ti 'prihajajoči Mesija' ali naj čakamo drugega? Tvoje sposobnosti dokazujejo, da bi to lahko bil, toda vse govorice okoli Tebe pravijo drugače. Čemu naj zdaj verjamem?«
16 »Niti enemu niti drugemu,« je odgovoril Jezus, »ampak prepričaj se sam, in pri tem ti bom pomagal. Res je, da je v Nazaretu, celo v naši hiši, veliko nezadovoljstvo glede Mene, toda zakaj? Ker se Nazarečani sploh ne potrudijo, da bi Me zares spoznali, in ker Me moji starši ter bratje ne razumejo. Res je tudi, da med nami pogosto primanjkuje miru, toda zakaj, Elija? Ker Večni Bog ostaja nem za njihove prošnje in mora ostati nem. «
17 Elija je rekel: »O, Jezus, kakšen jezik govoriš; zdaj te razumem, pa spet ne. Jehova bi moral in mora ostati nem? O, Jezus, to so trde besede iz tvojih ust.«
18 Jezus je rekel: »Oče Elija, če si že vnaprej pristranski do Mene, potem bova težko kaj dorekla in Bog bo potem zagotovo moral molčati tudi pred teboj. Prosim te: ostani objektiven in na tleh svobode! Poglej, poznam svoje poslanstvo in se ne oziram lažno na svoje bližnje, pa tudi ne na starše ter brate in sestre, saj moram bolj ubogati Boga, ki ga čutim in doživljam v sebi. Bi ti odstopil od ciljev, ki so ti zastavljeni, ko bi spoznal, da morajo voditi k odrešenju vseh?«
19 Elija je rekel: »Moj Jezus, nasprotno, z vsemi sredstvi bi si prizadeval doseči cilj.«
20 »No, Moj Elija,« je odgovoril Jezus: »zdaj Me boš bolje razumel. Poglej, ta cilj Mi ni le prepoznaven, ampak je vanje vžgan in nobena sila na svetu Mi ga ne bi mogla več iztrgati. Z vsakim dnem se bolj zavedam svoje naloge in bolj Mi je jasna nujnost, da se niti za en sam vdih ne odmaknem od ciljev, ki so mi zastavljeni. Sprašuješ se: 'Kako lahko temu verjamem?'«
21 Lahko bi bila tudi le domišljija, v kateri sem se izgubil; zato ti pravim: Govori z menoj in ne prikrivaj ničesar, kar govori proti meni; in tisto, kar govori meni v prid, ti bom že sam povedal.«
22 Tukaj je vmes posegla Marija: »Oče Elija, tole bo še dolga zgodba; ne misliš, da bi bilo bolje, da si odpočijemo in nadaljujemo pogovor jutri?«
23 »Kakor želiš, Marija,« je odgovoril Elija, »toda vse to je zame postalo tako pomembno, da na spanje sploh ne mislim.«
24 »Potem pa gremo počivat. Ti lahko ostaneš buden z Jezusom,« je rekla Marija in se poslovila od gosta. Poslovili so se tudi Jožef in bratje; ostal sem le jaz in nekaj sester, ki so živele v Jožefovi hiši.
25 Zdaj smo ostali sami z Jezusom. Bil je žalosten, ker so drugi imeli raje molk kot razsvetljenje, vendar je rekel: »Elija, drugi tukaj Me ne poznajo nič bolj kot ti, zato med Menoj in teboj ne bom vlekel črte. Veš za Moje rojstvo, veš za Moje sposobnosti, in to je vse; kajti ne moreš se zanesti na to, kar si slišal, če želiš spoznati resnico. Želiš videti jasno in imeti dokaze, ali je Bog, ki Me vodi in priganja, resnično Bog in ali ne lovim le utvar? Na žalost ti je težko dati dokaze, če Mi ne želiš verjeti. Dokazi o Mojih sposobnostih tukaj niso dokazi, saj gre za Boga - in kako naj bi ti Bog to dokazal? Povej si sam, kaj si želiš, da bi ti Bog storil!«
26 »Jezus,« je rekel Elija, »lahko se le strinjam s teboj, toda kako naj sploh kaj zahtevam od Boga - saj to bi pomenilo preizkušati Boga?«
27 »Sploh ne, Elija,« je odgovoril Jezus, »tvoja pravica je, da prideš resnici do dna, toda zakaj ti preroki ne zadoščajo? Saj Bog danes govori natanko tako, kot je nekoč, in bo tako delal tudi v

prihodnje!«
28 »Jezus, Jezus, Ti me stiskaš v kot, saj si v prednosti,« je odgovoril Elija, toda Jezus je rekel: »Ne, oče Elija, razumi Me pravilno: Ti iščeš resnico in Jaz sem Resnica. Ker sem postal Resnica, se ne bojim nobene kritike in nobenega nasprotovanja, saj ne poznam nobenega, le nevedneže. Ti si še vedno neveden; zato je Moja naloga, da te naredim vednega, in zato poslušaj: Božji Duh, ki prebiva v Meni, je v Meni postal že neustavljivo močan in nenehno se borim, da bi postal popolnoma eno z večnim Božjim Duhom. Le redki okoli Mene vedo za Moj boj. Ne prejemam nobene podpore, saj Nisem razumljen, in Bog Me mora ločiti, kajti delo – ki ga hočem in moram dokončati – ne sme biti spodbujeno iz Božje vsemogočnosti. Vse mora biti Moje lastno delo in vso moč moram črpati iz Svoje ljubezni do Boga in človeka. Lahko pa si predstavljaš, da tudi sovražnik življenja stori tisto, kar je za to potrebno. S temi nekaj besedami sem ti Jaz pravzaprav povedal vse, saj poznaš Božjo besedo in danes lahko veliko vzameš iz Božje besede. Kakšno korist imajo ljudje od dokazov? Ne verjamejo, ampak mislijo, da delujem v ligi s hudobcem. Zdaj pa mi povej, ali si Me razumel?«
29 Elija je rekel: »Jezus, kako naj vse to razumem; vse skupaj je tako pretresljivo? Ko Ti pogledam v oči, Ti moram reči: Jezus, Ti si prihajajoči Mesija, ki ga čakamo; če pa naj verjamem Tvojim besedam, obstaja še nekaj drugega, kar deluje še močneje, namreč to, da želiš postati eno z Bogom. Kako naj razumem, da se želiš boriti, dokler ne boš eno z Bogom, ti v Bogu in Bog v tebi, ali to želiš reči?«
30 »Da, prav to želim reči,« je bil odgovor, »in ali misliš, da bo to mogoče?«
31 Elija je rekel: »Jezus, ne morem reči ne, ker poznaš Boga bistveno bolje kot jaz, in zato Te zdaj lahko razumem, da se ne moreš ozirati na nikogar, dokler ne dosežeš Svojega cilja.«
32 »Elija, hvala ti, in zdaj si Mi dal priložnost, da služim tebi in tvojim; toda obljubiti moraš, da boš molčal pred vsemi, dokler ne pride ura, ko Mi ne bo več treba nikogar upoštevati.« Jezus nas je nato vse pogladil po glavi in rekel: »Zdaj pa vam bom pustil pogledati v Moj svet; popolnoma čisti ste in lahko Me vprašate, če vam kaj ni jasno.«
33 Nato so stene izginile in znašli smo se na visoki gori. Pod našimi nogami je bilo zelo veliko mesto. Skozi sredino je tekla reka in delila mesto. Ena polovica je ležala v dolini, druga pa se je dvigala na planoto in je bilo nepredstavljive velikosti. V nižini se je gibalo nešteto ljudi, ulice so bile polne bivališč in strehe so kazale isto sliko: povsod mrgoli ljudi. Od blizu so bili ljudje videti bedno, izpiti, izrojeni in umazani; skoraj niso imeli oblačil, iz stanovanj pa so tekale vse mogoče ogabne živali, kot so podgane, miši, psi in mačke, pa tudi kače v velikem številu. Zdelo se je, da ljudje te navlake sploh ne vidijo; kajti ni bilo videti, da bi se bali priti v stik z njimi. Kakšno delo je bilo opravljeno, se še ni videlo, saj se je dan šele danil in sončnega vzhoda še ni bilo opaziti.
34 Na drugi strani reke so bile speljane ceste, ki so vodile na višave, a žal niso bile široke, tako da bi voz skoznje peljal le s težavo. Tudi te ulice so bile pozidane, gradnja pa je bila takšna, da bi človek lahko pomislil, da gre le za eno samo veliko zgradbo. Po strehah se je gibalo veliko ljudi, vsi dobro oblečeni in tudi zelo čedni. V nasprotju z nižino je bila gora svetla in obsijana s soncem, ki pa ga še ni bilo videti. Ljudje so se gibali z živahnostjo, ki je bila v opaznem nasprotju s tistimi v globini. Višje ko je šlo, bolj lepo je postajalo in najrazličnejša drevesa ter rastline so krasile celotno sliko. Na višavah so se pojavile mogočne sijoče zgradbe. V sredini je nad vsemi poslopji kraljeval tempelj ali grad. Ta zgradba je imela za streho veliko kupol, ki so morale biti glede na lesk prekrite z zlatom. Reka je tekla mirno, na njej sploh ni bilo videti življenja; oba dela mesta sta bila popolnoma ločena. V sredini reke je stalo sedem stebrov, ki so nekoč podpirali most, ki pa je bil zdaj uničen.
35 Jezus je rekel: »Pojdite z Menoj, Jaz vas bom vodil; za boljše razumevanje boste vse videli sami.«

36 (Janez) Počutil sem se tako svobodnega, tako ločenega od vsega zemeljskega, pa vendar smo se s prijetno gotovostjo in hitrostjo premikali z gore v globino ter šli skozi umazano mesto, pri čemer je Jezus hodil pred nami. Zdelo se je, da se ljudje za nas sploh ne menijo, mi pa smo opazovali, kaj leži ob poti. Medtem se je že zdanilo in videli smo, kako so ljudje zaposleni s trgovanjem in posli. Tu in tam so gradili hiše, saj so bile mnoge propadle; skratka, razmere, ki smo jih videli, so bile obžalovanja vredne. Ljudje so kričali drug na drugega in zdaj smo lahko videl njihove obraze, popačene od skrbi, prepira in nezadovoljstva ter od pregrehe – resnično podoba bede in greha.
37 Nato smo prišli do reke; njeni valovi so se premikali povsem gladko in tam, kjer so stali stebri, je čakal čoln s čolnarjem, da nas povabi vanj. Hitro smo se vkrcali in prvi, ki je stopil na drugi breg, je bil Jezus, ki je vsakemu ponudil roko, ko smo izstopali; nato smo šli po ulicah, ki so vodile navzgor. Kakšno nasprotje: čiste ulice in čisti ljudje, ki so nas videli in nas prijazno pozdravili. Pot je šla višje in višje in okoli nas, pa tudi v nas, je postajalo vse svetleje. Svojo svobodo smo občutili kot blaženost in Jezus je bil videti kot pomlajen, saj se mu je obraz svetil od veselja in sreče. Nadaljevali smo pot naprej in naprej ter bili tako vzhičeni, da je vsak korak postal obnovljena blaženost. Strmeli smo in z veseljem smo si ogledovali veličastne zgradbe, nato pa smo prišli do gradu s svetlečimi kupolami. Lahko smo se ozrli povsod naokoli, vendar nismo vstopili, ker so bile pri vratih straže z resnimi obrazi. Dolgo smo se zadržali pri gradu ter v vrtovih in drevoredih, ki so ga obdajali in ki je tam stal v veličastvu, za katerega nimam besed.
38 Zdaj smo nadaljevali pot in si ogledovali dela ljudi, ki so ga prav tako opravljali na miren način. Trgovine so bile preproste, prodajalci pa čisti in urejeno oblečeni – podoba, ki je dihala mir. Hodili smo naprej, dokler se nam oči niso utrudile od vse te blaženosti; nato smo se spet spustili navzdol in se z istim čolnom prepeljali nazaj čez reko. Spet smo se povzpeli na goro, a po drugi poti, in ko smo dosegli vrh, smo slišali Jezusa reči: »Zdaj naj bo dovolj« – in znašli smo se nazaj v izbi Jožefove hiše.
39 Jezus je rekel: »Elija, zdaj sem ti dal kratek vpogled v Svoje srce in te sprašujem, ali si lahko predstavljaš, kaj poskušam povedati tebi in (vsem) vam?«
40 Elija je odgovoril: »Jezus, bile so lepe sanje – in vendar ne sanje; toda sam si tega ne znam razložiti.«
41 Jezus je rekel: »Elija, pošten si, a Moj Janez ti lahko razloži, kaj si videl, saj je z Menoj že pogosto doživel takšne podobe.« Pokimal mi je in rekel sem: »Jezus, danes je bilo veličastno, razen podob v ravnini. S Tvojo pomočjo bom razložil, kar najdem v sebi. Mesto predstavlja človeštvo. Tisti v globini so ljudje današnjega časa, tisti na višavah pa so odrešeni ljudje. Most je povezoval mesto, tako kot so ljudje še danes povezani z nebesi. Kdo je uničil most, presega našo vednost, in Ti kot prihajajoči Božji Sin – ko boš ponovno dosegel Svojo enost z Bogom – želiš ta most obnoviti.«
42 »Sedem stebrov predstavlja sedem Božjih lastnosti in Tvoje zedinjenje z Božjim Duhom temelji na teh lastnostnih, ki bodo takrat v Tebi v vsej polnosti. Takrat bo ta most spet vez, ki bo povezovala nebesa in Zemljo, ali z drugimi besedami: ljudje se bodo takrat spet lahko pomikali navzgor po poteh, ki jih boš Ti zanje znova naredil prehodne. Ljudje v globini razodevajo svoje stanje v svojem videzu in v svojem delovanju ter s tem nizek nivo svoje človečnosti. Ljudje na višini pa razodevajo zadovoljstvo in visoko stopnjo ljubezni do ljudi; kajti tudi sam sem med njimi izkusil blaženost in srečo. Tukaj si nam želel pokazati, kam želiš ljudi znova pripeljati, in zato ne pustiš nikomur, pa naj bo to kdorkoli, da bi vplival nate v Tvojem namenu.«
43 Jezus je ob mojih besedah rekel: »Janez, dobro ti je uspelo« – in – »Elija, Me zdaj lahko razumeš?«
44 Elija je rekel: »Jezus, da bi Te popolnoma razumel, zame še ni mogoče; toda zdaj razumem

Barnabo, da ne želi imeti nič več opraviti s templjem, in zdaj se bom tudi sam odtrgal od templja. V Tebi se bo vstal Mesija in Odrešenik za človeštvu, toda ljudje Ti bodo to še vedno povzročali težave.«
45 Jezus se je nasmehnil in rekel: »O, težko ali ne, to ni pomembno; kajti tisto težko je predvsem zedinjenje z Bogom, in dokler to ne uspe, je tu boj, boj in znova boj; kajti to, kar ste doživeli v tej sveti uri, so bili procesi v Mojem svetu in v njem ste doživeli še tisti boljši del. Naj bo zdaj dovolj za danes, zdaj pa si želimo iti počivat, vsaj kar se tiče telesa; za dušo ni počitka, najprej mora biti Duh tako živ, da ima nad njo vrhovno oblast.« Zgodaj zjutraj so bili vsi v Jožefovi hiši budni, le stari Elija je bil še v svoji sobi; jaz pa nisem mogel več ostati, saj mi je oče naročil, naj grem domov. Poslovil sem se v veselju.
46 Zdaj sem vam opisal dogodek našega večnega Očeta in Odrešenika iz časa, ko je bil še bojeviti sin človekov.
47 Drugi so rekli: »Brat Janez, seveda ima tisti, ki je lahko doživel Jezusa tako kot ti, veliko prednost pred nami. Zdaj tudi vidimo, kako nujno je, da imamo pravo razumevanje in vednost o Jezusu, Odrešeniku in Božjem Sinu. Zdaj tebe razumemo veliko bolje kot Pavla, ki je znova in znova zahteval brezpogojno vero – medtem ko pri tebi vse kliče po ljubezni!«
48 Janez: »Bratje, samo ljubezen dela našo vero pravo vero, kajti ljubezen ustvarja moči ter duha požrtvovalnosti in premagovanja, ki je popolna predanost. Kdor živi v tej ljubezni, je prežet z Duhom odrešitve in postane Božji sin, tako kot je Jezus postal Božji sin. Zato, otročiči, ljubite drug drugega – ljubite – ljubite drug drugega; takrat je Oče med vami in z vami in nihče ne bo pogrešal našega Odrešenika in Učenika Jezusa. Zdaj pojdite domov v miru in Njegova ljubezen nas bo kmalu znova združila. Bodite blagoslovljeni kot Njegovi otroci in naj vaša ljubezen postane blagoslov za druge! Amen.«
49 Janez je ostal v Izmiru še nekaj dni, pred odhodom pa je še enkrat obiskal Navzikla in ga uspel popolnoma pridobiti za brata.

5. Janez v Pergamonu

1 Poln veselja se je poslovil od vseh svojih dragih in z nekaterimi brati odpotoval v Pergamon, kjer pa ni bil ravno lepo sprejet, saj so tudi tukaj močno vzklila semena sovražnika. V domu vdove po imenu Helena, ki je imela veliko hišo, je bil toplo sprejet, prav tako pa tudi bratje, ki so ga spremljali in so jo že poznali. Janez je takoj začutil, da skupnost veliko bolj verjame novim krivim veram kot pa njemu, zato je povprašal po bolnikih v skupnosti. Povedali so mu, da jih je veliko, a da je Jezusova moč oslabela in da ni ostal noben zdravilec več. Tamkajšnji duhovnik, dober, a preveč mehak mož, ni zmogel zavrniti vseh zmot v Gospodovi moči, kot bi bilo to potrebno, zato je prosil Janeza, naj ga močno podpre. Janez je rekel: »Brat, zato sem prišel k tebi: Samo s krstom in z vero v krst ne ustvariš življenja iz Boga, ampak šele takrat, ko te Gospodov Duh vodi in priganja ter ti ravnaš v skladu s tem. Ker pa je skupnost še precej zadržana, daj privesti vse bolne sem, in naša sestra Helena nam bo vedno pripravljena služiti - nam in bolnikom.«
2 Duhovnik je z veseljem storil to, kar mu je Janez goreče svetoval, in novica, da je prišel apostol, ki bo ozdravljal bolnike, se je kot blisk razširila po Pergamonu. Niso prišli le bolni, ampak tudi radovedneži in tisti, ki so Jezusove nauke razlagali tako, kot se jim je zdelo primerno.
3 Že naslednji dan se jih je zbralo na stotine in duhovnik Marko je bil v zadregi. Šel je k Janezu in rekel: »Janez, nikoli si nisem mislil, da je v Pergamonu toliko trpljenja in žalosti, ali boš zmogel ozdraviti vse te bolnike?«
4 »Ne bom jih ozdravil jaz, ampak ti, brat Marko. Kako naj se sicer manifestira Jezusova moč, če

ne najbolje v služabniku Njegove ljubezni in Njegove Besede, to pa si na tem mestu ti. Nisem prišel, da bi te spodrinil, ampak da te okrepim in znova uredim skupnosti, ki jih zaradi svoje mehkobe nisi mogel obdržati. Pridi, da nate položimo roke; naš Učenik Jezus ter večni Gospod in Bog naj te blagoslovi in napolni s Svojo močjo in krepkostjo! Amen. Zdaj pa verjemi trdno kot skala in nikoli si ne pusti odvzeti te moči! Naš Jezus je še vedno isti veličastni in milostni Odrešenik in bo tak ostal zavekomaj. Zdaj pa pusti svoji ljubezni delovati in stopi k blagoslovljenemu delu! Amen.«
5 Bratje, ki so spremljali Janeza, so poskrbeli, da so imeli vsi bolniki na dvorišču dovolj prostora, in so upali, da jih bo Janez ozdravil. Kako zelo pa so bili presenečeni, ko je stari Marko, ki je bil vedno tako šibek, s tolikšno močjo in gotovostjo polagal roke na vse njih, jim namenjal same prijazne besede tolažbe ter opore in jih prosil, naj vsi verujejo v Jezusa, čudovitega Odrešenika.
6 Mnogi radovedneži so bili razočarani, ker je Janez ostal tiho; vsi so pričakovali čudež ali znamenje, a je ostal tiho.
7 Bilo je že krepko čez poldne in pritok bolnikov se je še kar nadaljeval, ko je Janez rekel: »Bratje, vidite, kako je Marko na vse vas položil roke in kako ste bili vsi ozdravljeni; zdaj pa se vsi vi, ki ste pravkar prišli, v miru in redu usedite na dvorišču. Mi pa bomo za kratko uro odšli v hišo in se nekoliko okrepčali. Vsi tisti, ki so bili ozdravljeni, naj prav tako pridejo v hišo, da bodo tudi oni na novo prejeli posvečenje. V njihovih srcih in mislih je še vedno veliko zmot; ne bi bilo dobro, če bi jih odpustili kar takšne.«
8 Bratje so storili po Janezovi volji in vsi so z veseljem ugodili njegovi prošnji.
9 Z nekaj sadja in dobrim kruhom je Helena razveselila ozdravljene; za brate pa je pripravila slasten obrok. Takrat je med ozdravljenimi izbruhnilo resnično veselje in Janez je rekel: »Moji dragi prijatelji, sestre in bratje, po veličastnem vodstvu našega Gospoda in Učenika Jezusa, našega svetega Očeta in Boga, mi je bilo dano priti k vam. Na žalost so zaradi napačnih zaznav in predstav darovi milosti iz Jezusove moči močno izgubili na vrednosti in Večna Ljubezen je morala opazovati, kako se veličastni dar Njegove ljubezni in milosti vedno bolj degradira. Moč iz Njega je upadla in padli ste v žalost, skrbi ter trpljenje, vaša molitev pa je postala prešibka, ker vaša vera v pravega Odrešenika in Boga ni bila več takšna, kot je pogoj za to, da milost lahko živo doživite. Zdaj ste znova ozdravljeni, ker je v bratu Marku novo, veličastno življenje iz Boga spet prosto vseh ovir, in zdaj vas prosim: osvobodite se tudi vseh zmot, ki jih je v vas zasadil lažni ego-duh.
10 Naš veličastni Jezus, Odrešenik in Bog, je ostal isti, kot ga je razodel vaš brat Pavel, in moč iz Njega je ostala natanko ista, le vi kot posode Njegove ljubezni, moči in življenja niste ostali isti. Danes se naš veličastni Jezus v meni obrača na vas, da vam pove, da vas nikoli ni nehal ljubiti in vas je vedno imel za svoje otročiče, in danes vam je dal dokaz Svoje ljubezni in zvestobe. Bodite hvaležni in postanite znova Njegovi otroci! Naj bo le medsebojna ljubezen tista vez med vami: tako boste Gospodu izkazali pravo čast in najlepšo hvaležnost. Hvaležnosti iz vaših ust se bo z veseljem odpovedal, hrepeni pa po hvaležnosti iz vašega srca, saj se ta rodi iz ljubezni in vi takrat razodevate Božjega Duha, ki vam je dan kot večni dar.
11 Naš večni Bog ima le eno hrepenenje: videti vas resnično srečne kot Svoje otroke, vendar tega ne more in ne sme storiti iz Svojega vsemogočnega Duha, ampak le iz Svoje ljubezni, in to je dokazal kot Jezus, kot Sin človekov in Božji Sin na Golgoti. Nikoli več se ne pustite zavesti in voditi zablodi, da vas samo vera dela srečne in blažene. Vera postane prava vera šele takrat, ko jo prežame Duh ljubezni in zaupanja; takrat vera postane razodeta moč v vas. Zato sprejmite Njegov blagoslov in svojo pot pojdite kot blagoslovljeni, da bo svet spoznal, da ste Njegovi otroci. Ostanite združeni, združeni, združeni v ljubezni: takrat boste po ljubezni doživeli še večje dokaze milosti. Le v skladu s stopnjo vaše ljubezni vam lahko Gospod podeli darove ter vas naredi blažene za čas in večnost. Amen.«

12 Takrat je Helena rekla: »Janez, o, kakšno milost mi je bilo dano znova doživeti; kajti med tvojim govorom mi je bilo dano videti našega Odrešenika Jezusa. O Oče in ljubljeni Jezus, kako naj se Ti zahvalim, da si me znova naredil vredno, da Te vidim. O, zdaj sta vsa stiska in hrepenenje izginila; kajti zdaj se lahko mirno vrnem domov v Tvoje kraljestvo; saj so Te moje oči znova videle in moje srce Te je doživelo na novo ter veliko veličastneje kot prej.«
13 Helena se je spustila na kolena in jokala od veselja. Vsi so bili ganjeni in vsi so prav tako padli na kolena. Nato so vsi pogledali blagoslavljajočega Odrešenika in Janez je rekel: »Poglejte, kakšno ljubezen vam izkazuje naš Odrešenik! Naj vam ta ura postane živ spomin in znova in znova boste doživljali Njegovo ljubezen in milost.«
14 Počasi je podoba izginila pred njihovimi očmi; Janez je potegnil Heleno navzgor in rekel: »Helena, ostani v tej ljubezni in Odrešenik ti bo vedno tako blizu, kot si ti Njemu. Tvoja največja sreča naj ne bo videti Ga, ampak biti združena z Njim; in kolikor bo On lahko zasedal najboljše mesto v tebi, toliko bo tudi On tebi dal najboljše mesto v Svojem srcu.«
15 Medtem pa je bilo na dvorišču zelo živahno. Tam ni zavladal mir in potrpežljivost, kot si je želel Janez, ampak ravno nasprotno. Nek brat, ki je v svoji zablodi mislil, da želi prispeli apostol soditi skupnosti, je bil ogorčen, da želijo zapustiti svojega starega Boga – Pavlu to ne bi bilo všeč in – kaj sploh hoče on tukaj?
16 »Želimo ozdraveti,« so rekli nekateri, »in v hiši jih je veliko, ki jih je Marko že ozdravil.«
17 Nato se je brat porogljivo nasmehnil in rekel: »To pa bo dobro zdravje! Le zakaj Marko tega ni mogel dokončati že prej? Kdor je bolan po Gospodovi volji, mora to pač prenašati; kako more biti Marko v nasprotju z Gospodom?«
18 Takrat so umolknili in zaskrbljeno pogledovali proti hiši, kjer so se še vedno zadrževali ozdravljeni. Janez pa je rekel: »Bratje, čas je, da gremo na dvorišče. Volk je na delu. Zdaj si ti na vrsti, Marko; vendar se nikar več ne boj, saj si zdaj tudi ti videl Odrešenika in na novo doživel Njegovo ljubezen in moč. Mi pa bomo medtem ostali tukaj.«
19 Marko je stopil k bolnikom na dvorišču. Zaskrbljeno so pogledovali proti njemu. Marko jim je rekel: »Moji ljubljeni, zakaj se je vaše zaupanje spremenilo v prestrašenost? Saj ste vendar pred kratko uro doživeli Božjo slavo.«
20 Nekdo je rekel: »Marko, rečeno nam je bilo, da tvoje ozdravljanje ni pravilno; kajti človek ne sme iti proti Božji volji.«
21 Nato je Marko pogledal brata Izidorja in rekel: »Izidor, zakaj uničuješ mir in zaupanje teh ubogih in trpečih ljudi? Mar niso imeli že dovolj trpljenja? In zakaj ne prideš k meni, če se ti zdi kaj nepravilno? Mar ni Pavel rekel: 'Združite se v Jezusovi ljubezni, ki naj nam kaže pot do Gospoda?'«
22 Izidor je rekel: »Marko, kako si lahko tako ustrežljiv do tujca, ki trdi, da je apostol! Mar naša skupnost zate ni dovolj dobra? Smo ti sploh kdaj kaj postavili na pot, da zdaj daješ prednost tujcem in na lepem uničuješ naše delo? To se ne sme dogajati.«
23 Marko, poln žive ljubezni, je odgovoril: »Izidor, iz tebe govorita zavist in strah, ne pa ljubezen do mene in do Gospoda. Res je, pustili ste me pri miru in niste ovirali moje dejavnosti. Vendar bi bilo bolje, če ne bi bili vsi tako zadovoljni z mano; kajti mlačnost in lenoba sta podrli vse, kar nas je povezovalo z Gospodom. Kaj misliš, da je sploh še ostalo od Gospoda? Le še Njegova Beseda, pa še ta je izgubila moč; zato nihče več ni mogel ozdraveti in v vas se je pojavil fatalizem, ki je ubil vso vero. Toda zdaj bo spet drugače!«
24 »Ne, tako bo ostalo; kajti ne moreš odločati ti, ampak mi, in vprašanje, ali sploh smeš ostati naš služabnik, bo še razrešeno.«
25 Marko pa je z močnim glasom rekel: »Izidor, ti uporni duhovni vodja, ne upiraj se ganjenemu Duhu v meni in se čim prej najdi v Jezusu, našem Gospodu in Odrešeniku! Tvoje besede in strupene puščice so zaradi tvojega samoljubja brez moči in tvoja moč se je izničila. Vam pa, ki

zaupate v Odrešenika Jezusa in Mu verjamete, da vam bo povrnil tako želeno zdravje, pravim: Vstanite zdravi in z iskreno ljubeznijo objemite Odrešenika, ki se vam približuje po meni! Ti, čudoviti Odrešenik, pa se poveličaj na tistih, ki trpijo, v skladu z njihovo vero! Amen.«
25 Nato so bolniki ozdraveli, razen nekaterih; hvalili in slavili so Boga za to milost, drugi pa so se pritoževali. Takrat jih je Marko vprašal: »Zakaj niste zaupali v Odrešenika? Saj bi sicer tudi vi ozdraveli.«
26 Nekdo je rekel: »Spomnil sem se Izidorjevih besed,« in tudi ostali so priznali enako. Nato je Marko rekel: »Zdaj pa naj vas ozdravi Izidor, če vam je njegova beseda pomembnejša od Gospodove Besede iz mojih ust.«
27 Nato so tisti, ki so bili bolni, obkolili Izidorja in zahtevali, naj jih ozdravi. Njegov odgovor je bil le porogljiv nasmeh.
28 Toda Marko je rekel: »Izidor, nasmeh ni odgovor za hrepeneča srca; od tebe zahtevam jasen odgovor in védi: v duhu, ki ga kažeš, ni ljubezni. Poskušal sem ti prizanesti, da te ne bi izgubil, zdaj pa ljubezen do vseh narekuje, da se ti ne prizanaša več. Ali ozdravi tiste, ki verjamejo vate, ali pa boš nadoknadil tisto, kar si zamudil pri svojih bratih in sestrah! Še vedno je čas; zato se še enkrat najdi v Jezusu in vse bo v redu.«
29 V izbruhu jeze se je Izidor spravil na Marka in apostola, pri čemer sploh ni opazil, da je medtem z brati prišel Janez. Ozdravljeni so že zapustili hišo; le Helena je ostala zadaj, da bi pripravila mizo za kasnejši obrok. Zdaj pa je v sebi zaslišala opomin, ki ji je bil do takrat nedvomno tuj; toda v svojem prekipevajočem veselju se je odzvala na ganjene vzgibe svojega notranjega bitja in zaslišala: »Pojdi na dvorišče in poveličaj Mojo ljubezen!« Hitro se je odločila, stopila na dvorišče in bila priča temu, kako je Izidor sodil Marku ter razkrival vse sence, ki so ležale na njem; prav tako se ni dobro godilo niti Janezu.
30 Nato je Helena stopila do Izidorja in rekla: »Nehaj že končno s svojimi obtožbami; saj sploh ne veš, kaj vse se je zgodilo! Zapomni si, jaz sem videla Jezusa in govorila z Njim, in opomnil me je, naj Ga poveličam na dvorišču. Mar med nami nisi užival dovolj ljubezni in zaupanja, zdaj, ko nas pa končno želi pravi in veličastni Jezus znova oživiti Svojo ljubeznijo in milostjo, pa se hočeš temu upirati? Umolkni ali pa pomagaj ubogim v duhu do njihove pravice!«
31 Takrat se je Izidor pomiril; kajti od Helene je vedno užival največjo ljubezen. Nato so prišli drugi in prosili Heleno, naj nagovori Marka, da bi molil h Gospodu za njihovo ozdravitev. Toda Helena je rekla: »Ne, ne bom; zakaj pa sami ne greste h Gospodu, mar se nam ni že dovolj razodel? Odslej ne sme biti več nikakršne skrivnostnosti, saj se tudi ljubezen Gospoda in Odrešenika Jezusa ne obdaja s skrivnostnostjo, ampak nam svobodno in odkrito razodeva Svojo odrešilno ljubezen.«
32 »Helena,« je rekel eden od njih, »kako se sploh moremo obrniti na Gospoda, ko pa nam pred kratkim še ni uspelo imeti popolne vere Vanj! Ko pogledam druge, vidim tudi svojo krivdo. Pomagaj mi, sestra Helena, da bom lahko nadoknadil svojo napako in napako drugih! Ti si videla Jezusa in govorila z Njim; pojdi k Njemu, jaz pa Ga hočem in Ga bom od zdaj naprej priznaval, četudi ne ozdravim.«
33 »Misliš resno, brat?«
34 »Da, Helena, vedno si bila naš angel; v odnosu do tebe sploh ne morem govoriti drugače, kot mislim.«
35 Helena je rekla: »Brat, verjamem ti, in zdaj začenjaš poveličevati Odrešenika Jezusa celo z bolnim telesom; vi ostali pa vstanite zdravi v imenu Gospoda Jezusa Kristusa in nikoli več ne skrenite s poti, ki vodij k Njemu in k srcem drugih! Ti pa, brat, boš doživel še veliko stvari, ki te bodo neskončno osrečile. Zato bodi potrpežljiv, kajti kar Gospod stori, je dobro storjeno.
36 Vsi ostali so ozdraveli, razen enega, nato pa je Marko rekel: »Janez, zdaj sem na koncu s svojo

modrostjo; kaj torej vse to pomeni? Kaj namerava Gospod z nami, da se nam razodeva na nam nerazumljiv način? Prosim, spregovori nam, da ponovno priplavam na površje, saj so me zdaj preplavile poplave Njegove milosti in modrosti.«
37 Janez: »Marko, vse ob svojem času; z Izidorjem še nisi zaključil, ampak se obrni k njemu s sveto ljubeznijo!«
38 Marko je razumel Janeza, ponudil roko Izidorju in rekel: »Izidor, med seboj še nisva zaključila; prosim te v Gospodovem imenu: kaj nameravaš storiti? V tvojem srcu vidim kače in gade, ki se širijo in valijo novo hudobijo. Opozarjam te!
39 Še vedno imaš pričo, brat Izidor, ki se zaradi tvojega poučevanja ni mogel dvigniti do enakega zaupanja kot ostali. Izkusil si, kako je Gospod deloval preko Helene in ti v Gamalielu pripravil tožnika. Gamaliel je postal Gospodova priča, ki bo vedno obsojala tvoj lažni nauk. Toda Jezus te ni prenehal ljubiti in te čaka. Zato povej, kaj boš storil?«
40 Izidor je rekel: »Zakaj me sprašuješ? Vsem se smejim in vašega Odrešenika puščam tam, kjer je. Bog, ki mi daje moč za pričevanje, bo zagotovo še naprej podpiral moje pričevanje. «
41 Gamaliel je stopil k Izidorju in rekel: »Izidor, ne pozabi, da sem še vedno tukaj! Ali me ozdraviš, ali pa se te bom oklenil, kot se ti oklepaš svojega lažnega boga, in bom vsem razodel, kaj nam je vsem storil Bog v Jezusu. Da, v sebi čutim Božjo moč, v sebi čutim sveti dih ljubezni Njegovega Odrešenika; zato se te držim, dokler ne boš mogel več škodovati nobenemu telesu in duši.«
42 Vsi ste moje priče in tebi, Marko, ni se več treba bati, da bosta tvoja ljubezen in ponižnost označeni za šibkost. Tebi se moram zahvaliti za svojo vero; le Izidor me je s svojo modrostjo in govorništvom naučil drugačnih pojmov. Zdaj pa ljubezen Jezusa sveti kot svetla zvezda in z veseljem bom prenašal svoje trpljenje, da me bo vedno opominjalo na mojo zmoto. Izidor, veseli se moje zvestobe; to ni sovraštvo, ampak le ljubezen – kajti nekega dne te bom uspel prepričati. Z ljubeznijo te ni mogoče prepričati; poskusimo z resnostjo! Če pa me želiš pokončati s svojim sovraštvom, potem si zapomni: takrat boš postal bolj nesrečen, kot smo bili mi.«
43 Zdaj je Janez pristopil k Gamalielu in rekel: »Brat Gamaliel, veliko si si zadal, Gospod tega ne zahteva; ker pa želiš svojega zablodelega brata z vsemi sredstvi prepričati iz svobodne ljubezni, ne pozabi, da ti brez Gospoda ne more uspeti. Toda Gospod vidi tvojo ljubezen in tvoj dober namen ter ti želi priti naproti in te opremiti z močjo od zgoraj in z modrostjo iz ljubezni. Pridi sem, da nate položim roke v Gospodovem imenu in te blagoslovim!«
44 Gamaliel je pokleknil, Janez je nanj položil roke in molil: »Ti zvesti Odrešenik, Bog in Gospod ter Oče vseh svojih človeških otrok, ta brat te tukaj priznava in želi pomanjkanje svojega zaupanja vate nadoknaditi z dvojno ljubeznijo. Okrepi ga, napolni ga, da te bo imel vedno pred očmi in v svojem srcu; napolni ga s svojim Duhom, da bo postal odrešitev vseh svojih bratov! Amen.«
45 Janez ga je pritegnil k sebi in rekel: »Gamaliel, Gospod te je sprejel in ti vrača zdravje, po katerem si hrepenel; ostani v ljubezni in naj te vodi le ljubezen, da boš lahko kronal delo Njegove ljubezni!«
46 Gamaliel je bil popolnoma zmeden; nenadoma se je počutil tako dobro, da ni več čutil nobene bolečine, zato je rekel: »Ljubezen, ti najvišja Ljubezen, kot sanje se mi zdi, da sem spet brez bolečin, toda, Izidor, vseeno se veseli tega; zato te bom varoval z dvojno vnemo in ne bom počival, dokler spet ne postaneš naš stari, dobri brat Izidor.«
47 Medtem so prihajali novi bolniki in Marko je imel z njimi veliko dela, saj so drugi razglasili, da bodo vsi ozdravljeni. Obrnil se je k Janezu in rekel: »Brat, ali naj tudi pogani izkusijo Gospodove blagoslove? Tukaj ne vem povsem, kako naj ravnam.«
48 Janez je rekel: »Brat, kaj je želja tvojega srca in kakšno je stališče tvoje ljubezni?«
49 Marko odgovori: »Brat, če me vprašaš o tem, bi rad videl vse srečne in zdrave, vendar oni še

ne verujejo v Gospoda, mi pa še vedno zahtevamo vero!«
50 Janez: »Marko, potem moraš imeti dvojno vero in se z dvojno ljubeznijo lotiti blagoslovljenega dela. Ko rečem 'dvojna ljubezen', mislim na tvojo ljubezen in Gospodovo ljubezen v tebi, in v vsem boš uspel. Vendar ne eksperimentiraj, ampak verjemi, da On v tebi in ti v Njem lahko nadaljujeta Njegovo sveto delo, dokler ti Gospod ne razodene nečesa novega.«
51 Marko je dolgo gledal Janeza, nato pa je stopil med novoprišleke in rekel: »Prijatelji, kaj prosite Boga, Večnega in Svetega, da stori za vas?«
52 Eden izmed njih je odgovoril: »Prijatelj, slišali smo, da je prišel duhovnik, da bi ozdravil vse, ki so bolni, in zato smo v svoji stiski pohiteli sem ter te prosimo, če si ti ta duhovnik, da nas ozdraviš.«
53 Marko: »Prav ste slišali, dragi prijatelji; vendar vam moram najprej povedati, da je duhovnik pravega Boga res prišel, a iz svojih bogov veste, da je potrebna tudi vera. Zakaj ne greste k svojim duhovnikom ali k svojim bogovom; mar se duhovniki s svojimi bogovi ne bodo jezili na vas?«
54 Eden je rekel: »Poslušaj, z našimi bogovi je čudna stvar: ko jim prinašamo žrtve, so milostljivi in dobri, ko pa mi od njih prosimo žrtev, pa je vsega konec.«
55 Marko: »Prijatelji, če želite prejeti blagoslove pravega in živega Boga, morate tudi verovati v pravega in večnega Boga. Nisem jaz ali večni Bog tisti, ki vas želi ločiti od vaših bogov, ampak morate to storiti vi sami. Pripravljen sem vam služiti v imenu in v Duhu Gospoda in večnega Boga, ki nam je postal Odrešenik v svojem Sinu Jezusu: ne le Odrešenik pred vsemi vašimi in našimi trpljenji, ampak Odrešenik pred vso smrtjo in sodbo. Kdor veruje Vanj in ravna po Njegovem nauku, bo prišel v večno življenje in v sebi izkusil Ljubezen, ki nas, človeška bitja, dela za Njegove otroke. Če to želite, se pripravite, da vam lahko služim, in večni Bog bo blagoslovil vašo voljo!«
56 Vprašujoče so pogledali Marka, ki je žarel kot svetnik. Sklonili so glave, nato pa je Marko nanje položil roke. Z molitvijo in trdnim zaupanjem je dokončal delo in glej, vsi so bili ozdravljeni. Vendar so tisti, ki so bili ozdravljeni, ostali v spoštljivi tišini. Nato je Janez stopil prednje in rekel: »Osvobodite se strahu, kajti Bog, Resnični in Večni, vam je v svoji ljubezni in milosti razodel vso svojo slavo. Ničesar vam ne očita, niti vam ne daje zapovedi, ampak vam govori: 'V svoji ljubezni in milosti sem se ozrl na vašo stisko in vam jo odvzel; zdaj pa imam za vas prošnjo, in ta je: Ljubite drug drugega, kakor tudi Jaz ljubim vas, pa boste tudi izkusili, kakšna blaženost je v ljubezni. Samo ena resnična ljubezen je in ta prihaja od Mene. Ta ljubezen je večni dar za vas vse, in kdor želi uporabiti to Mojo ljubezen, jo lahko in sme uporabiti, kolikor hoče. Zato Me spoznajte kot resnično in Večno Ljubezen, pa bodo vsi vaši (lažni) bogovi prenehali obstajati oziroma bodo izginili iz vaših življenj in src. Vse ostalo vam bodo povedali Moji služabniki.'«
57 V tistem trenutku tišine in miru je Helena rekla: »O Odrešenik Jezus, kako veličastno si znova razodel svojo ljubezen do nas ljudi; ne moremo več molčati, ampak moramo priznati, kaj je Bog storil za nas. O Janez, ti zvesti pričevalec in služabnik Njegove Božanskosti, povej nam: Ali si v Njegovi prisotnosti sploh kdaj doživel kaj bolj veličastnega? Pogosto sem zavidala vsem tistim, ki so živeli z Njim kot s človekom, danes pa sem bolj blagoslovljena kot vi. Gotovo vam je večkrat rekel, da ne more vedno biti in ostati med vami kot človek; jaz pa sem trdno prepričana, da me ne bo nikoli zapustil, čeprav sem le uboga služabnica in še polna grehov. Toda kaj so vsi moji grehi v primerjavi z Njegovo ljubeznijo in usmiljenjem? O bratje in sestre, ne delajmo več hrupa okoli naše človeške narave, saj bo vse človeško minilo kot sneg pred Njegovim soncem ljubezni in v nas ustvarilo popolnoma novo in najvišje življenje. Čutim, kako v meni utripa drugo življenje; tako sem preplavljena z njim, da bi iz te ljubezni z radostjo lahko darovala svoje življenje.«
58 Marko in vsi ostali so bili osupli, ko so slišali to pričevanje, nato pa je rekel: »Kar si moja usta še niso upala priznati, je izpolnila naša sestra Helena; zato se ji želimo zahvaliti tudi tako, da ji

vedno ljubeče priskočimo na pomoč. Po spodbudi Duha v meni vam moram povedati: Kdor je v stiski srca, naj vedno pride k meni, ne glede na čas in uro; kdor pa v stiski svojega telesa ne ve, kam bi šel, naj gre k sestri Heleni! Njej je bilo zaupano služenje v ljubezni, ker ima večjo ljubezen. Ti, Helena, pa bodi mati in sestra nam vsem ter deli z nami to, kar si podedovala od Večne Ljubezni!«
59 Helena se je milo nasmehnila in rekla: »O, vi še vedno šibki majhni otroci, ob Očetovem srcu je prostor za vse in z veseljem vam bom služila s tem, kar sem prejela od svetega Očeta. Zdaj pa pridite v hišo, kdor je po ljubezni v vas postala Božja hiša. Kdor še naprej hrepeni po hrani za dušo, naj tiho vstopi in to pove vsem, ki želijo to slišati: Moja hiša je odslej dom ljubezni in počivališče za hrepenéča srca.«
60 Mnogi so odšli, da bi novico o svojem ozdravljenju odnesli svojim bližnjim domov, drugi so spraševali, ali se lahko vrnejo, saj je v hiši postajalo tesno, in Helena jim je z veseljem odgovorila pritrdilno. Vsi ostali so šli v hišo. Zunaj sta ostala le Izidor in Gamaliel. Tedaj je Izidor postal ogorčen in je rekel: »Zakaj ne greš s tistimi, ki imajo tako radi ljubezen?«
61 Gamaliel je rekel: »Brat, zato, da brzdam tvoje divjanje za hudiča. Kot senca ti bom sledil, zato se ne sekiraj zame, saj zate skrbim dvojno.«
62 V hiši je Helena hitro naredila prostor za množico, in ko je pogledala vse svoje goste, so bili to skoraj sami tuji obrazi. V njenem srcu je bilo veliko veselje; hitro je prinesla umivalnik in prosila, naj si vsi postrežejo.
63 Vsi so željno pričakovali, kaj jim bo razodel služabnik ljubezni, in Janez je v sebi začutil hrepenenje, ki bi osrečilo vsakogar, zato je rekel: »Sestre in bratje, tako vas kličem, ker ljubezen v meni ne pozna drugačnega načina. Danes se vidimo prvič, pa vendar je tako, kot bi že od nekdaj živeli skupaj, skupaj v Duhu, ki je vam vsem še tuj, meni pa domač, saj je to Duh našega Boga in Očeta. Ta Bog se je od nekdaj milostno razodeval po ustih svojih prerokov, nazadnje pa po svojem Sinu Kristusu Jezusu. Ta Jezus pa je postal naš brat in nam pokazal pot k Bogu, svojemu večnemu Očetu, ter se s svojo žrtvijo na Golgoti naredil za Posrednika, po katerem lahko tudi mi pridemo do Boga. Mi, kot Njegovi učenci, smo videli Njegovo slavo, slavo, o kateri naša usta ne morejo dovolj pričevati. Ta Jezus je postal Odrešenik vseh, ki verujejo Vanj, in Osvoboditelj vseh, ki želijo, tako kot On, reševati druge. Če bi vam želel razodeti vse veličastnosti, vas sploh ne bi zapustil; zato bodite zadovoljni s tem, kar vam bom oznanil danes in v prihodnjih dneh ...«
64 »Toda to je preveč za vas, ki prvič poslušate pričevanje živega Boga in ste že izkusili Njegovo ljubezen do vas. Vendar je ena stvar nujna: če mislite resno s sprejemanjem Jezusa, Odrešenika ter pravega Boga in Gospoda, se morate odpovedati svojim idolom in tudi svoje notranje bitje očistiti številnih odvisnosti, ki se postavljajo med vas in Njega. Kakor vi hrepenite po ljubezni, miru in radosti, tako tudi večni Bog hrepeni po vas. Najprej pa odnesite Božji blagoslov s seboj domov in pridite znova, ko boste mislili resno glede svojega časnega in večnega življenja. Pojdite v miru in Božja ljubezen naj bo z vami!« Tako so odšli domov blagoslovljeni. Toda ljudje so znova in znova prihajali ter spraševali po duhovniku, ki zna zdraviti, in tako je imel Marko veliko dela.
65 Hiša je zdaj postala že skoraj prazna in Janez ter bratje so imeli končno mir in čas, da so se pogovorili o mnogih stvareh. Izmed vseh je bila Helena najbolj pozorna. Tako se je približeval večer. Janez je rekel: »Helena, danes tvoj prostor ni bil dovolj velik za vse; veliko dela boš imela, da boš vsem ugodila.
66 »Janez,« je rekla Helena, »počutim se, kot da se vse tako čudovito izteka, da se mi ni treba niti najmanj obremenjevati. Konec koncev je dvorišče dovolj veliko, da sprejme vse, v hiši pa imam še nekaj bakel.«
67 Proti večeru je postalo bolj mirno in Marko se je počutil šibkega. Nikoli v življenju mu ni bilo treba toliko govoriti kot tisti dan in nikoli ni bil tako gnan od znotraj, ko je stisko drugih vzel za

svojo in vidno izkusil Gospodovo pomoč. Janez mu je rekel: »Marko, danes je bil za vse nas svet dan in zate dan veselja. Sadovi tvoje ljubezni ti bodo prinesli še veliko radosti, za nocoj pa lahko počivaš toliko bolj sladko. Vendar ostani med nami, saj je tvoje služenje ljubezni še vedno potrebno!«

6. Spreobrnitev poganskega duhovnika

1 Kot je bilo dogovorjeno, so zvečer prišli vsi bratje in sestre ter vsi tisti, ki so bili ozdravljeni. Helena je vsem naročila, naj si najdejo prostor na dvorišču, saj v hiši ni bilo dovolj prostora, in vsi so mirno storili tako, kot je bilo treba. Vendar jih je bilo vedno več, zato je Marka skrbelo, da ne bo dovolj prostora. Tedaj se je Janez nasmehnil in rekel: »Marko, več ko jih pride in bolj ko bo Bog slavljen ta večer, lažje bo tvoje služenje v prihodnosti. Vendar bodi pripravljen na najrazličnejša presenečenja, saj je tvoje današnje delo postavilo dober temelj. Zraven bosta tudi Izidor in Gamaliel; Izidor iz strahu pred Gamalielom in Gamaliel iz vneme za Izidorja.«
2 Zdaj je napočil čas. Dvorišče je bilo tako polno ljudi, da so se komaj premikali. Mnogi so stali, na sredini pa so se polegli po tleh. Pri vratih hiše je bil puščen prostor za služabnike Besede in Ljubezni. Ko so se na vratih prikazali Marko, Janez in Helena, je zavladala tišina; vsi so utihnili in se ozrli proti njim trem. Helena si je poiskala prostor med množico in se prav tako k njim ulegla na tla. Bratje so ostali v hiši in se ustavili na hodniku. Janez je blagoslovil vse navzoče z naslednjimi besedami: »Ljubljeni prijatelji, bratje in sestre, v imenu večnega in svetega Boga vam izrekam pozdrav ljubezni, miru in radosti ter vam želim pravo razumevanje in polno dojemanje tega, kar boste vsi slišali. Vem, da niste vsi verniki v naš nauk o odrešenju in osvoboditvi, vendar to za zdaj ni pomembno. Če pa bi vas lahko nekaj prosil, bi bilo tole: Vse preizkusite, dobro pa obdržite! Če kdo izmed vas v kakršnikoli zadevi ne bi bil povsem zadovoljen, lahko to tukaj vsi svobodno izrazite. Marko je in ostaja vaš služabnik, jaz pa grem naprej po Gospodovi volji.«
3 Ko je Janez utihnil, je k njemu pristopil moški in rekel: »Ne poznam te, niti ne vem, ali si ti danes popoldne ozdravil mojo ženo njene krvavitve. Ker pa je moja žena rekla, da svoje ozdravljenje dolguje živemu Bogu in da mora zdaj poskrbeti za očiščenje hiše in svojega srca od tujih bogov, se počutim dolžnega raziskati ta čudež in njene besede. Sam sem duhovnik v predmestju in če je kdo kdaj poskušal ozdraviti mojo ženo, sem bil to jaz. Bil sem tudi pri vašem duhovniku Izidorju in tam mi je bilo rečeno, da je bolezen posledica nevere in jo je treba prenašati s potrpežljivostjo, sicer bo zlo postalo še hujše. Čemu naj zdaj verjamem, kateri Bog je tisti pravi? Bog, ki vsako mlačnost kaznuje z boleznijo, ali Bog, ki zahteva ljubezen ter očiščenje srca in hiše? Glede na svoj premislek sprašujem: Kateri je pravi Bog in pred čim moram očistiti sebe in svojo hišo?«
4 Janez je rekel: »Prijatelji in bratje, vesel sem odprtosti vašega brata. Tudi od mene boste prejeli odkrit odgovor, ki ni namenjen le tistemu, ki sprašuje, ampak vsem. Jaz sem Janez, eden od učencev Gospoda in Učenika Jezusa, ki vam ga je oznanil že vaš brat Pavel. Da so v tem mestu in njegovi bližini še vedno poganski templji, ni mogoče zanikati, niti to ni vaša krivda. To, da so se v vaših krogih lahko pojavili lažni učitelji, pa se vsekakor ne bi smelo zgoditi, kajti v trenutku, ko med vas prideta razdor in prepiri, vaša moč ni več enaka. Dokaz za to je, da ste izgubili tisto najbolj veličastno: Nenehno Gospodovo prisotnost. Sledil sem spodbudi Večne Ljubezni, da bi vas vrnil v nekdanje stanje, v katerem ste sprva bili, in izkusili smo dokaze Gospodove ljubezni in milosti. Modro je bilo, da nisem jaz, ampak vaš brat Marko po Gospodovi milosti opravil to služenje. Za vas, ki poznate Gospoda in Odrešenika, so to čudeži Njegove ljubezni, za tiste, ki so še brez spoznanja Gospoda in Odrešenika Jezusa, pa so to čudeži Njegove moči in oblasti.

4 Ta Jezus je bil kot človek prijatelj in brat nam vsem ter je v svoji ljubezni služil vsem ljudem brez izjeme. Ni poznal sovražnikov, pa vendar je bil sam sovražnik za mnoge, še posebej za tempeljske oblastnike v Jeruzalemu, ki niso želeli, da bi se uveljavil Njegov nauk o ljubezni do Boga in bližnjega, ter so moč Njegove Božanskosti pripisovali zlú.
5 Dragi prijatelji, veličastnosti, ki smo jih izkusili, se ne da opisati z besedami – toda veličastnost, ki nam jo daje izkušati še danes, nas z Njim še močneje in tesneje združuje. Če zdaj prijatelj sprašuje, kateremu Bogu naj služimo, si mora vsak sam dati odgovor; kajti kdo med nami bi bil tak norec, da bi imel veličastnost za nič in bi zamenjal kruh za kamne ali celo za boga, ki – čeprav sploh ne obstaja – zahteva, da se mu ves čas prinašajo najrazličnejše žrtve. Mi smo vedno verovali v Boga Judov, toda kako daleč smo bili od pravega Boga! Šele ko nam je Jezus odprl oči in nam pokazal Boga ljubezni ter nam dal vpogled v nebesa Svoje ljubezni, takrat, dragi prijatelji, je v nas oživel pravi Bog in naučili smo se Ga prepoznavati kot Večno Ljubezen. Ljubezen je bila Njegovo življenje in to življenje je zopet prebudilo življenje v nas, in iz tega življenja zdaj tudi sam pričujem in izpovedujem Njegovo življenje. Lahko bi vas z Njegovo močjo prenesel v nebesa, vendar bi bilo to preuranjeno. Lahko bi vam dal videti, v kakšni zmoti ste bili do zdaj; vendar bi vam to vzelo ves pogum in imeli bi se za izgubljene. Vse to boste našli v sebi! Zato vam svetujem: Očistite svojo hišo in srce tujih bogov – to pomeni, raziščite v sebi, kakšna ljubezen vas še navdihuje in katerim nagnjenjem še služite! Kajti Jezus Odrešenik vam želi služiti kot Pomočnik, da v vas postane vaš Osvoboditelj kot Sin Najvišjega in vam razodene pravega Boga in Očeta.
7 Ta Jezus, ki je bil križan in vstal od mrtvih, je Življenje, in vsi, ki verujejo Vanj, bodo živeli z Njim. Tik pred Svojo smrtjo na križu pa je rekel Svojim učencem: 'Novo zapoved vam dajem, da se ljubite med seboj, kakor sem Jaz vas ljubil, da bo svet spoznal, da ste Moji učenci.' V tej zapovedi je zaobseženo tudi vse, kar nas dela za Njegove učence in tudi otroke. Ljubite se med seboj in znova pravim, ljubite se med seboj; v tej ljubezni se vam razodeva Njegova ljubezen do vas in v tej ljubezni vam je dan vsak odgovor. Zato tudi sam zaključujem svoje besede z prošnjo: Otročiči, ljubite se med seboj, kajti Očetova najbolj blagoslovljena želja je, da se vam razodene kot Oče in se prepusti vaši ljubezni. Naj se torej moje hrepenenje izpolni v vas, mir in radost naj napolnita vaše bitje, ljubezen pa naj vam omogoči izpolnitev vsakega hrepenenja.«
8 Vsi so dolgo molčali; nato je duhovnik znova vstal in rekel: »Tujec, od daleč prihajaš in razodevaš stvari, ki so tako blizu; kako naj se ti zahvalim! Še danes bom podrl oltarje svojih bogov, služil pravemu Bogu in Mu dajal slavo. Nisi govoril o nobeni žrtvi, ampak le o služenju v ljubezni. Resnično, vaš Bog nam ljudem olajša stvar, zato sem od zdaj naprej tvoj. Odloči o meni. Mojo ženo si ozdravil, ne da bi vprašal, kdo je, in tako bom tudi jaz, ne da bi spraševal, tvoj ter služil Bogu, ki se mi je razodel tako ljubeče. Vsekakor sem od tvojih bratov slišal marsikaj, kar me je spodbudilo k razmišljanju, toda ko sem spoznal razdor, ki je kot svetel plamen gorel v vaši skupnosti, sem imel raje svoje bogove, katerih duhovniki česa takega niso prenašali. Tukaj pa zdaj izkušam svobodo, ki me neposredno prevzame. Bog, Večni in Sveti, nam daje Svoje darove iz ljubezni in hrepeni po ljubezni, miru in radosti. To je zame nekaj novega in tako velikega, da se stresem pod to veličino. Bog se spušča na raven Svojih otrok – da, to je že bilo slišano – in Bog želi, da bi bili vsi rešeni smrti in sodbe, zato je privzel meso in kri v človeškem bitju. O, ljudje, to je preveč milosti! In da ste vi, pričevalci Njegovega utelešenja, sami videli Božjo slavo, je čista resnica – saj sem po vas tudi sam izkusil Njegovo slavo. Jaz in moja hiša bomo služili vašemu Bogu in vse, kar smo danes slišali, nam ne bo le vodilo, ampak tudi luč na naši življenjski poti. Moja žena je zdrava in s tem je izbrisano vse, s čimer smo grešili v svojih telesih. Kot novi ljudje stojimo pred vami in tako se jaz in moja hiša zahvaljujemo tebi, veličastni Bog. In ker si izjavil, da ti še vedno pripadamo, želim tudi jaz izjaviti, da pripadamo Bogu. Za to prosimo za moč in utrditev naše volje.«

9 Janez je pristopil k duhovniku in rekel: »Brat, milost, ljubezen in mir od Boga naj bodo s teboj zdaj in za vso večnost! Sam imaš voljo, da svoje življenje popolnoma postaviš v službo pravega in večnega Boga ter odstraniš svoje bogove. Nad tem vlada veliko veselje ne le pri Bogu, ampak v celotni skupnosti. Le eno stvar te prosim: Ne lomi ničesar čez koleno in naj znova in znova prevladuje ljubezen, ljubezen in ljubezen; kajti le v ljubezni do svojih bratov lahko vsem prineseš pravico. Vsekakor je izjemno, da je tvoja žena, ki do zdaj, kljub številnim žrtvam in molitvam, ni prejela pomoči, za katero si upal, tukaj našla pomoč, po kateri je hrepenela, ne da bi morala veliko spraševati. Toda zakaj sem naročil, naj vsi bolni pridejo sem? Ker sem v praksi uresničil v sebi željo gorečo, da se vsa beda konča, da bi se Gospodova ljubezen vedno bolj razodevala.
10 Moč za ozdravljenje bolnih je moč Jezusove ljubezni, ki je dana vsem tistim, ki imajo pravo vero in pravo voljo, vendar bi morala biti ta moč last vseh, slabi pa jo ljubezen do sveta in do samega sebe. Kaj je razlog, da ljubezen in moč v meni postajata vse močnejši? Zato, ker se Jezus, Odrešenik in Gospod, Bog in večni Oče, lahko v meni vse bolj proslavlja: To je skrivnost in bo za mnoge vedno ostala uganka. Drugi Janez, ki je oznanil Njegov prihod in Mu pripravil pot, je rekel: 'Jaz se moram manjšati, On pa rasti,' in tako je in ostaja za vse ljudi: Mi se moramo manjšati, da lahko On raste v nas, in On v svoji slavi daje to rast vsakemu otroku po milosti svoje ljubezni. On je kot človek razodel slavo in veličastje Boga; storimo enako in živeli bomo v Bogu in Bog v nas.«
11 Skupnost je bila prevzeta nad izkušnjo Janezove ljubezni. Zdaj so spoznali svojo krivdo, kako so iz Jezusa Kristusa naredili idola in kako so si na podlagi Njegove ljubezni in milosti uredili življenja v svojih zmotah, zdaj pa je bila utrta pot v svetišče ljubezni in v pravo življenje iz ljubezni in v njej.
12 Janez dolgo ni mogel ostati, saj so tudi druge skupnosti potrebovale očiščenje. V teh dneh je dobil pomočnika v na novo pridobljenem poganskem duhovniku. Spremljal ga je vsepovsod in v ponižnosti priznaval pravega Boga, ki mu je kot drag prijatelj in oče zdaj kazal poti, ki prinašajo le mir in radost.

7. Janez v Tiatiri

1 Brez slovesa od skupnosti je bil Janezov naslednji cilj Tiatira, saj mu je angel, ki ga je spremljal, razodel, da se je tudi tam ukoreninilo veliko zmot.
2 V vseh krajih, kjer se je Janez ustavil, je bilo mogoče najti sledi Pavlove ljubezni, toda življenje vere je začelo bledeti. Božja moč je upadala, manjkalo je vneme, preveč goreči ljudje pa so popolnoma rušili vero, ki je še obstajala. Grozil je nastanek novega poganstva.
3 Janez je ravnal po vzgibu ljubezni v sebi: Lajšal je trpljenje in zdravil bolne, s čimer si je kmalu pridobil srca. Nasprotniki se niso pojavili in seme ljubezni je naletelo na sprejemljiva srca. Toda v Tiatiri je bilo drugače: Tam je bila velika, trdna skupnost s svojim duhovnikom in duhovnico, ki sta bila oba izjemno močna v svojem govoru in pričevanju. Na žalost je bil Janezov prihod vnaprej napovedan in skupnost je bila že vnaprej pristranska proti njemu.
4 Sam, brez kakršnega koli spremstva, je Janez prispel v Tiatiro na dan pred sobotnim praznikom. Po angelovem navodilu ni odšel k duhovniku ali njegovi pomočnici, ampak k hišnemu gospodarju, ki je daleč zunaj mesta z ženo in številnimi otroki pravično živel od tega, kar sta mu dajala njegov vrt in sosednja njiva.
5 Hodil je ves dan in bil res utrujen. Ljubezen, ki so mu jo izkazali, ko se je ustavil, da bi si odpočil, mu je dobro dela. Po temeljitem očiščenju in okrepčilu telesa se je spet počutil dobro in kmalu so bili kočarji prevzeti od govora in miru, ki sta tekla iz njihovega gosta. S solzami v očeh so opisovali radost, ki so jo doživeli v Odrešeniku, ki so jim ga prinesli bratje, in z veseljem so storili, kar jim je

bilo svetovano. Kako razočarani pa so bili, ko so se pojavili novi bratje in začeli govoriti v drugem duhu. Vsaka beseda je bila videti kot resnica, vendar ni bilo več nobene ljubezni ali razumevanja do bližnjega. Vse je postajalo hladnejše in bolj brez ljubezni, toda beseda ali nauk sta postajala močnejša in bratje so si besedo delili med seboj.
6 Razdrobljene skupnosti so zdaj skoraj vse prevzele navade, ki so jih zahtevali pridigarji Besede, ob tem pa se je izgubilo tisto najlepše – medsebojna sloga. Kaj vse ni bilo zahtevano: vsemu, kar je bilo videti kot svet, se je bilo treba odpovedati, Odrešenik pa skoraj z besedo ni bil omenjen, in tako je še danes. Govori so bili dobri, vendar v njih ni bilo več življenja, kot je bilo nekoč. »Zato, dragi brat,« je sklenil kočar, »se zahvaljujem Gospodu, ki te je pripeljal v moj skromni dom.«
7 Janeza je ganilo hrepenenje teh preprostih ljudi po resničnem evangeliju, zato jim je bil podarjen veličasten sad in obilna milost. To noč so kočarji doživeli srečo, kakršne si prej niso niti predstavljali, in zdaj je bila pot za Odrešenika Jezusa pripravljena. Na soboto je vsa hiša odšla z Janezom na uro posvečenja. V njej tudi duhovnik ni spremenil svojega načina; skupnost je celo opozoril pred pričakovanim odposlancem, ki je bil Gospodov učenec in apostol. Janez je vse mirno poslušal; ura posvečenja se je končala celo brez blagoslova.
8 Janezu so se zasmilili ubogi v duhu; stopil je k oltarju, se priklonil pred veliko skupnostjo in rekel: »Sestre in bratje, prvič sem med vami, vendar ne morem več molčati, saj stiska vaše duše in srca žge mojo dušo. Pravite si verniki, želite biti verniki, a med vami vlada duh, ki je slabši od najtemnejšega poganstva. Kje ste pustili svojega Odrešenika Jezusa? Ali ste pozabili, da je le Jezus in zopet le Jezus postal vse vaše zveličanje in življenje, da nihče ne more priti k Svetemu Očetu kot otrok razen po Jezusu, Odrešeniku in Odkupitelju? Kako lahko dosežete božje sinovstvo, če je On, ki vam je prinesel pot in sredstva zanj, od vas zavržen? O, vi uboga, uboga srca, mar ne veste, v kakšno bedo morate priti, ko greste mimo najveličastnejšega ter Ga zavračate na način, ki zavrača luč in povišuje temo v luč?«
9 Nato je pristopil duhovnik z imenom Keran in Janezu ukazal, naj molči, ter da lahko govori šele, ko se bodo slišale pritožbe. Janez je stopil na stran in naredil prostor staremu kočarju. Slednji je s mirnimi besedami dejal: »Bratje in sestre, dobro me poznate in veste, da nisem noben zanesenjak ali ponavljavec; veste, da sem pogosto izrazil svoje hrepenenje po času, ko smo prejeli in nato izkušali evangelij Jezusove ljubezni. Kako lepi časi so bili to in ljubezen drug do drugega je bila vez, ki nas je združevala. To noč sem to ljubezen lahko znova izkusil po tem našem tujem bratu. Ne vem, od kod prihaja in kam bo šel, saj ga nisem vprašal, toda z njegovim prihodom sem doživel blaženost, ki vam je ne morem opisati, in tako sem prejel toliko veličastnega plačila v blaženosti, ker sem mu ponudil svojo hišo za svojo.
10 Bratje, ne prepirajte se zaradi tega in ne pustite, da bi našemu služečemu bratu povrnili s tem, da ste trdi do tujca, ampak pridite in sami preizkusite ter pripeljite s seboj svoje bolnike! Kajti moja hiša in vrt bosta na voljo vsem, in stojim za svojimi besedami, ko vam rečem: meni je tako, kot bi sam Gospod prišel k meni.«
11 Nato je prišla duhovnica, pogledala Janeza in rekla: »Kdo in kaj si, zakaj ne prideš k nam, saj smo mi izbrani Božji služabniki!«
12 Toda Janez ji je rekel: »Božji služabniki ste; to sem slišal, vendar ne mojega Boga, v čigar službi sem jaz. Opozorili ste pred učencem in apostolom, ki naj bi prišel, in postavili pregrado med mano in vami. Zato morate tudi vi znova odstraniti pregrado, če naj pridem k vam. Prihajam kot prijatelj in brat in ne kot sovražnik, ne zahtevam ljubezni, ampak prinašam ljubezen, vendar ne svoje, temveč ljubezen svojega Boga, iz katerega delujem in služim. Zdaj je odvisno od vseh vas, ali želite znova zavrniti Božjo ljubezen in vztrajati v svoji stari samoljubnosti. Ker pa od svojega brata niste prejeli blagoslova, vas bom blagoslovil jaz!
13 Gospod in večni Bog, ki je v Jezusu Kristusu razodel Svojo slavo, bodi z vami in Njegov sveti

mir bodi vaš!«
14 Janeza so obkrožili tisti, v katerih srcih so njegove besede odmevale, in vsem je zaklical: »Pridite k svojemu bratu, ki vas je povabil v svojo hišo in vrt; tam sem doma, tukaj še ni prostora za osrečujočo ljubezen Odrešenika.«
15 Nastal je preplah; nekateri so kričali: »Da, da, prihajamo«, drugi so spet želeli počakati, da vidijo, kaj bo iz tega, tretji pa se niso želeli spreti s svojim duhovnikom in še posebej z duhovnico. Janez pa se ni obrnil, ampak se je s svojim gostiteljem vrnil na njegov dom.
16 Še tisti dan se je Jasisova hiša napolnila. Prihajali so s potrtimi in obteženimi srci, saj se niso počutili svobodne od krivde in so tudi priznali, da so veliko krivi, ker niso imeli poguma, da bi se zoperstavili Ideji.
17 Janez pa sploh ni pomislil, da bi jim kaj očital, ampak jim je pokazal podobo ljubezni v Jezusu, ki je prišel, da bi vsem prinesel zveličanje in življenje. »Zakaj niste s seboj pripeljali svojih bolnikov?« je vprašal Janez. Povedali so mu, da je danes sobota in da se to ne spodobi, ker je prepovedano.
18 Janez je vprašal, ali je prepovedano delati dobro tudi na soboto, saj bi tisti, ki bi ozdravil bolnika ali prispeval k ozdravitvi, zagotovo storil dobro delo, in nadaljeval: »Zato vas prosim: obrnite svoja srca k resnični ljubezni in Bog je na poti k vam.«
19 Brez besed je odšla neka starejša ženska; čez približno pol ure je pripeljala svojo hčer, ki je bila navzven videti zdrava, vendar so jo občasno mučili zli duhovi. »Brat, tukaj ti prinašam svojo hčer; do zdaj je bila vsa pomoč zaman in vse moje žrtve so bile brez uspeha.«
20 Janez: »Sestra, vem; kajti tvoja hči je prebivališče temnih duhov. Da bi jo ozdravili, je potrebno več kot molitev in žrtev, saj mora za te temne duhove obstajati kraj, kjer se ozdravijo svoje lažne zmote in dobijo priložnost, da sprejmejo luč od Boga.«
21 Vsi so nerazumevajoče pogledali Janeza, saj česa takega še niso slišali, nato pa je Janez rekel: »Toda da bi vas umeril v to resnico, boste izkusili, kako si ti temni duhovi želijo dati duška. Vendar se ne bojte, kajti naša zaščita je Jezus Odrešenik.«
22 Za nekaj minut je Janez položil roke na dekličino glavo in molil, da bi delo uspelo, nato pa je iz deklice zadonel zelo tih glas: »Kdo si upa motiti naš mir ali pa se ti da prepirati z nami?«
23 Janez je rekel: »Niti ne želimo motiti vašega miru niti se ne želimo prepirati z vami, ampak vas pripraviti do tega, da končno zapustite tega ubogega človeškega otroka in premislite o iskanju boljših poti.«
24 »Kaj,« je rekel glas, »nikoli in nikdar ne bomo zapustili te koče, ki nam nudi tako čudovito zavetje!«
25 »Potem vas bomo prisilili,« je odgovoril Janez, »kajti pustiti vas v tej človeški koči bi bil propad te človeške cvetlice, vam pa s tem ne bi bilo ustreženo; zato vam svetujem, zapustite tega človeškega otroka, sicer vas bomo prisilili.«
26 Nato se iz deklice ni zasmejal le en glas, ampak več njih, in navzoče je postalo strah tega, kar prihaja, saj česa takega še niso doživeli.
27 Janez je deklici ponovno položil roke na glavo. Začelo se je sikanje in besnenje, a Janez se ni pustil motiti. Znova in znova je držal roke nad dekličino glavo, jo rotil, prosil in blagoslavljal. Nato se je deklica zgrudila in se ni več premaknila. Janez pa je še naprej držal roke nad njo; drugi so se pridružili molitvi in tako niso opazili, kako je v hišo vstopila svečenica Ideja. Ni uspela reči niti besede, saj so v tistem trenutku temne sile zapustile deklico in se oprijele Ideje, ki se jim prav tako ni upirala in je zdaj postala posoda teh duhov.
28 To je videl le Janez, nihče drug. Nato se je deklica premaknila in nekaj časa ležala na tleh, nakar jo je Janez dvignil in rekel: »Moja hči, zdaj si osvobojena duhov, ki so te mučili, toda le če se trdno prepustiš varstvu Večne Ljubezni, boš ostala svobodna in tvoje zdravje se bo kmalu

izboljšalo. Nisi več bolna, ampak le še izčrpana. Veliko časa preživi na soncu in sprejmi evangelij Odrešenika Jezusa!«
29 Prisotni so bili ganjeni, ko je deklica začela spraševati o Odrešeniku Jezusu, ali jo je Res on rešil bolezni in kaj mora sedaj storiti.
30 Janez je rekel: »Hči, ne delaj ničesar drugega, kot le bodi vesela, ker si izkusila milost ozdravljenja. Radost v tebi te bo spodbudila, da boš prinašala veselje tudi drugim, in to je služba, ki jo Odrešenik Jezus želi od tebe.«
31 »Želi?« je reklo dekle. »Saj to vendar ni mogoče? Tako velik Odrešenik mora vendarle nekaj zahtevati; kajti sicer bodo tisti, ki so ozdravljeni, zelo hitro pozabili na Njegovo željo.«
32 is »Res je, draga hči,« je odgovoril Janez, »Odrešenik Jezus ni Gospod in Učenik, ki bi zahteval, ampak ostaja tisti, ki prosi, saj ljubezen Boga, Njegovega Očeta, ne vsebuje zahtev, ampak le prošnjo. Ta ljubezen, ki smo jo zdaj vsi izkusili, je sveta Božja ljubezen, ki se je nam ljudem tako čudovito in veličastno razodela v Jezusu, Sinu človekovem. Ta Jezus je luč, ki bo razsvetlila vso temo in s svojo jasnostjo razsvetlila vse, ki hodijo po poteh, ki nam jih je pripravil, ter jim dala življenje, ki ga nobena smrt ali sodba ne more več omejiti. Vsi ste že dovolj slišali od svojega brata, da je Kristus Jezus prišel rešit vse, ki verujejo Vanj. Toda ta vera Vanj je med vami močno upadla, zaradi česar je sovražniku življenja uspelo med vas zasejati razdor in mlačnost ter celo spodkopati vero Vanj. Posledica tega je bil vdor temnih sil, ki so vas najbolj vznemirile. Ti, moja hči, si zdaj svobodna, toda vaša svečenica Ideja je postala žrtev njihove požrešnosti in hlepenja po oblasti. Brez prave vere v Odrešenika zaenkrat ni misliti na njeno ozdravitev.«
33 Jasis je rekel: »Brat, kaj nam praviš; Ideja je postala žrtev, kako to? Tukaj je Ideja; povej, Ideja, kako se počutiš, kakšna si videti?«
34 Ideja je bila primorana zapustiti hišo. Sledeč temnemu vzgibu je odhitela proti mestu. Janez je rekel: »Ne bojte se; Ideja bo znova prišla, a ne sama, veliko, veliko nižjih sil se ji bo približalo in nam še povzročilo nekaj neviht; vendar za nas ni nevarnosti, saj je Jezus med nami s svojimi angeli.«
35 Nato se je Ideja zravnala in kot bi se prebudila iz sanj, vzkliknila: »Enkrat nam je uspelo, da smo se vrinili, zdaj pa trdno držimo to, kar imamo, in dela se bomo lotili drugače kot prej.«
36 Dobro je bilo, da je Ideja odšla, saj so naenkrat mnogi prinesli svoje bolnike; Janez je na vse položil roke in vsi so ozdraveli.
37 Medtem se je že zvečerilo in nihče ni hotel domov. Ozdravljeni pa so prosili, da bi govorili z Janezom, saj je bilo to za vse kakor čudež, saj je minilo že zelo veliko časa, odkar je bil kdo ozdravljen.
38 Janez, popolnoma prežet z gorečo zahvalnostjo in ljubeznijo, je rekel: »Draga, draga srca, razumem vaše hrepenenje po besedi milosti in ljubezni, ki ste jo pravkar prejeli. Prišla bo k vam, vendar se morate najprej notranje umiriti, zato bi vas rad prosil: Pojdite danes mirno v svoje domove in bodite zadovoljni s tem, kar ste že slišali. Jezus, naš Odrešenik, je in bo vedno med nami, če bomo popolnoma oživeli v Njegovem Duhu, to pa se ne more zgoditi le z besedami, ampak se mora zgoditi z vsemi našimi dejanji. Zato si nadenite oblačilo ponižnosti in ljubezni in v vas bo oživelo marsikaj, kar še spi. Ker bo jutri prišlo še veliko bolnih ljudi, vas prosim, da ne prihajate pred večerom, ko začutite vzgib, in tako pojdite v miru svojo pot ter bodite blagoslovljeni v Jezusovi ljubezni!«
39 Mnogi so odšli, a ne vsi, želeli so si biti na jasnem glede Ideje in njenega svečenika Koerana. Janez jim je rekel: »Bratje, vse se bo razrešilo v radost in dobro voljo, toda tla so še vedno polna plevela in nesnage. Pomislite, da so se zaradi vaše lastne mlačnosti v Tiatiri lahko ukoreninile zmote za zmotami. Nič ni težje odstraniti kot vraščeno zmoto. Toda nasprotnik je izkoristil vašo lastno neprevidnost, da bi povzročil še hujšo škodo, namreč prek Ideje, ki je zdaj postala žrtev. Ne

mislite, da so to, kar govori danes in v naslednjih dneh, njene lastne besede. O ne, ampak so besede tistih, ki so jo popolnoma prevzeli – in da bi jo ozdravili, je potrebna pomoč celotne skupnosti. Slabo za vas pa je, da se vaše sosednje skupnosti popolnoma strinjajo s Koeranom in Idejo. Zato vztrajajte v priprošnji in se spominjajte tistih, ki so v zmoti, z ljubeznijo in ne z odporom, pa bo uspeh veličasten.«
40 Naslednje dni je imel Janez delo od zgodnjega jutra do pozne noči z bolniki, ki so prihajali in so jih prinašali, in do večera je Jasisova hiša postala pravo gostišče. Jozeba, njegova žena, pa tudi otroci so imeli polne roke dela, da so vsem dali nekaj hrane in pijače. To so počeli, ne da bi jih kdo prosil, kljub svojemu velikemu revščini, in poleg tega bi dali še več, če bi le imeli možnost. Pri svojem delu je bila Jozeba tako zaposlena, da sploh ni opazila, da je prišel neki Rimljan z nekaj ljudmi, niti ga ni slišala, ko jo je nagovoril. Zato se je ustrašila, ko jo je Rimljan glasno poklical in vprašal, ali je zdravilec še v hiši.
41 Šele takrat ga je pogledala in rekla: »Gospod, oprostite mi; v naglici svojega dela sem vse spregledala; kaj želite od mene?«
42 Rimljan se je nasmehnil in rekel: »Ali je zdravilec še v hiši ali moram iti naprej?« »Ne, gospod, ne hodite naprej; Janez je še tam, vendar ima še vedno delo z bolniki. Pridite, da vas odpeljem k njemu.«
43 Rimljan je ukazal svojim možem, naj počakajo zunaj hiše, in šel z Jozebo v sobo, kjer je Janez služil v svoji ljubezni. Jozeba je rekla: »Jasis, tukaj je gospod, ki je prišel obiskat Janeza, poskrbi zanj, jaz imam delo.«
44 Jasis se je priklonil Rimljanu, toda ta je že zagledal Janeza in stopil proti njemu. Janez ga je zagledal in ga privil k svojemu srcu. »Moj brat, da te zopet vidim,« je rekel in ga še enkrat stisnil k prsim. »Janez, moj brat,« je rekel Rimljan, »slišal sem o nekom, ki ozdravlja bolnike v Jezusovem imenu, in potem me je močno potegnilo k tebi; mislil sem, da si še v Jeruzalemu.«
45 »Jeruzalema ni več, moj Julij; Gospod mi je to razodel pred nekaj dnevi, Učenikove besede so se dobesedno uresničile. Toda prosim te, ostani tukaj nekaj dni.«
46 Rimljan je rekel: »Janez, če me prosiš, bom ostal; kajti za tvojo prošnjo Učenik čaka s posebno milostjo, zdaj pa mi najprej dovoli, da poskrbim za svoje ljudi.
47 Znova je šel z Jasisom ven in ukazal svojim možem, naj vse odnesejo v gostišče in se nato vrnejo. Julij se je z Jasisom pogovarjal o različnih stvareh, saj je opazil veliko revščino v hiši, nato pa je rekel enemu od svojih mož: »Priskrbi dovolj hrane za nas in poskrbi, da bodo vsi obiskovalci v tej hiši prav tako dobili hrano in pijačo, dokler bo brat Janez tukaj!«
48 Janez je imel zdaj mir, da se pogovori z Julijem, toda drugi so bili precej nesproščeni, ker so se spotikali ob Rimljanovo osebnost. Nato jih je Julij vprašal: »Zakaj ste nesproščeni in me imate za tujca? Mar nisem vaš brat po Jezusovi ljubezni?«
49 Janez je rekel: »Brat, razlog za njihovo nesproščenost je nekaj drugega: lažni duh je dobil prostor v njihovem srcu. Od včeraj mi je dovoljeno upravljati s to nesrečo in šele ko bosta vsa stiska in skrb pregnani, se bo slava našega Učenika in Očeta postopoma pokazala v pravi podobi. Toda povej, kako se je godilo tebi; tvoj sem do večera.«
50 Večer je prinesel polno hišo; vsi so prišli polni radosti in toliko jih je moralo iti na dvorišče, a celo tam so lahko slišali Janeza. Med prispelimi je bil tudi Koeran; bil je potrt, ker ni vedel, kaj storiti z Idejo, a si ni upal ničesar reči, saj so mu drugi povedali vse, Ideja se je spremenila. Počutil se je krivega.
51 Janez je pogledal vse obiskovalce, nato pa prevzel besedo in rekel: »Bratje, sestre in otročiči, vaš prihod je prava radost za moje srce, saj v vas vidim hrepenenje, da bi znova prišli v resnično skupnost z Ljubljenim. Prav imate, da to počnete, saj je vaše hrepenenje tudi Gospodovo hrepenenje in On želi, da Ga vsi razumejo, da bi lahko vsakogar osrečil s Svojo ljubeznijo. Včeraj

in danes je iz vaše stiske storil to, kar je bilo potrebno za Njegovo srce, toda v Svoji ljubezni vam želi služiti na popolnoma drugačen način in vas želi osrečiti iz Duha Svoje odrešenjske Odrešenikove ljubezni.
52 Bratje, razumite moje besede, kot vam jih govorim, in ne mislite, da vas želim znova pridobiti v istem duhu, kot vam ga je prinesel brat Pavel. V mojih besedah je nekaj drugega, kajti Jezus, moj Odrešenik, je za vedno postal tudi moj Oče, in tako vam kot brat pravim, da gre pri vas za več kot le za vero. Gre za Odrešenika Jezusa, ki želi delovati v vas, trajno, za vedno med vami. Ne bi smeli več biti sirote, ampak vam želi kot Božji sin in brat za vedno razodevati luč, ljubezen in življenje. Prav tako kot smo mi, kot Njegove priče in bratje, izkusili Njegovo presežno slavo, bi morali tudi vi izkusiti Njegovo slavo in spoznati, kako Bog ljubi in osrečuje Svoje lastne. Vera je potrebna, toda kaj pomaga vera brez zaupanja in ljubezni? Ker sta bila to dva vogalna kamna pri Gospodu, bi morala biti tudi pri Njegovih otrocih; poleg tega pa je tu še ponižnost, iz katere rastejo vse moči, in vse moči bi morale biti uporabljene v pravem duhu.
53 Gospoda je bolelo, kako se vedno bolj izgubljate. Na svojih bolnikih ste izkusili, kako močno ste pogrešali Odrešenika, in danes vam po meni znova ponuja Svojo ljubezen. Toda povem vam naprej, da Gospodu ni le do tega, da bi ponovno gledali Nanj kot verniki. Povem vam tudi, da Gospodu ni le do tega, da bi ponovno gledali Nanj kot verniki in spreobrnjenci, ampak da znova vstanete v Njegovem Duhu in resnično postanete Njegovi otroci. Kot Njegovi otroci in otroci vašega dragega Očeta pomislite, kakšna blaženost bo izšla iz tega za vas in tudi Zanj. Naš večni Bog želi zdaj biti popolnoma Oče in vse razodeti Svojim otrokom, dokler se v vas ne razpre nebo, ki ne zaostaja za vsemi ustvarjenimi nebesi.
54 Moji bratje in sestre, še vedno se ne zavedate, kako velik dar je Večna ljubezen v Jezusu dala vsem ljudem. Zapisano je že: Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril; toda ko pogledate, kaj je človek naredil iz sebe, mar vas ne obide potrtost? In kakšna radost je zdaj: Jezus, Božji Sin, je postal človek in nam prinaša nazaj tisto, kar je bilo izgubljeno, in še večje stvari! Prinaša nam sinovstvo in nas dela za dediče Svojega kraljestva in Svoje slave, slave, za katero Njegovi ustvarjeni angeli nimajo besed, kaj šele mi ljudje.
55 Oče lahko zdaj vse to razodene Svojim otrokom, vendar ne navzven v svetu, temveč navznoter v svetu, ki si ga Božji otrok lahko zgradi sam po pojmih ljubezni in spoznanja iz Boga, našega večnega Očeta. Toda zdaj moram molčati, kajti zaenkrat še ne morete prenesti tega preobilja; ko pa vas bo prevzel Njegov Duh ljubezni in življenja, takrat – takrat bo nastopila ura, ko bosta nebo in zemlja v vas postala eno, in vse v vas in okoli vas bo dihalo ljubezen, življenje pa bo zmagalo nad vsem, kar se imenuje smrt in sodba.«
56 Tiho in z notranjim drhtenjem od sreče so vsi gledali Janeza, ki jim je dal tako veličastne obljube. Toda Koeran je glasno rekel: »V naši skupnosti ni mesta za takšno zdraharjenje in vse tvoje besede imam za neizrečene. Kaj pomeni vse to, mar želiš motiti naš mir? Ideja ni več ista, ti sam si ji zmedel um.«
57 Nato je Julij vstal in rekel: »Moj brat Janez, dovoli mi, da dam pravi odgovor temu motilcu!«
58 Janez je le prikimal in Julij se je obrnil k zdraharju: »Po imenu sem ti morda tujec, vendar se počutim eno z vami, razen s teboj, ki si dovoljuješ žaliti našega brata, našega ljubljenega služabnika ljubezni. Praviš, da v vaši skupnosti ni mesta za takšno zdraharjenje, jaz pa ti pravim: zate ni več mesta v tej skupnosti. Mar nisi slišal, ko je brat rekel: V Jezusu se vam znova ponuja Očetova ljubezen in kot Božji osebki bi se morali imeti za dediče Njegovega kraljestva, povej: Kaj lahko prineseš boljšega kot življenje iz ljubezni in ljubezen iz življenja? Našega brata obtožuješ, da je Idejo – kdo je sploh Ideja? – spravil iz tira. Zapomni si, ti mrtvi in temni človek: kdor je v pravem redu, se ga ne da več spraviti v nered, in za Idejo zdaj ti nosiš odgovornost, ker si jo naredil takšno, kakršna je zdaj.«

59 Koeran je hotel planiti in je zavpil na Julija, naj umolkne, toda Julij je nadaljeval: »Človek, zapomni si, jaz sem še vedno tvoj prijatelj in želim, da se spreobrneš; če pa mi pokažeš svoje sovraštvo, potem imam dovolj sredstev, da te ukrotim. Imam pooblastilo, da oviram vse tiste, ki se vmešavajo v delo Božjega Sina, in to bom storil, kar tukaj priznavam pred skupnostjo. Kaj sploh ti, temni človek, veš o Odrešenikovi ljubezni
60 Danes, ko se je razodela Odrešenikova ljubezen, želiš vse to prikazati kot neresnico in domišljijo! Pojdi, ti pravim, in poskusi zaščititi svojo Idejo, kajti v svojem duhu vidim, kako se nad njenim bitjem zgrinjajo temni oblaki! Toda pomisli tudi nase, da jo in tebe lahko reši le Jezus!« Takrat je skupnost prisluhnila in Janez je rekel: »Bratje, tako je, kot je rekel naš brat Julij; stopite vsi v resnično priprošnjo zanju, ti, Koeran, pa pojdi in poskusi rešiti Idejo, sicer jutri ob tem času ne bo več med živimi.«
61 Vsi so se prestrašili teh besed, toda Janez je rekel: »Ne bojte se; mar ne boste videli Božje slave, ker nam je bilo to razodeto? Ideja bo postala žrtev sovražnika življenja, razen če se da prostor Odrešeniku, da se pokaže kot Odrešenik in Odkupitelj.«
62 »Vsi ste ponoreli,« je zavpil Koeran, nato pa hitro odhitel iz hiše.
63 Julij se je opravičil pred skupnostjo in rekel: »Moji prijatelji in bratje, nesreča gre svojo pot; toda vi se boste rešili vsega, kar še pride. Vse se še da ustaviti, toda gorje obema, če si ne bosta pustila pomagati! Mislim, da če v ljubezni do svojega brata obema podarite moč, potem ste dali prostor ljubezni. Vendar ne želimo biti moteni, naš čas je potekel in še vedno želimo ostati skupaj v Jezusovem Duhu. Zato sem poskrbel za majhno večerjo, ki so jo pripravili moji ljudje. Mar ni tako prav, dragi oče in mati hiše, zaradi Jezusa?«
64 Kako veseli so bili ti revni ljudje, da so imeli obrok v Jezusovem Duhu, ki jim ga je podarila ljubezen. Julij je poklical svoje ljudi, ki so prinesli kruh, sadje in dobro vino, in obrok je bil s tistim, kar je bilo na voljo od posode, hitro pripravljen. Janez je blagoslovil tako jed kot ljudi, nato pa so vsi začeli jesti. Janez je pripovedoval zgodbe iz Učenikovega življenja na zemlji in tako je tekla ura za uro; bilo je, kot bi skozi vsa srca šel dih iz nebes.
65 Julij pa ni mogel molčati; tudi on je pripovedoval o svojih izkušnjah, kako mu je Odrešenik vedno prihajal nasproti. Takrat jih je obšla svetla svetloba in vsi so pri vratih zagledali Odrešenika. Blagoslavljajoč jih je držal roke nad njimi in šel skozi množico do
66 Janeza. Janez je bil ves prevzet, nato pa je rekel: »Učenik pravi: 'Otročiči, končno je prišla ura, ko vam lahko razodenem Svojo ljubezen. Končno je padla pregrada, ki Me je še ločevala od vas. Nikoli več naj se med vami ne pretrga vez, ki nas vse združuje. K vam ne prihajam kot Vsemogočni, ampak kot vaš oče, brat in prijatelj, ter vas blagoslavljam iz Svoje ljubezni in želje, da vam dam Svoje življenje po meri vaše ljubezni in hrepenenja.
67 Ti, moj Julij, si Mi iz Moje ljubezni razodel veliko ljubezen, zdaj pa bom dodal Svojo. Jejte še enkrat od preostalega kruha in pijte od vina; Moja velika ljubezen vam bo vse razodela, in vsakič, ko se zberete skupaj, se spomnite te ure! Bodite blagoslovljeni iz Moje ljubezni in Moje milosti, da se ta blagoslov pokaže vam in med vami! Amen.'«
68 Gospod je nato izginil izpred njihovih oči, Janez pa je nadaljeval: »Gospod je še vedno med nami in se bo še naprej razodeval skozi naša srca, zdaj pa še naprej uživajte to, kar je Gospod za nas posebej blagoslovil!«
69 Nato so se čudili dobremu okusu kruha in še posebej vina, saj se nič od tega ni porabilo. Takrat je Jozeba rekla: »Brat Janez, to, kar je ostalo, bom dala bolnikom in Ideji, ali ti je to v prav?«
70 Janez je rekel: »Sestra, s tem si izrazila Gospodovo voljo – da, tako naj bo in ostane. Kar Gospod blagoslovi, naj bo za vse, in v tej milosti bomo postali vredni služabniki Gospodove ljubezni in blagoslova.«
71 V Jasisovi hiši jih je le nekaj ostalo čez noč. Julij je tudi odšel v gostišče, ki so ga pripravili

njegovi ljudje.
72 Zelo zgodaj zjutraj so vsi še počivali, razen Jozebe, ki je pripravljala zgodnji obrok, ko je prišlo nekaj žensk z bolnimi otroki. Ena ženska je imela hudo gobavost, ki je širila sladek smrad. Zaradi slabega vonja ni želela iti v hišo, zato je ostala na dvorišču. Na dvorišče pa so že prišli Julijevi ljudje in žensko vprašali, zakaj ni šla v hišo, saj je oni ne morejo ozdraviti.
73 Ženska je pokazala na svojo hudo gobo, zato so se možje umaknili, saj česa takega še niso videli. Ženska si je znova zavila roko in sedla na tla. Pojavil se je Julij in stopil k svojim možem; ti so pokazali na žensko in vprašali, ali lahko učenec ozdravi tudi to gobo. »Vsekakor,« je rekel Julij, »ozdravi lahko še slabše stvari, saj moč pravega Boga prežema vse in vzdržuje vse.«
74 »Ali lahko učenec potem ozdravi tudi živali?« je vprašal neki mož. »Moj konj je močno hrom in sem ga moral privesti sem.«
75 »Tako Mislim, moj prijatelj,« je odgovoril Julij, »le pripelji ga sem, pa bomo videli.«
76 Mož je nato odšel in privedel svojega konja, drugi pa so se pogovarjali in govorili: »Toda konj nima vere, saj je Julij vedno govoril: 'najprej verjemite, nato boste izkusili veličastvo'; naš Julij je resnično pravičen voditelj, ko pa gre za njegovega Jezusa, nekatere stvari pozabi.«
77 Janez pa je Julija obvestil, kakšen pogovor teče o njem na dvorišču, in mu zato rekel: »Veš, Julij, zdaj moraš svojim možem pokazati, da ti Jezus resnično pomeni vse; v sebi boš začutil moč in po Jezusovi milosti ozdravil konja.«
78 »Toda Janez, to ni mogoče; če je človek bolan, moram biti sposoben ozdraviti tudi njega.«
79 Janez: »Seveda lahko tudi to; kar praviš svojim možem, zdaj jaz pravim tebi: najprej verjemi in nato izkusi.«
80 Mož je pripeljal konja, ki je bil res zelo hrom; nato je Julij rekel možu: »Moral bi mi javiti že prej, konj bi bil že davno zdrav.«
81 Mož je nato odprl usta, kot bi moral o nečem premisliti, nato pa rekel: »Učenca ni bilo pri nas, kako bi se lahko ozdravil, poleg tega pa konj ne more verjeti!
82 Julij se je nasmehnil, stopil h konju, mu dvignil kopito in v molitvi pogladil hromo stegno do kopita, in konj je bil v redu. Julij je opazil, da iz njega prihaja moč, in rekel: »Tvoj konj je spet v redu, vendar pravilno poskrbi zanj, da ne boš imel še večje nesreče, saj je tudi žival izpostavljena nevarnosti.«
83 Nato so se drugim oči in usta široko odprli in eden od njih je rekel: »Julij, če si lahko ozdravil konja, moraš biti sposoben ozdraviti tudi žensko, saj se človeku smili, ko gledati to roko.«
84 Julij: »Ženska ni prišla k meni, ampak k učencu Janezu. Ozdraviti konja je lažje, ker mora tam zdravilec imeti dvojno vero, bolnik pa mora verjeti sam in bo nato izkusil Božjo slavo.«
85 Ženska je slišala pogovor – hitro je stopila k Juliju in rekla: »Gospod, videla sem, kako si konju prinesel pomoč z dvojno vero; prosim, preizkusi to moč tudi na meni, verjamem, da bo zate mogoče. Kdor lahko ozdravi žival, je sposoben ozdraviti tudi človeka.«
86 Julij je okleval, možje so ga gledali; nato je rekel ženski: »Pokaži mi svojo roko, in če veruješ, da te ne morem ozdraviti jaz, ampak Odrešenik Jezus, boš srečna.«
87 Nato je ženska odstranila krpo; Julij je moral za trenutek zapreti oči, nato pa je položil obe svoi roki na bolno roko in v tihi molitvi dolgo gladil gnojne rane. Zdaj je opazil, kako iz njega izhaja moč, zato je rekel: »Prisrčna hvala Ti, najboljši in najdražji Odrešenik, za to Tvojo milost in Tvojo pomoč. Ti, žena, pa bodi od zdaj naprej zdrava in si prizadevaj priti v tesen stik z Odrešenikom Jezusom, saj je On rešitev in odkupitev našega telesa in duše.«
88 Nato je ženska zajokala od radosti in hvaležnosti ter rekla: »Prijatelj, kako lahko jaz kot grešnica pridem v tesen stik z Odrešenikom Jezusom, ko pa ne morem stati pred Bogom, ki kaznuje?«
89 »O, uboga žena, kdo te je tako oslepil; pridi v hišo, tam boš ozdravljena tudi v svoji duši.«

90 Julij je prijel jokajočo žensko za ozdravljeno roko in jo potegnil v hišo k Janezu ter rekel: »Brat, tukaj je bolna duša, pripravi ji pot k Odrešeniku; čutim, da se je tukaj veliko grešilo proti ljudem in proti Jezusu, našemu Očetu.«
91 Janez je objel Julija in rekel: »Brat, to je pravo razumevanje; prav imaš, veliko se je grešilo proti ljudem in proti Gospodu. Zato naj se Njegova ljubezen, ki vse prenaša in vse odpušča, veličastno razodene. Hvala ti, brat, za tvojo ljubezen in razumevanje, zdaj pa bodi blagoslovljen, da bosta Njegov Duh in moč ostala s teboj!«
92 Julij je pokleknil in prejel bratov blagoslov po Božji moči in milosti, nato pa rekel: »Brat, tako dobro se počutim; lahko bi objel ves svet, zdaj pa moram videti, kako lahko pomagam tebi, da si tudi ti oddahneš. Priskrbel ti bom voziček, da ti ne bo treba več toliko hoditi, saj je treba te zmote na vseh koncih in krajih čim prej odpraviti. Na skupnosti se je zgrnilo že preveč te neizmerne nesreče.«
93 Druge ženske so že izkusile milost, ko so videle svoje otroke ozdravljene, zato je Janez rekel: »Julij, danes in jutri bo to trajalo ves dan, ti pa poskrbi za svojo službo, saj bova imela malo priložnosti za pogovor, čez dva dni pa se bom obrnil na tvojo ljubezen; moj cilj so Sarde.«
94 Tisti dan je bilo v Jasisovi hiši veliko prihajanja in odhajanja in pomagano je bilo vsakomur, ki je prišel kot prosilec, Jasis pa je lahko marsikaj izkusil. A tudi on se ni ganil od Janezove strani, saj je ta ljubezen vanj položila temelj, ki ga je naredil za skalo, in marsikoga, ki je prišel v njegovo hišo, je pripravil, da je imel Janez lažje delo. Prišlo je tudi veliko poganov, ki so doživljali čudež za čudežem. Koeran pa se ni vrnil.
95 Naslednji dan se je situacija umirila; prihajali so le glasniki iz drugih skupnosti in prosili Janeza, naj pride, kar jim je bilo obljubljeno, ko bo čas za to. Ob ustreznih navodilih spraševalcem se je zdelo, da se vse nadaljuje v miru in redu.
96 Nato pa je v véliki naglici in vznemirjenju pritekel neki brat ter povedal, da je Ideja postala žrtev nesreče: »V Koeranovi hiši, kjer je bivala tudi Ideja, je bilo zelo živahno. Ideje niso mogli pomiriti; nekateri so menili, da ima le učenec Janez moč, da jo spravi v red, a Koeran je bil proti temu in je to odločno preprečil.
97 To je bilo včeraj; danes pa se je Idejino stanje očitno poslabšalo in nekateri so znova rekli: 'Odpeljite jo k Janezu, tam bo ozdravela; včeraj je tam veliko ljudi našlo ozdravitev.' Koeran se je upiral z vsemi svojimi močmi in sredstvi in prišlo je do razkola. Tisti, ki so želeli, da se Ideja odpelje k Janezu, so Koerana obtožili, da s tem kaže, da ne veruje v Odrešenika Jezusa in da je njegov nauk o Bogu postal neveljaven. Prišlo je do velikih prepirov in dejansko je polovica ljudi zapustila Koeranovo hišo. Slednji pa jim je zameril, zmedo naredil še večjo in zavpil, naj gredo še ostali. Takrat je Ideja podivjala in še preden je kdo uspel to preprečiti, je oddrvela iz hiše ter v véliki naglici tekla po vojaški cesti. Nekaj jih je steklo za njo, a je niso mogli dohiteti. Takrat pa je pridrvela težka rimska vprega in še preden se je dalo preprečiti, je Ideja stekla naravnost med konje in voz je zapeljal čez njo. Videli smo, je poročal glasnik, kako so se konji od strahu dvignili na zadnje noge, vodnik pa je imel nemalo težav, da jih je ustavil, dokler nismo pritekli mi in mu pomagali zadržati konje.
98 Ideja je krvavela iz glave, ramen in rok, a ji nismo mogli nuditi pomoči. Rimljan jo je z našo pomočjo in pomočjo drugih ljudi naložil na voz. Želeli smo jo prinesti k tebi, a je Rimljan rekel: 'Vse je končano, ta žena je podlegla.' Nato smo jo odnesli h Koeranu; ta si je strgal oblačila in si pulil lase z glave, in zdelo se je, kot da bo zapadel v divjo blaznost. Takrat pa je v hišo vstopil Rimljan Julij, mu položil roki na glavo in takoj je bilo bolje.
99 Julij si je nato pustil mirno poročati o zadevi, saj so bile stvari, ki jih je izvedel, le drobci; mirno je vse izprašal, nato pa rekel Koeranu: 'Zdaj se je uresničilo to, kar ti je bilo rečeno; poglej, kako boš prišel do poravnave s samim seboj in z Jezusom Kristusom. Ta nesreča je tvoja krivda. Jaz te

kot predstavnik posvetne postave odvežem, po Božjih zakonih pa si kriv.'
100 Julij nas je prosil, naj te pozdravimo, Janez: Julij ti bo jutri na voljo.«
101 Vsi so bili zgroženi, ko so slišali to pripoved, a Janez ni grajal, ampak je rekel: »Bratje, vaša naloga ni, da Koerana zapustite, ampak da ga nosite z vso ljubeznijo. Čez nekaj tednov bom znova prišel k vam; do takrat pa vam bosta služila Jasis in Jozeba. Ideja pa je postala žrtev temnih bitij; zato blagoslavljajte in ljubite, kjerkoli lahko, a iz Duha našega Odrešenika Jezusa! Če se hočete rešiti srčne bolečine, potem le v in po Jezusovi ljubezni! Če pa se hočete popolnoma osvoboditi vseh svojih zmot, bo to mogoče le, če boste živeli v Jezusu in On v vas. S čudežnimi deli iz Njegove moči in slave še niste Njegovi otroci in dediči Njegovih nebes, ampak šele takrat, ko popolnoma živite v Njegovem Duhu in ravnate v Duhu Njegove odrešenjske ljubezni, tako kot je ravnal On. Ideja bo dolgo tavala, saj duhovi, ki so bili njeni služabniki, zdaj zahtevajo, da ona služi njim, v duhovnem svetu pa se je težko iztrgati iz vez, ki si jih je človek sam zavezal v zemeljskem življenju. Kajti brez Odrešenikove pomoči se je povsem nemogoče dvigniti na višjo stopnjo življenja, saj povsod primanjkuje sredstev. Molite za svojo sestro, da bi za to dobila moč, in jo blagoslavljajte, saj je tudi ona služila vam.«
102 Nato so se drugim odprle oči in so zamerili Koeranu. A Janez jih je okaral in jim svetoval, naj ga ne zapustijo, temveč naj mu odprejo oči, ampak v ljubezni in z ljubeznijo.
103 Zgodaj zjutraj sta se pred Jasisovo hišo ustavila dva vozova in Janez jih je še enkrat vse blagoslovil, nato pa stopil na Julijev voz; Julij z voza sploh ni stopil. Ni se želel dati motiti v svojem miru in srčnem spokoju ter je želel z Janezom preživeti dni oddiha in radosti. Idejina smrt je še vedno ležala kot oblak na njegovi duši.
104 V teh dneh je Julij prejel tudi pravo posvečenje in angel, ki je spremljal Janeza, je storil svoj del, tako da je bil Julij zdaj prav tako popolnoma osvobojen pritiska na svojo dušo.

8. Janez v Sardah

1 V Sardah nihče od vernikov ni imel pojma o prihodu tega učenca. Sprejeli so ga z radostjo, toda Janez je kmalu opazil mlačnost, ki se je razširila v skupnosti in v srcih. Še vedno je bilo nekaj zdravilcev, vendar je vedno dolgo trajalo, preden je bil bolnik ozdravljen.
2 Julij je prebival pri svojem prijatelju, rimskem trgovcu, in tudi Janez je moral ostati pri tem Rimljanu. Julij je rekel: »Končno lahko tudi jaz držim besedo in tebi, dragi prijatelj in brat Konstancij, pripeljem pričevalca mojega Odrešenika Jezusa. To je Janez, najintimnejši prijatelj in brat mojega Odrešenika.«
3 Konstancij: »Julij, resnično sem vesel tvoje ljubezni, vendar ti je ne bom mogel povrniti, saj Lidija že dolgo trpi in poskus krajevnega krščanskega duhovnika, da bi jo ozdravil, še ni obrodil uspeha.«
4 Julij je rekel Janezu: »Brat, kaj praviš na ta neuspeh? Vesel sem bil, da je moj prijatelj stopil na to pot, zdaj pa je bilo vse zaman.«
5 »Nenamerno, dragi Julij, to je posledica dejstva, da so mnogi popolnoma popustili svoji vnemi za Gospoda in Odrešenika,« je odgovoril Janez, »kajti poglej, kako je lahko Učenik Pomočnik, če se Njegovi služabniki predajajo lenobi? Vse, kar je storjeno v pravi ljubezni in polni veri, vodi do uspeha.«
6 Konstancij: »Julij, ne razumem tvojega prijatelja in brata, saj se je ta duhovnik neizmerno trudil; zato ni moglo manjkati potrebne vneme.«
7 Janez je rekel: »Dragi prijatelj, vesel sem, da ne mečeš sence na Gospodovega služabnika, zdaj pa te resno sprašujem: Ali lahko veruješ, da Jezus Odrešenik, čeprav je umrl na Kalvariji in je zdaj

popolnoma oživel v Božjem kraljestvu, lahko pomaga še danes?«
8 »Moram verjeti, saj Julija ne morem obtožiti laži,« pravi Konstancij, »zato bom poslal po duhovnika, ali pa se morda smem obrniti na tvojo ljubezen?«
9 Janez: »Smeš, dragi prijatelj, in zato, ker veruješ, ti povem: tvoja žena je zdrava; čez nekaj minut ti bo opisala velik čudež.«
10 Konstancij je pogledal Janeza in Julija, nato pa rekel: »Zdaj nihče več ne bo mogel reči, da je Konstancij še vedno navezan na svoje stare mrtve bogove, in nihče v moji hiši se ne bo nikoli več posmehoval Bogu Judov.«
11 Po nekaj minutah je Lidija vstopila v sobo, kjer so bili trije možje; ravno je hotela nekaj reči svojemu možu, ko je zagledala Janeza in rekla: »Ali sanjam ali pa me vara privid? Mar nisi pred nekaj minutami stal ob moji postelji in mi rekel: 'Otrok, vstani, kajti tvoj Odrešenik želi, da ozdraviš in postaneš Njegova prava hči'?«
12 Konstancij je rekel: »Lidija, zdrava si, ker je pred nekaj minutami ta prijatelj rekel: tvoja žena je zdrava; čez nekaj minut ti bo opisala velik čudež. Ta prijatelj pa od trenutka, ko je prišel v našo hišo, ni niti za trenutek zapustil te sobe.«
13 Lidija je iztegnila roko k Janezu in rekla: »In vendar si bil ti tisti, ki si mi povrnil zdravje; to so iste zveste oči, ki so me gledale, in iste ustnice, ki so govorile tolažilne besede, zato te prosim: spregovori besedo, da bom slišala tudi zvok tvojega glasu!«
14 Nato je Janez rekel: »Moja hči, to nisem bil jaz, ampak Odrešenik Jezus. Uporabil je mojo ljubezen in tako si izkusila čudež Njegove ljubezni.«
15 Lidija je, še vedno držeč Janeza za roke, rekla: »Da, to je tudi isti glas in verjamem tvojim besedam, prav tako kot sem jim verjela, ko si stal ob moji postelji. Ali bi mi le želel razložiti ta čudež; kajti čudež je in ostaja. Dobrodošel pri nas, pa tudi ti, dragi Julij. Kako naj ti sploh kdaj povrnem ta dolg?«
16 »O, Lidija, mar se želiš imeti le za dolžnico? Tega, kar nam Jezus, živi Odrešenik, daje v Svoji ljubezni, ne smemo jemati kot nekaj, kar nas dela za dolžnike; ali morda tudi ljubezen svojih otrok jemlješ kot nekaj, kar zahteva vračanje dolga? Nikoli več, kajti ljubezen iz Jezusove ljubezni v zameno rodi ljubezen, in to, kar smo izkusili, je bilo, je in ostaja ljubezen.«
17 Lidija: »Julij, vedno sem te potihoma imela za nekakšnega ljubezenskega fanatika, danes pa sem po tebi, dragi Božji poslanec, prejela dokaz, saj ti nisi nič drugačen.«
18 Tako se je v hiši bogatega Rimljana prebudilo popolnoma novo življenje. Najprej je bil k živemu izviru priveden duhovnik, nato pa je bilo Janezu zlahka doseči, da so vse skupnosti v Sardah in okolici postajale vse bolj žive po živi Gospodovi milosti, ki se je vedno bolj razodevala.
19 Julij je odpotoval naprej, vendar je še naprej skrbel za Janeza. Slednji je imel zdaj voz in slugo, ki je moral skrbeti le za vprego. Stari sluga je svojega novega gospodarja častil kakor poslanca iz nebes.

9. Janez v Filadelfiji

1 Tako so bile skupnosti vrnjene v stari red in Janez je odšel v Filadelfijo. Že na poti tja je lahko storil veliko, saj ga je njegov ugled prehiteval. Povsod, v gostiščih in v majhnih skupnostih, je evangelij o Odrešeniku Jezusu znova oživel v svoji stari moči, Rimljanom pa se je zdelo, kot da vsi poznajo Janeza. To je bilo delo Julija in Konstancija. V Filadelfiji so ga sprejeli kakor škofa, šole in sinagoge pa so bile prepolne. Kristjani iz poganstva so močno nadvladovali judovske kristjane, a povsod je vladalo enako hrepenenje po resnični predanosti in novih obljubah.

10. Janez v Laodikeji – ozdravitev gobavca

1 Janez je ostal v Filadelfiji več mesecev; nato je ponovno odpotoval v Laodikejo in s svojo vse-oživljajočo ljubeznijo spodbudil tamkajšnje skupnosti k novemu delovanju. Tudi tam se je namreč naselila mlačnost, zato bratje niso ozdravili skoraj nikogar. Janez, ki je bil odločen resno obsoditi vso mlačnost, si je sprva nakopal mnogo sovražnikov med judovskimi kristjani. Kristjani iz poganstva pa so pokazali veliko vnemo in to je bilo veličastno poplačano.
2 V nekem majhnem kotičku dežele je živelo nekaj gobavcev in spreobrnjeni pogani so si zadali za dolžnost, da te reveže obvarujejo beračenja. Še posebej neki ugleden starec se je odlikoval z ganljivo ljubeznijo, zaradi česar so se ga drugi iz strahu izogibali, da ne bi koga okužil. Sam se je zdel neodziven na to grozljivo bolezen; kajti ko je gobavcem prinašal kruh in sadje, je z njimi vedno ostal nekaj ur, jim z veseljem pričeval o Odrešeniku in Odkupitelju, ki je s Svojo krvjo spral in izbrisal vse grehe, ter veliko molil z njimi. Njegove molitve so bile ganljive, a vendar nobena ni bila uslišana.
3 Zdaj je tudi Janez slišal za tega starega brata. Hitro se je odpravil, da bi ga obiskal. Številnim ljudem se ni zdelo prav, da obiskuje tega »čudaka«, kot so ga imenovali; toda Janez se ni obrnil, v njem je bil sveti vzgib. Dolgo se je pogovarjal s starcem in ga vprašal, zakaj si ne upa položiti rok na svoje bolnike.
4 »Mar lahko to storim?« je vprašal. »Ali ni zame že dovolj velik dar to, da vem, da je Odrešenik tudi moj Odkupitelj? Ali smem imeti še kaj več? Kajti za tisto, kar upam, se sme prositi.«
5 Janez je objel tega starega brata in mu rekel: »Prav imaš, moj brat, toda moliti in beračiti ni isto. Velika razlika je med tem, ali iz sebe delaš berača ali pa si sluga. Ali res moraš prositi Boga za večjo ljubezen? Mar ti ne prihaja Božja ljubezen vsak dan bolj naproti, ti pa molčiš ob vseh notranjih opominih in navdihih? O, moj brat, tvoja ljubezen je velika, toda Božja ljubezen je tisočkrat večja. Tako velika je, da si jo lahko predstavlja le ljubeč otrok. Veruješ v odkupiteljsko ljubezen, ki jo je Bog razodel po Jezusu Kristusu, se pa še ne zavedeš, da s to vero nisi postal le sluga, ampak si bil sprejet v občestvo svetih. Ti lahko Bog da večji dokaz od tistega, ki ga izkušaš vsak dan? Sredi najhuje bolnih se ti ne zgodi nič slabega. Pa vendar se te vsi bratje izogibajo kakor neozdravljivo bolnega, ti pa si ob tem postal močan. Mar ni tvoja ljubezen najveličastnejša molitev in ali ne poznaš besed iz Odrešenikovih ust, ko pravi: 'Vse, kar ste storili siromakom, ste storili Meni'? Zato, moj brat, ne boj se, da bi kdaj užalostil Boga, saj te potrebuje kot enega svojih pričevalcev!«
6 »Moj brat,« je dejal stari brat, medtem ko so mu po bradi polzele solze, »ali smem storiti to, kar sem si že zdavnaj želel? Kar je v meni! Z veseljem bi bil bolan namesto drugih, če bi le drugi lahko bili zdravi, saj bi tako rasla tudi njihova vera.«
7 Janez: »Brat, tvoja ljubezen je dar svetemu Bogu in Očetu, zato te bom blagoslovil.«
8 Janez je položil roke na starčevo glavo; ta je na kolenih prejel blagoslov, Janez pa je rekel: »Brat, prejmi blagoslov, ki ga je Božja in Očetova ljubezen v meni oživila zate, in popolnoma vstani v Duhu najčistejše ljubezni do Odrešenika. Vsi, na katere boš položil svoje roke, bodo blagoslovljeni in vsaka bolezen bo izginila pred močjo, ki teče iz tvojega srca skozi tvoje roke. Toda vse, kar delaš, delaj v imenu Gospoda Jezusa in naj v tebi vsak dan oživita zahvaljevanje in prošnja, da boš še bolj rastel v ljubezni, miru in moči! Naj te ne zavedejo več lastne misli ali tvoji šibki bratje! Naj tvoj Odrešenik doživi radost v tvoji ljubezni in naj bo tvoja zahvalna molitev zopet radost! Amen.«
9 Starec je bil popolnoma prevzet in je vzkliknil: »Pusti se objeti, brat, to, kar čutim v sebi, je neopisljivo. Zdaj tudi vem, da je Bog postal moj večni in sveti Oče in vsi ljudje so zdaj moji bratje. O, kako mi je nenadoma prijetno in lahkotno. Radujte se, moji ubogi bratje in sestre, moj Bog in

Oče bo tudi vaš in vsi boste izkusili ljubezen in milost, kot jo zdaj izkušam jaz!«
10 Janez je bil navdušen nad to ljubeznijo; vedel je, da za to veliko delo ljubezni ni blagoslovil nekoga, ki ne bi bil vreden.
11 Že naslednji dan je nastal velik preplah, saj je starec, ki je veljal za čudaka, pripeljal vse bolnike k duhovniku kot ozdravljene ljudi, da bi prejeli odvezo in bi lahko znova živeli med ljudmi.
12 Njihova prva pot je bila k Janezu in pridružila se jim je velika množica radovednežev. Janez je predvidel njihov prihod in jih pričakal z veselim srcem.
13 »Brat,« je rekel starec, »tukaj ti prinašam prvi sad včeraj prejete ljubezni in milosti; prosim te, blagoslovi jih vse in od zdaj naprej se imenuj oče!«
14 Janez jih je vse blagoslovil in rekel: »Otročiči, prejmite moj blagoslov, ki ga je ljubezen Očeta pripravila v meni za vas; popolnoma vstanite v duhu otroka, ki pozna le eno željo: Ljubiti Očeta nad vse in vse ljudi kakor samega sebe. Naj ljubezen prebiva med vami in prebujajte življenje iz ljubezni zaradi ljubezni same. Ostanite zvesti tej ljubezni; takrat vas bo sveti Oče bogato nagradil za vašo zvestobo in vas naredil vse močnejše za služenje ljubezni. Amen.«
15 To je povzročilo vznemirjenje med judovskimi kristjani. Nek duhovnik je Janezu očital pristranskost in mu zameril, da je bil prav ta stari čudak, ta navdušenec, prebujen v tolikšno moč. Toda Janez je rekel: »Brat, nihče še ni pokazal takšne ljubezni kot ta stari brat; toda to, kar je postalo iz njega, lahko postane iz vsakogar. Zakaj si ne prizadevate, da bi tudi vi objeli ljubezen? Bojite se greha, vaša srca pa so okamenela in v vas ter med vami je rasla takšna mlačnost, da Večna Ljubezen ob vas čuti le žalost. Kaj ste naredili iz Jezusa? Le slugo svojih grehov in posodo svojega nizkotnega uma. Toda ta Jezus nam je s svojo ljubeznijo ter s svojim trpljenjem in smrtjo prinesel le pot in sredstvo, da postanemo otroci velike Božje ljubezni. Sredstvo in pot pa se imenujeta ponižnost in ljubeča predanost. Ne očitam vam in vas ne obsojam, povem pa vam eno stvar: Kdor takšnemu blagrovanemu otroku zavida uspehe njegove vere in ljubezni, bo moral še dolgo iskati, preden bo znova našel Odrešenika, ki mu bo utrl pot v hišo večnega Očeta. Še vedno je čas, zato tudi vam namenjam klic in prošnjo: ljubite se med seboj, da se nad vami razpre nebo, v katerem se bodo vsi, ki v njem prebivajo, počutili blagoslovljeni in kot otroci!«
16 Janez je zdaj videl rastoče življenje v vseh skupnostih, ki jih je obiskal; vendar pa je rasel tudi odpor proti njemu.
17 Znova so bili Rimljani tisti, ki so se bali zanj in mu svetovali, naj bo bolj previden. Janez se je ob vsem tem le nasmehnil. Njegov ugled je rasel, a z njim so rasle tudi nevarnosti, ki so mu grozile.

11. Janez na Patmosu

1 Nato je Julij s posebno nalogo odšel v Rim. Minilo je veliko mesecev, preden se je vrnil, in brez velikih priprav so Rimljani Janeza odvedli na otok, ki ga ni smel zapustiti.
2 Svoje življenje na Patmosu je zdaj v celoti živel v službi Gospoda in ljudi. Vidno mu je stregel Gospodov angel ter mu razodeval blaženost blagrovanih in muke nesrečnih. Prav tako mu je angel razodel zgodovino človeštva, duhov in vseh nebes in nič od tega mu ni bilo več neznano; nebo in zemlja sta mu postala eno in navdihovala ga je le ena sama blaženost – ljubezen njegovega Jezusa, njegovega prijatelja, brata in večnega Očeta.
3 Ko je po mnogih letih smel zapustiti otok, so ga morali v to prisiliti, saj je njegovo življenje doživelo popolno izpolnitev. V naslednjih letih se je pustil peljati ali nositi povsod, kjer je bilo treba služiti. Vsem je postal oče in vse svoje človeške brate in sestre je klical otroci. Pridige so bile kratke in so se vedno zaključile z besedami: »Otročiči, ljubite se med seboj, ljubite se med seboj,

kajti vsi ste otroci enega Očeta v nebesih in le skozi ljubezen se lahko resnično razodene slava večnega Očeta.«

12. Odhod domov

1 Janez je dočakal okoli sto let in njegova smrt je bila vstajenje za nebesa, ki jih je tako pogosto videl. Nikomur ni prišlo na misel, da bi jim smrt njihovega ljubljenega očeta Janeza prinesla bolečino, saj je Janez živel naprej v vseh svojih sodobnikih kot njihov oče, prijatelj in brat.
2 Rimljani so še naprej varovali dediščino zvestega pričevalca, iz njegovih razodetij pa se ljudje učijo še danes, saj nikoli niso mogli vstopiti v življenje ljubezni tako kot učenec, ki je bil Gospodu najbližje in je zato svojega Gospoda in Učenika najbolje razumel.
3 Svoje življenje je živel kot Gospodov učenec, kot sluga Večne Ljubezni in kot duhovnik velikega Učenika ljubezni, ki želi Svojo ljubezen presaditi v vsa srca kot večno življenje, da bi vsa življenja Njegovih otrok postala eno in večna.